

பி.லீட். – முதலாமாண்டு

DJL15 : காப்பிய இலக்கியம்

உள்ளுறை

வ.எ.	பாடம்	பக்கம்
1.	அலகு-1 சிலப்பதிகாரம்: மதுரைக்காண்டம்	1-32
2.	அலகு-2 மணிமேகலை: 6-10 காதைகள்	33-58
3.	அலகு-3 சீவக சிந்தாமணி: குணமாலையார் இலம்பகம்	59-91
4.	அலகு-4 சீறாப்புராணம்: கள்வரை நதிமறித்த படலம்	92-98
5.	அலகு-5 கம்பராமாயணம்: சுந்தரகாண்டம்	99-186

சிலப்பதிகாரம்

சிலப்பதிகாரம் இளங்கோவடிகளால் எழுதப்பட்டது ஆகும். இதில் புகார்காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக்காண்டம் ஆகிய மூன்று காண்டங்கள் உள்ளன. புகாரில் பத்தும், மதுரையில் பதின்மூன்றும், வஞ்சியில் ஏழும் என்று முப்பது காதைகள் உள்ளன.

சிலம்பை மையமாக வைத்து இது எழுதப்பட்டது. சாதாரண பெண்ணான கண்ணகி கற்பு ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்து பத்தினி தெய்வமாக காட்சி அளிக்கின்றாள். கதை தலைவனாகிய கோவலன் மாதவியின் மீது மையல் கொண்டு தவறுக்கு வருந்தி திருந்து புதுவாழ்வு ஆரம்பிக்க மதுரை சென்ற போது கள்வன் என்று குற்றம் சாட்டி கொலை செய்யப்படுகின்றான்.

‘தன் கணவன் அல்லன்’ என்பதை பாண்டியன் அவையில் மெய்ப்பிக்கின்றாள். ‘கணவனை இழந்தோருக்கு காட்டுவது இல்’ எனக் கருதி பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் உயிர்விடுகிறான். அவள் மனையாளும் ‘தன்னுயிர் கொண்டு அவன் உயிர் தேடினர்போல்’ என்று அவளும் உயிர்விடுகின்றாள்.

சிலப்பதிகாரம் பின்வரும் மூன்று உண்மைகளை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டது.

1. அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்.
2. உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துவர்
3. ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்

என்பதாம்.

சிலப்பதிகாரம்
மதுரைக்காண்டம்

காடுகாண் காதை
வேட்டுவ வரி
புறஞ்சேரி இறுத்த காதை
ஊர்காண் காதை
அடைக்கலக் காதை
கொலைக்களக் காதை
ஆய்ச்சியர் குரவை
துன்பமாலை
ஊர் சூழ் வரி
வழக்குரை காதை
வஞ்சினமாலை
அழர்படு காதை
கட்டுரை காதை

காடுகாண் காதை

கோவலன் முதலிய மூவரும் தென்திசை நோக்கி நடந்தனர். இடைவழியிலே மாங்கட்டு மறையோனைச் சந்தித்தனர். வழியின் இயல்புகளை அவன்மூலம் அறிந்தனர். கானுறை தெய்வம் வசந்தமாலையின் வடிவிலே தோன்றுகிறது. கோவலனின் மதுரைப்போக்கைத் தடுக்க முயல்கிறது. அதனை நீக்கி, மேலும் நடந்து, ஐயை கோயிலைச் சேர்கின்றனர் மூவரும்.

1. மறையோன் வந்தான்

திங்கள்மூன் றடுக்கிய திருமுகக் குடைக்கீழ்ச்

செங்கதிர் ஞாயிற்றுத் திகழொளி சிறந்து...

.....

முனிவர்கள் வாழும் அவ்விடத்திலேயே அம்மூவரும் தங்கினர்.

மறுநாள் தென்திசை நோக்கிச்செல்ல விரும்பியவராக, வைகறைச் சாமவேளையிலேயே உறையூரைக் கடந்தனர். வெய்யவன் கீழ்த்திசையிலே விளக்கமாகத் தோன்றினான். வளமான நீர்நிறைந்த வயல்களும் பொய்கைகளும் அழகாக விளங்கின. இளமரக்காவின்கண் இருந்தவோர் இருக்கையிற் சென்று அவர்கள் அமாந்தனர். அங்கே, மிக்க முதுமையினையுடைய ஒரு மறையோனும் வந்திருந்தான்.

2. தென்னவன் வாழ்க!

வாழ்க, எம்கோ, மன்னவர் பெருந்தகை

ஊழிதொறு ஊழிதொறு உலகங் காக்க!...

திங்கட் செல்வனின் திருக்குலமாகிய பாண்டியரின் குடி விளக்கம் அடையுமாறு, ஆயிரம் செங்கண்களை உடைய தேவர்கோமான் பூட்டிய திறம் விளங்கும் ஆரத்தைத் தன் ஒளிபொங்கும் மார்பிலே பூண்டவன் அப்பாண்டியன் அவன் வாழ்க!

அம்மேகங்களைச் சிறையிட்டு, மழை பெய்விக்கச்செய்து ஆண்டவன் பாண்டியன் அம்மன்னன் வாழ்வானாக! “யாது நமது ஊர்? எதன் பொருட்டு ஈங்கு வந்தீர்?” எனக் கோவலன் அவனிடம் சென்று கேட்டான். குன்றாத சிறப்பினாலான அம்மறையோன், தான் வந்ததற்கான காரணத்தையும், அவனுக்கு உரைப்பானாயினான்.

3. மறையோனின் ஆசை

நீல மேகம் நெடும்பொற் குன்றத்துப்

பால்விரித்து அகலாது படிந்ததுபோல....

“அருவிகள் மிகுந்த நீருடன் வழியும் திருவேங்கடம் என்னும் மிகவுயர்ந்த மலையின் உச்சமீதிலே, இருபாலும் ஞாயிறும் திங்களும் விளங்கிய உயர்ந்த இடைநிலைத் தானத்திலே, மின்னலாகிய புதிய ஆடையை உடுத்திக்கொண்டு, வானவில்லாகிய பணிகள் பூண்டு, கருநிற மேகம் வந்து கவிந்து நின்றாற்போலப், பகைவரை வருத்தும் சக்கரப்படையும், பால் நிற வெண்சங்கும், தகைபெற்ற தன் தாமரைக் கையிலே ஏந்தியவனாக, நலம் கிளர்விக்கும் ஆரத்தினை மார்பிலே பூண்டு, பொன்னிறப் பூக்களாகிய ஆடையோடு பொலி கோலத்தையும் காண விரும்பினேன். ‘என் கண்களுக்குக் காட்டுக!’ என்று உன் உள்ளமும் வாடிற்று. அதன் பொருட்டே இவ்வழியாக வந்தேன். மேற்கு மலைப்பக்கத்தே உள்ள, ‘மாங்காடு’ என்னும் ஊரினன் யான்.”

4. யாது வழி மறையோனே!

தென்னவன் நாட்டுச் சிறப்பும் செய்கையும்

கண்மணி குளிர்ப்பக் கண்டேன்: ஆதலின்,....

“தென்னவனின் நாட்டுச் சிறப்பும், அவன் செயல் திறனும், என் கண்மணி குளிர்மாறு நேரிற் கண்டேன். ஆதலின், அவனை வாழ்த்தியவனாக வந்து அமர்ந்தேன். முத்தீச்செயலை முறையாகச் செய்தோனான அம்மறையவன் சொல்லக்கேட்டான் கோவலன். “மாமறை முதல்வனே! மதுரைக்குப் போகும் வழியைப்பற்றி எனக்குக் கூறுக!” எனக் கேட்டான். அவனும், அதனைக் கோவலனுக்கு உரைப்பானாயினான்.

5. கோடையிலே வரலாமோ?

கோத்தொழி லாளரொடு கொற்றவன் கோடி

வேத்தியல் இழந்த வியனிலம் போல,....

நிலத்தையெல்லாம் வேறுபடுத்த, தம் தன்மையிலே அவை குறைபாடுற்று, முல்லை குறிஞ்சி என்னும் பழைய முறைமைகளிலேயிருந்தும் திரிந்து, நல்லியல்புகள் முழுவதும் அறவே இழந்து வழிச்செல்வாரை நடுங்கு துயரம் உறுமாறு செய்து, ‘பாலை’ எனப்படுவதொரு வடிவினையும் கொள்ளுகின்ற இக்காலத்திலே, இக்காரிகையாளுடன் மதுரைப் பயணத்தினை மேற்கொண்டு இங்கு வந்திருக்கின்றீரே? இதுதான் நமக்குத் தகுமோ?

6. வேறுபட்ட மூன்று பாதைகள்

அறையும், பொறையும், ஆர்இடை மயக்கமும்

நிறைநீர் வேலியும் முறைபடக் கிடந்தவிந்....

கற்பாறையும், சிறுமலையும், வழியிடையே மயக்கம் நிறைந்த கானல்நீர் வேலியும் அடைவுபடக்கிடந்தன. இந்நீண்ட பாலைவழியினைக் கடந்துசென்று பிறையின் முடியிலே கொண்ட இறைவன் ஏந்திய முத்தலைக் குலம்போலக் கடத்தற்கரிய வழியானது மூன்று கவறுபட்டுப் பிரியும்.

7. வலமாகச் சென்றால்?...

வலம்படக் கிடந்த வழிநீர் துணியின்,

அலறுதலை மராமும், உலறுதலை ஓமையும்...

நீரினை விரும்பித் தாகம் தாங்காது மான்கள் நின்று கதறுகின்ற கானமும், எயினர் குடியிருப்பும் கடந்து செல்லல் நேரும், அதன்பின் ஐவனமென்னும் வெண்ணெல்லும், கணுக்கள் அற்றுப்போன கரும்பும், கொய்யும் பருவத்தினையுடைய பூந்தினையும், கொழுமையான புனத்தில் விளைந்த வரகும், வேள்ளுள்ளியும், மஞ்சளும், அழகிய கொடியினையுடைய கவலையும், வாழையும், கமுகும், குலைதாழ்ந்து தொங்கும் தெங்கும், மாவும், பலாவும் ஆகிய இவைகள் அடுத்தடுத்து நிறைந்த, தென்னவனின் சிறுமலை விளங்கித் தோன்றும். அம்மலைக்கு வலப்புறமாக நடந்து போவீரானால், பேரூரான மதுரைக்குச் சென்று சேரலாம்.

8. இடமாகச் சென்றால்...?

அவ்வழிப் படரீர் ஆயின், இடத்துச்

செவ்வழிப் பண்ணின் சிறைவண்டு அரற்றும்...

அவ்வழியே செல்லவில்லையானால், இடப்பக்கத்து வழியாகவும் செல்லலாம். சிறுகினையுடைய வண்டினம் செவ்வழிப் பண் முரல்கின்ற ஆழமான குளங்களும், வயல்களும், குளிர்ந்த சோலைகளும், விளங்கும் மருதநிலப் பகுதியையும் அதன்பின் அருஞ்சுரங்கள் பலவும் இடையிடையே கிடக்கும் காட்டு வழியினையும் கடந்து சென்றால், திருமாலிருங்குன்றத்தினைச் சென்று சேர்வீர். அங்கே பெருமயக்கத்தினைப் போக்குகின்ற பிலத்துவழி ஒன்றும் உள்ளது. அப்பிலத்தினுள் வானோரும் போற்றும் வியப்புத் தருகின்ற முறைமையிலே, புண்ணிய சரவணம், பவகாரணி, இட்டசித்தி எனப் பெயர் பெற்றுள்ளனவும், என்றும் தம் சிறப்பினை விட்டு நீங்காதனவாக விளங்குவனவுமான மூன்று பொய்கைகளைக் காணலாம்.

இம்மைக்கு இன்பமும் மறுமைக்கு இன்பமும், இம்மையும் மறுமையும் என இரண்டும் இல்லாமல் ஒரு செம்மையிலே நிற்பதும் ஆகிய நெறிகளைப் பற்றிக் கூறுவீர். இம்மலையடிவாரத்திலே வாழ்பவளான என் பெயர் வரோத்தமை ஆகும்.

பேரின்பத்தைப் பெற்றுபின், நீவிர் மாண்புடைய பாண்டிய மரபினரின் மதுரைக்குச் செல்வீர்களாக! காணத்தகுந்த பிலத்தின் தன்மைகள் இவைதாம்.

9. நடுவழியிற் சென்றால்..?

அந்நெறிப் படரீர் ஆயின் இடையது

செந்நெறி ஆகும்: தேம்பொழில் உடுத்த...

துன்பம் எதுவும் செய்யாமலேயே, அவ்வழியே போவாரை மேலும் போகாது தடுக்கவும் அது முயலும். அதனையும் கடந்து மேற்சென்றால், மதுரைப் பெருவழியெல்லாம் ஒன்றாக விளங்கும். நீங்கள் சென்று வருக. யானோ, நெடிய உலகத்தைத் தாவிடலாந்த நெடுமுடி அண்ணலின் பாதங்களைத் தொழுகின்ற தகைமையுடையவன். யானும், என் வழியே திருவேங்கடத்தை நோக்கிப் போய் வருகின்றேன் என்றான்.

10. கவுந்தியடிகள் அறம் உரைத்தல்

மாமரை யோன்வாய் வழித்திறம் கேட்ட

காவுந்தி ஐயை ஓர் கட்டுரை சொல்லும்...

எமக்கு நன்மை புரிகின்ற கொள்கையுடைய நான் மறையானே! நீ கூறிய பிலத்திலே புகவேண்டிய நிலைமை இவ்விடம் இல்லை. கற்பத்தினையுடைய இந்திரன் காட்டிய ஐந்திர நூலின் மெய்ப்பாட்டு இயற்கை அனைத்தையும் இயற்கையிலேயே விளங்கக் காணாய். வாய்மையினின்றும் வழுவாது மன்னுயிர்கள் அனைத்தையும் பேணுபவர்களுக்கு எய்தாத அரும்பொருள்கள் யாதேனும் உண்டோ? ஆதலின் இட்டசித்தியும் வேண்டாம். நீ விரும்பும் தெய்வத்தைக் கண்டு அடிபணிய நீ நின்வழியே போய்வருக! யாங்களும் நீண்ட வழியே மதுரை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்குகின்றோம்” என்று, அம்மறையோனுக்கு இசைவான மொழிகளை அறிவித்தனர்.

11. பொய்கைக் கரையில்

குன்றாக் கொள்கைக் கோவலன் - தன்னுடன்

அன்றைப் பகல் ஓர் அரும்பதித் தங்கிப்

ஒருநாள், பெரிய கருங்கண்ணினளான கண்ணகியும், கவுந்தியடிகளும், வழிச்செல்லும் வருத்தலால் களைத்தவர்களாகப் பாதையோரத்தில் ஒருபுறமாக அயர்ந்து இருந்துவிட்டனர். இடைவழியிலே கிடந்த செலவினைக் கொண்ட பக்கத்துப் பாதையொன்றிலே சென்று, அங்குத் தோன்றியவொரு பொய்கையிலே, நீருண்ணும், வேட்கையினாற் சென்றவனாக கோவலனும் அதன் கரையில் போய் நின்றான்.

12. தெய்வம் தோன்றியது

கான்உறை தெய்வங் காதலிற் சென்று,

‘நயந்த காதலின் நல்குவன் இவன்’ என....

வெண்ணிலவு போலும் விளங்கிய குளிர்ந்த முத்துவடம் ஒன்றையும் தன் கையாலேயே அறுத்து வீசினாள். வெகுண்டு, என்னையும் கைவிட்டாள். ஆதலின், மதுரை மூதுராகிய மாநகருக்கு நீங்கள் புறப்பட்டதனை, நும்மை எதிர்வழியிலே சந்தித்தோர் எனக்குச் சொல்ல, மதுரைநோக்கி வரும் வாணிகச் சாத்துடன் கூடி நடந்துவந்து, பெருந்துயர் அடைந்தேன். நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியும் பண்புடையவரே! எனக்கு நீவிர் இடும் கட்டளைதான் யாதோ? என்றது, அத்தெய்வம்.

13. தெய்வம் உண்மை உரைத்தது

‘மயக்கும் தெய்வம்இவ் வன்காட்டு உண்டு’ என

வியத்தகு மறையோன் விளம்பினன: ஆதலின்,...

‘மாயத்தை விடுவிக்கும் மந்திரத்தோல் இவளைப்பற்றி அறிவேன்’ என்று எண்ணினான் கோவலன். புனத்து மயிலின் சாயலினையுடைய நின் மனைவிக்கும், புண்ணிய முதல்வியான கவுந்தியடிகளுக்கும் என் செயலைக் கூறாது போய் வருக என்று சொல்லி, அத்தெய்வம் அவ்விடத்து நின்று மறைந்தும் போய்விட்டது.

அதன்பின், கோவலன், தான் நீருந்தித் தாமரையின் பசிய இலையிலே தண்ணீரை முகந்து கொணர்ந்து, அங்கே களைத்திருந்த கண்ணகியின் அருந்துயரையும் போக்கினான்.

14. ஐயை கோட்டம் அடைந்தனர்

மீதுசெல் வெங்கதிர் வெம்மையின் தொடங்கத்

‘தீதியல் கானஞ் செலவு அரிது’ என்று...

கோவலனோடும், வளைந்த காதணியினையுடைய கண்ணகியோடும், மாதவத்துக் கவுந்தியடிகளும், வழிமயக்கத்தினையுடைய நிலப்பரப்பின் கண்ணுள்ள குரவமும், மரவமும், கோங்கமும், வேங்கையும் கலந்து வளர்ந்திருந்த பூம்பொழிலிலே காணப்பட்ட ஓர் இடத்தினை நோக்கிச் சென்றனர். குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய வானகத்திற்கு உரியவளுமான ஐயையின் கோயில் ஒன்று அங்கிருக்கக் கண்டு, மூவரும், அதனைச் சென்று அடைந்தனர்.

வேட்டுவ வரி

ஐயை கோட்டத்திலே சென்றிருந்து மூவரும் இளைப்பாறுகின்றனர். வேட்டுவர் கொற்றவைக்கு வழிபாடு செய்கின்றனர். அங்கே 'சாலினி' தெய்வமேற்றுப் பின் வரப்போகும் நிகழ்வுகளைக் கூறுகின்றாள். பின், அவர்கள் வரிப்பாட்டுப் பாடிக் கூத்து ஆடுகின்றனர்.

1. நோய் தணிய இருந்தனர்

கடுங்கதிர் திருகலின் நடுங்குநர் எய்தி,

ஆறுசெல் வருத்தத்துச் சீறடி சிவப்ப...

கதிரவன் கடுமையாக எரிக்கத் தொடங்கினான். பலவாக முடிக்கப்படும் மணமுடைய கூந்தலினை உடையவளான கண்ணகி, உள்ளம் நடுங்கத் துயர் எய்தினாள். அந்தக் களைப்புத் தீரவும், அனைவரையும் வருத்தும் வழிநடை வருத்தம் நீங்கவும், அவர்கள் மூவரும் அக்கொற்றவை கோயிலிற் சென்று, ஒருபக்கத்தே அமர்ந்திருந்தனர்.

2. சாலினி முழங்கினாள்

வழங்குவில் தடக்கை மறக்குடித் தாயத்துப்

பழங்கடன் உற்ற முழங்குவாய்ச் சாலினி....

அதன்மேல், வில்லாற்றல் வழங்கும் பெரிய கைகளையுடைய மறவர் குடியிற் பிறந்தவருடைய நேர்த்திக் கடனைத் தீர்க்க முழங்கும் தேவராட்டியானவள், தெய்வம் உற்றனள். கலையமர் செல்வியான கொற்றவைக்கு நேர்ந்த தடனை நீவிர் தரவில்லை. அதனை உண்டால் அல்லாது நும் சிலையிலே போர்வெற்றியை அவள் தரமாட்டாள். உண்டு களித்து வாழும் வாழ்வையே நீர் வேண்டுவீர். அவ்வாறாயின், பறித்துண்ணும் மாக்களே! நும் பலிக்கடனைத் தாருங்கள் என்று, அவள் குரலெடுத்து முழங்கினாள்.

3. கொற்றவை கோலம்

இட்டுத் தலைஎண்ணும் எயினர் அல்லது

சுட்டுத் தலைபோகாத் தொல்குடிக் குமரியைச்...

மறவர்கள், கொற்றவைக்குத் தம் தலைவியைத் தாமே கொய்து பலியிட்டுப் பிறர் 'இத்தனை' என எண்ணிக்கொள்ளுமாறு செய்பவர். பெருமை பொருந்திய மணியும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒலிக்குமாறு, அக்குமரியின் முன்னே நிறுத்தப்பெற்றன. பின்னர்தான் அந்த வெற்றியின் விலையாகப் பலிபெற்று உண்ணும் ஐயையின் மலரிட்ட பலிபீடத்தை முதலில் தொழுதனர். அதன்பின்னர்,

கலைப்பரியினை வாகனமாகக் கொண்ட கொற்றவையைக் கைதொழுதும் போற்றினர்.

4. சாலினி உரைத்தவை

இணைமலர்ச் சீறடி இனைந்தனன் வருந்திக்

கணவனோடு இருந்த மணமலி கூந்தலை...

தென்தமிழ் நாட்டினிலே பாவையாக விளங்குபவளாவான்! உலகோர் செய்த தவத்தால் துளிர்ந்த தவக்கொழுந்து இவள்! ஒப்பற்ற மாமணியாக, இவ்வலகிற்கெல்லாம் தலைசிறந்து விளங்கும் மாமணியாக, இவள் ஒளிவீசுவாள்! எனச் சாலினி தெய்வ ஆவேசமுற்று உரைத்தனன்!

5. கண்ணகி நாணினான்

பேதுறவு மொழிந்தனன் மூதறிவு ஆட்டி என்று

அரும்பெறல் கணவன் பெரும்புறத்து ஒடுங்கி

விருந்தின் மூரல் அரும்பினன் நிற்ப...

அதனைக் கேட்டு இம்மூதறிவாட்டி, வெறிகொண்டு ஏதோ மயங்கிக் கூறினாள் என்று, தான் அருமையாகப் பெற்ற கணவனது பெருமுதுகின் பின்னே ஒடுங்கிக்கொண்டு முகத்திலே புதியதோர் இளமுறுவல் தோன்ற, நாணி நின்றாள் கண்ணகி.

6. கொற்றவை அருளினள்!

மதியின் வெண்தோடு சூடுஞ் சென்னி,

நுதல்கிழித்து விழித்த இமையா நாட்டத்து...

அருங்கலம் அனைத்திற்கும் உரிய பாவை. 'தம்மவர் தொழ வந்தவள். குமரிக்கோலத்து அமர்ந்த இளங்குமரி. அவள் அருள் செய்துவிட்டாள்'. வரிக்கோலம் கொள்ளும் செயலும் இனி வாய்த்துவிட்டது எனப் போற்றினர் மறக்குடியினரும்.

7. பலிபீடத்து முன்னிலையில்

நாக நாறு நரந்தம் நிரந்தன

ஆவும் ஆரமும் ஒங்கின எங்கணும்...

நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவனின் ஒரு பாகத்தினைப் பெற்று, உலகளாவிய கொற்றவையின் பலிபீடத்தின் முன்றிலிலே மரங்கள் செறிந்துள்ளன. வெண்கடம்பும், பாதிரியும், புன்னையும், மணம் கமிழ்கின்ற குரவமும், கோங்கமும் மலர்ந்துள்ளன. மரக்கொம்புகளின் மேல் ஒலிசெய்யும் வண்டினம்

ஆர்த்து முழங்கி, யாழிசைபோல் இசைக்கின்றன. திருமாலுக்கு இளையாளின் திருமுன்றிலிலே, இவை யாவும் முறையே திகழ்கின்றன.

8. சிறந்த குலமாகும்!

கொற்றவை கொண்ட அணிகொண்டு நின்றஇப்

பொற்றொடி மாதர் தவம்என்னை கொல்லோ?...

பாய்கலைப் பாவையாளின் அணிகொண்டு நின்ற இந்த ஆய்தொடி நல்லாள் செய்த தவம்தான் என்னவோ? இவள் பிறந்த குடியிற் பிறந்த, மூங்கிலினாலான வில்லினை உடைய எம் எயினர் குலமே சிறந்த குலமாகும்.

9. தாயே நிற்பாய்

ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியின் உரிஉடுத்துக்

கானத்து எருமைக் கருந்தலைமேல் நின்றாயால்...

சங்கமும் சக்கரமும் தாமரைக் கையிலே ஏந்திச் சிவந்த கண்களை உடைய சினமிகுந்த சிங்க ஏற்றின்மேல் நின்றவளே! கங்கையைச் சடைமுடியிலே அணிந்த கண்ணு தலோனின் இடப்பாகத்திலே மங்கை உருவாக, மறைகள் போற்ற விளங்கி நிற்பவளே! எம் தாயே!

10. வென்றிக் கூத்து

ஆங்குக்

கொன்றையுந் துளவமும் குழுமத் தொடுத்த

துன்று மலர்ப்பிணையல் தோள்மேல் இட்டு – ஆங்கு...

கொன்றையும் துளவமும் சேரத் தொடுத்த மலர்செறிந்த மாலையைத் தோளின்மேல் இட்டவளாக, அசுரர் வாடி நிற்கம் வண்ணம், அமரரின் பொருட்டாக, குமரிக்கோலத்தோடு, நீ மரக்கால் கூத்தாடுவதிலும் அந்நாளில் ஈடுபட்டாயே!

11. கூத்துள் படுதல்

ஆய்பொன் அரிச்சிலம்பு சூடகமும் மேகலையும்

ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப

மாயஞ்செய் வாள்அவுணர் வீழ, நங்கை மரக்கால்மேல்

வாளமலை ஆடும் போலும்!

ஆய்ந்தெடுத்த பொன்னாலான அரிச்சிலம்பும் சூடகமும் மேகலையும் ஆர்த்து ஆர்த்து ஒலிசெய்ய, மாயங்கள் செய்யும் வாளாற்றலுடைய அவுணர்கள் அழிய, நங்கை மரக்கால் மேல் நின்று வாட்கூத்தும் ஆடுவாள் போலும்! நங்கை அவ்வாறு ஆடுவானானால், அவளின் காயாம்பூ மலர்மேனியைப் போற்றி வானோர் கைகள் பெய்யும் மலர்கள் மாரியை ஒப்ப மிகுந்து காட்டும் போலும்!

12. வெட்சி

உட்குஉடைச் சீறூர் ஒருமகன்ஆன்

நிரைகொள்ள உற்ற காலை,

வெட்சி மலர்புனைய, வெள்வாள்

உழுத்தியும் வேண்டும் போலும்!...

அச்சமுடைய சீறூரிலுள்ள ஒரு வீரன் ஆனிரை கொள்ளச் சென்றபோது, வெட்சிமலர் புனைய, வெள்வாளினை உடைய கொற்றவையும் துணைவர, அவன் வேண்டுவான் போலும்! அவ்வாறு அவன் வெட்சிமலர் புனைய அவளும் விரும்பினால், வேற்றாரைச் சூழ்ந்த காட்டிலே, கரிக்குருவி அவர்க்கு நேரப்போகும் கேட்டினைத் தன் கடுங்குரலால் இசைத்துக்காட்டும் போலும்!

13. வெட்சிப் புறநடை

கள்விலை யாட்டி மறுப்பப்

பொறா மறவன் கைவில் ஏந்திப்...

அவன் போகுங்காலத்திலே, தான் கைக்கொள்ளும் போர்க்கொடியை உயர்த்தவளாகக் கொற்றவையும், அவன் வில்லின் முனைப்பிலே அமர்ந்து, அவனுக்குத் துணையாகச் செல்வாள் போலும்!

14. கொடை

இளமா எயிற்றி! இவைகாண், நின் ஐயர்

தலைநாளை வேட்டத்து தந்தநல் ஆன்நிரைகள்

கயமலர் மையுண்டாற்போன்ற கண்களை உடையவளே! நின் ஐயன்மார், அயலவர் ஊர்கள் அலற வென்று வந்த நல்ல ஆன்நிரைகள், நயமில்லாத கொச்சை மொழிகளையும் நரைத்த முதுதாடியினையுடைய வயது முதிர்ந்த எயினர் எயிற்றியரின் முன்றில்களிலே நிறைந்துள்ளன. அதனையும் காணாய்!

15. அவிப்பலி

கூடரொடு திரிதரு முனிவரும் அமரரும்

இடர்கெட அருளமுநின் இணைஅடி தொழுதேம்...

துடியுடனே சிறு பறையும் கொம்பும் மிகுதியாக முழங்க வருபவர் மறவர்கள். நள்ளிருளிலே எதிர்ப்பட்ட விலங்கினங்களை வெல்லுகின்ற புலியினைப் போன்றவர் அவர்கள்! குமரியாகிய நின் பாதங்களைத் தொட்டுச் சூளுற்றுப்பட்ட கடன் அறுபட்ட கழுத்திலிருந்து சிந்தும் உதிரம்! இதனை நீ ஏற்றுக்கொள்வாய் தாயே!

16. பலிக்கொடை

வம்பலர் பல்கி, வழியும் வளம்பட

அம்புடை வல்வில் எயின்கடன் உண்குவாய்...

மருதினிடையே நடந்து, நின் மாமன் செய்த வஞ்சனையான சகடத்தினை உதைத்து அருள் செய்தவளே! உள்ளதைப் பறித்துக்கொண்டு, அவருக்குப் புண்ணுண்டாகவும் செய்வதல்லது, யாரிடத்தும் அருளில்லாதவரான எயினர்கள் இடுகின்ற பலிக்கடனை, நீயும் உண்பாயாக!

17. வெட்சி சூடுக

மறைமுது முதல்வன் பின்னர் மேய

பொறைஉயர் பொதியிற் பொருப்பன், பிறர்நாட்டுக்

கட்சியும் கரந்தையும் பாழ்பட

வெட்சி சூடுக விறல்வெய் யோனே!

மறைமுது முதல்வனான தென்திசைக் கடவுளுக்குப் பின்னர் வந்து, குன்றுகள் உயர்ந்த பொதிய மலையை உடையவனாயிருக்கும் பாண்டியன், பகைவருடைய போர்முனையும், அவர் நிரைமீட்க வரும் செயலும் பாழ்படும் வண்ணம் செய்து, வெம்மையான ஆற்றலுடையவனாகி, வெட்சி மாலை சூடுவானாக!

புறஞ்சேரி இறுத்த காதை

பகல் நேர வெயிலோ கடுமையாயிருந்தது. அதனால், பகலிற் செல்லாது, இரவின் நிலவு வெளிச்சத்திலேயே அவர்கள் வழிநடந்தனர். இடையே ஓரிடத்தில் கௌசிகன் மாதவியின் ஓலையுடன் வருகிறான். அவனை மீண்டும் புகாருக்கு அனுப்பிவிட்டுக் கோவலன், அவ்வழியிடையே வந்து தங்கிய பாணருடன்கூடி, யாழிசைக்கிறான். அவர்பால் மதுரையின் தூரத்தினைக் கேட்டறிந்து, வைகையாற்றை மரத்தெப்பத்தாற் கடந்து, அதன் தென்கரையை அடைந்து, மதுரைப் புறஞ்சேரியினையும் மூவரும் சென்று சேர்கின்றனர்.

1. இரவை எதிர்பார்த்தல்

பெண்ணணி கோலம் பெயர்ந்தயிற் பாடு

புண்ணிய முதல்வி ருந்தடி பொருந்திக்...

கொற்றவை கோலம் கொண்டிருந்த மறவர்குலக் குமரியும், அக்கோலத்தைக் களைந்தான். கவுந்தியடிகளின் திருவடிகளைக் கோவலன் வணங்கினான். கவுந்தியடிகளும் அவன் பேச்சினை ஆதரித்தனர். அக்கோட்பாட்டினைத் தாமும் ஏற்றிருந்தனர். 'கொடுங்கோல் வேந்தனின் ஆட்சியிலே வாழுங் குடிகள் அவன் மறைவை ஆவலுடனே எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல, அம்மூவரும், வெம்மையான ஞாயிறு மறைகின்ற சமயத்தை மிகவும் ஆவலுடனே எதிர்பார்த்தவாறு காத்திருந்தனர்.

2. நிலவும் தோன்றிற்று

பன்மீன் தானையொடு பாற்கதிர் பரப்பித்

தென்னவன் குலமுதற் செல்வன் தோன்றித்...

பல விண்மீன்களாகிய தன் சேனைப் பெருக்கத்துடன் பால்போன்ற நிலவுக்கதிர்களைப் பரப்பியவனாகத் தென்னவரின் குலமுதற் செல்வனான சந்திரனும், வானிலே எழுந்து தோன்றினான்.

கண்ணகியோடு கோவலன் மீளவும் சேர்ந்துவிட்டான் என்றாலும், அவர்கள் கலந்து மகிழ்வதற்கு ஏற்றதாக உறவுநிலை அமையவில்லை. வழிநடந்து களைத்தவள் அவள். நெஞ்சிலே கவலையும் துயரமும் கொண்டவன் அவன். ஆகவே, அவளைக் கணவனைக் கூடாது பிரிந்து தனித்து, இருக்கும் பெண்ணின் நிலையிலேயே காட்டுகின்றனர் அடிகள். அவள் நிலைகண்டு பார்மகள் அயாவுயிர்த்தனன் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

3. நடந்தனர் - விடிந்தது

ஆரிடை உழந்த மாதரை நோக்கிக்

கொடுவரி மறுகும்: குடிஞை கூப்பிடும்...

கோவலன், வழிநடந்து களைத்திருக்கும் கண்ணகியை நோக்கி, ‘கொடிய வரிப்புலிகள் உறுமும். கோட்டான்கள் அலறும். கரடிகள் முழங்கும். நீ நடுங்காது செல்வாயாக! என்று தேறுதல் கூறினான். வரிப்பாடல்கள் பாடும் இயல்பினராய், மறைநூல் வழுவிப்போயினவராய், புரிநூல் அணிந்த மார்பினர் வதியும் ஒரு பதியை அவர்கள் சேர்ந்தனர். கவுந்தியடிகளுடனே, தன் காதலியையும், குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய ஒரு பாதுகாப்பான இடத்திலே இருக்கச் செய்துவிட்டு, அங்கே இட்டிருந்தவோர் முள்வேலி யினையுங்கடந்து, அவ்விடத்திலேயே நெடுந்தொலைவில் உள்ள ஒரு நீர்நிலையினை நோக்கி, அதிகாலையேளையில் நீர் வேண்டியவனாகச் சென்றான் கோவலன்.

4. மாதவிக் கொடியே!

காதலி தன்னோடு கானகம் போந்ததற்கு

ஊதுஉலைக் குருகின் உயிர்த்தனன் கலங்கி...

தன் காதலியும் தன்னோடு காட்டுவழியூடே நடந்து படும் துயரினை நினைத்த கோவலன் மனங்கலங்கி உள்ளம் வருத்தம் உற்றதனால், அவன் உருவமும் ஓரளவு மாறுபட்டது. கோவலன் பிரியக் கொடுத்துயரம் எய்திய கருமலர் நெடுங்கண் மாதவியைப் போன்று, இப்பொறுத்தற்கரிய வேனிலுக்கு ஆற்றாது, மலர்ச்சி பெறாது நீயும் உடனே வருந்திப் பொலிவிழந்தாய் போலும் மாதவி! என்று அந்த மாதவிக் கொடியின் வாட்டத்திற்குத் தான் வருந்துவது போலக் கூறினான். மாணியானகோசிகள் அவ்வாறு கூறிய சொற்கள் கோவலனின் செவிகளிலும் விழுந்தன. அவற்றைக் கேட்டதும் அவன் அவ்வாறு கூறியவனின் பக்கமாகச் சென்றான்.

5. கோசிகள் சொன்னவை

யாது நீ கூறிய உரை ஈது, ஈங்கு? எனத்

தீது இலன், கண்டேன் எனச் சென்று எய்தி...

நீங்கள் நகரைவிட்டு வந்துவிட்டீர்கள். பெருமகனாகிய தந்தையின் ஏவலைக் கேட்பது. அல்லது அரசே தஞ்சம் என்று கிடப்பது என்ற நிலையில், தந்தையின் ஏவலையே பெரிதாகக் கருதி, அரிய கானகம் நோக்கிச் சென்றான். அரிய திறலோனான இராமன். அவன் பிரிவினால் வருந்திய அயோத்தி நகரைப் போல, நும் பிரிவினாலும் புகார் நகரம் முழுவதுமே கலங்கியுள்ளது.

6. மாதவியின் வேதனை

வசந்த மாலைவாய் மாதவி கேட்டுப்

பசந்த மேனியன், படர்நோய் உற்று...

வசந்த மாலையின் மூலம் இவற்றை எல்லாம் நும் மாதவியும் கேட்டனள். கேட்டதும் அம்மாதவியின் மேனியிற் பசலை படர்ந்தது. 'ஏக்கம்' என்னும் பெருநோயுற்றாள்.

7. ஓலை பெற்றான்

உடன்உறை காலத்து உரைத்த நெய்வாசம்

குறுநெறிக் கூந்தல் மண்பொறி உணர்த்திக்...

அவளுடன் வாழ்ந்த காலத்துப் பூசிய மணநெய்யின் வாசம் கோவலனுக்குத் தெரியுமன்றோ! செறிந்த நெறிப்பட்ட தன் கூந்தலால் மாதவி இட்டிருந்த மண் முத்திரையானது, அம்மணத்தை உணர்த்திக் காட்டியது. ஆதலால், அதனை மறுக்கவும் கோவலன் எண்ணவில்லை. வாங்கி விரித்து, அவ்வோலையினுள்ளே அடங்கிய செய்தியைப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

8. ஓலையின் வாசகம்

அடிகள் முன்னர் யான் அடி வீழ்ந்தேன்

வடியாக் கிளவி மனக்கொளல் வேண்டும்!...

அடிவீழ்ந்து யான் பணிகின்றேன். இவை தெளிவற்ற சொற்களே! எனினும், நீர் மனமிரங்கல் வேண்டும். மாதவி எழுதிய உயர்ந்த சொற்களைக் கோவலன் படித்து, அவள் பண்பை உணர்ந்தான். 'தன் தீது ஏதும் இல்லாதவள்' என்று அறிந்தான். அவனது உள்ளத்தளர்ச்சியையும் அந்நிலையை நீங்கிற்று. 'எல்லாம் என் தீவினைதான்' என்றான்.

9. கோகிகளை அனுப்புதல்

எற்பயந் தோற்குஇம் மண்உடை முடங்கல்

பொற்பு உடைத்தாகப் பொருள்உரை பொருந்தியது...

மதுரைக்குப் புறப்பட்டதன் குறிக்கோளை நினைவிற் கொண்டவனாக, "என்னைப் பெற்றவருக்கும் இந்த மண் முத்திரையிட்ட ஓலையின் பொருள் ஒருவாறு என் நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்திப் பொருத்தம் உடையதாகும்.

10. பாணரோடு ஆடினான்

மாசுஇல் கற்பின் மனைவியோடு இருந்த

ஆசுஇல் கொள்கை அறவிபால் அணைந்து, ஆங்கு..

மாசில்லாத கற்பனையுடைய தன் மனையாளோடும் இருந்த, தவறில்லாத கொள்கையுடைய கவுந்தியடிகளிடம் சென்றான். அவ்விடத்திலே, ஆட்டம் ஆடும் கொள்கையினராகி, அந்தரியின் கோலத்தைப் பாடியாடும் பாணர் கூட்டத்துடன் தானும் கலந்து, கோவலனும் பாடியாடத் தொடங்கினான்.

பாணரோடு கலந்து, பாடலைப் பண்ணுடன் இசைத்து மகிழ்ந்தபின், மதுரை இங்கிருந்து இன்னும் எத்தனை காலமோ? நீவிர் கூறுங்கள்' என்றான்.

11. பாணர் உரைத்தது

காழ்அகில், சாந்தம், கமழ்பூங் குங்குமம்

நாவிக் குழம்பு, நலம்கொள் தேய்வை...

பொதியத் தென்றலைப் போல மலைவளமணம் சுமந்து மட்டும் வீசாது, மதுரைநகரின் பல்வேறு மணங்களிலும் ஊடாடி வருதலால், மதுரைத்தென்றல் என்று நயமாக உரைத்தனர்.

12. மதுரையிலே முரசொலிகள்

முன்னாள் முறைமையின், இருந்தவ முதல்வியொடு

பின்னையும் அல்லிடைப் பெயர்ந்தனர் பெயர்ந்து, ஆங்கு...

முந்தைய நாட்களின் முறைமைப்படி பகலிலே அவ்விடத்துத் தங்கியிருந்துவிட்டுப் பெருந்தவ முதல்வியுடன் கோவலன் கண்ணகியர் இருவரும் இரவு நேரத்திலே மீண்டும் வழிநடந்தனர். இடையிடையே காலை முரசம் பெரிதான குரலுடன் முழங்கும் ஓசையும் நான்மறை அந்தணர் வேதமோதும் ஓசையும், மாதவர்கள் பலர் திருநாமங்களை ஒதலான் நிறைகின்ற ஓசையும் எழுந்தன.

எழுகின்ற பிற ஆரவாரங்களின் ஒலியும், தம்மை எதிர்கொண்டு வரவேற்பதுபோலத் தம் காதுகளிலே வந்துபடத் தாம் கொண்ட துயரமெல்லாம் அந்நிலையிலேயே தீர்ந்துபோயினவர் போலாயினார் அவர்கள்.

13. வையை நதியின் காலைக்காட்சி

குரவமும், வகுளமும், கோங்கமும், வேங்கையும்

மரவமும், நாகமும், திலகமும், மருதமும்...

குரவமும், மகிழ்மும், கோங்கமும், வேங்கையும், வெண்கடம்பும், சுரபுன்னையும், மஞ்சாடியும், மருதமும், சேடலும், செருந்தியும், செண்பகமும், பாதிரியும் ஆகிய பலவகைக் கோட்டுப்பூக்களும் இதழ் விரிந்தன.

கண்ணகிக்கு மேல்வரும் துயரினைத் தான் முன்னரே அறிந்தவனைப் போலப் புண்ணிய நறுமலர் ஆடைகளால் தன் மேனிமுழுவதும் போர்த்துத், தன்

கண் நிறைந்த மிகுந்த கண்ணீர் வெள்ளத்தையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டு, அமைதியாக விளங்கினாள்.

14. ஓடம் ஏறினர்

‘புனல்யாறு அன்று இது பூம்புனல் யாறு!’ என,

அனநடை மாதரும் ஐயனும் தொழுது...

‘புனல் யாறு அன்று; இது பூம்புனல் யாறு’ என்று கவுந்தியடிகள் கூறினர். அன்ன நடை மாதான கண்ணகியும், அவள் கணவனும் அதனைத் தொழுதனர்.

15. வாராதீர் என்றனவோ?

‘வானவர் உறையும் மதுரை வலம்கொளத்

தான்நனி பெரிதும் தகவுஉடைத், என்று’ ஆங்கு...

பகைவரைப் போரிலே வென்று வெற்றிக்கொடியாக உயர்த்தப் பறக்கின்ற நெடுங்கொடியானது, ‘நீவிர் வாராதீர்’ என்பதுபோல மறித்துக் கைகாட்டியபடியே பறந்து கொண்டிருந்தது.

16. புறஞ்சிறை முதூர் சேர்ந்தனர்

புள்ளணி கழனியும் பொழிலும் பொருந்து

வெள்ளநீர்ப் பண்ணையும், விரிநீர் ஏரியும்...

பறவையினம் நிரை கொண்டிருக்கும் வயல்களும் பொழில்களும் பொருந்தியதாக வெள்ளம்போல நீர்மிகுந்த பண்ணையும், பரந்த நீரினை உடைய ஏரிகளும், குலையாகத் தொங்கும் காய்களை உடைய தென்னையும் வாழையும், கமுகும், திரண்ட மூங்கிலால் அமைக்கப்பட்ட பந்தரும் கொண்டு விளங்கியதான இருப்பிடத்தினையுடைய அறம் புரியும் மாந்தர் அன்றிப் பிறர் யாரும் சென்று தங்காத, புறஞ்சிறை முதூரின் நோக்கி அவர்கள் விரும்பிச் சென்று சேர்ந்தனர்.

ஊர் காண் காதை

புறஞ்சிறை மூதாரிலே கவுந்தியடிகளையும் கண்ணகியையும் இருக்க வைத்து விட்டுக் கோவலன் மதுரை நகருக்குள் சென்று, அங்குள்ள பல சிறப்புக்களையும் கண்டு, மீண்டுவரும் செய்தியைக் கூறும் பகுதி இது.

1. பொழுது புலர்ந்தது

புறஞ்சிறைப் பொழிலும், பிறங்குநீர்ப் பண்ணையும்,

இறங்குகதிர்க் கழனியும் புள்ளெழுந்து ஆர்ப்ப...

புறஞ்சிறைப் பகுதியிலுள்ள பொழில்கள், நீர்வளம் செறிந்த பண்ணைகள், கதிர் முற்றித் தலைசாய்த்திருக்கும் வயல்கள் ஆகியவற்றில் பறவைகள் துயிலெழுந்து ஆர்ப்பரிக்கும் ஒலிகள் மிகுந்தன. பகைவேந்தர்களின் தலைகள் நடுங்குமாறு, வெற்றி வாளினை ஏந்தியவனான செழியனின் புகழால் மேம்பட்ட மதுரை நகரினையும், அக்கதிரவன் துயிலினின்றும் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

2. முரசுகள் முழங்கின

நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் கோயிலும்

உவண்ச் சேவல் உயர்த்தோன் நியமமும்...

நெற்றிக்கண் பார்வையினை உடைய இறைவனின் கோயில். கருடச்சேவலைக் கொடியாக உயர்த்திருப்பவனின் கோயில். வெற்றிதருங் கலப்பையினைப் படையாக உயர்த்த பலராமனின் கோயில். கோழிச்சேவலைக் கொடியாக உடைய முருகனின் கோயில். அறவொழுக்கங்கள் விளக்கமுற்ற அறநெறியாளர்களின் பள்ளிகள். மறவொழுக்கம் விளக்கமுறுகின்ற மன்னவனின் கோயில் ஆகிய இடங்களில் தூய வெண்மையான சங்கத்துடன், வகைபெற்று ஒங்கிய காலை முரசரும் ஒலிசெய்து கொண்டிருந்தன.

3. பாதக்காப்பினன்

கோவலன் சென்று, கொள்கையின் இருந்த

காவுந்தி ஐயையைக் கைதொழுது ஏத்தி...

கோவலன் சென்று, தியானத்திலிருந்து கவுந்தியடிகளைக் கைதொழுது போற்றினான். 'வாழ்வுப் பாதையினின்றும் தவறிச்சென்ற இழிதன்மை உடையவர் போன்றவன் ஆயினேன். அறியாத நாட்டிலே, அருவழியிலே உழன்று, நான் சிறுமையும் அடைந்தேன். செய்தவத்தீர்! பழைமையான இம்மதுரைநகரிலுள்ள பெருவாணிகர்க்கு என் நிலைமையினைத் தெரிவித்து, யான் இங்கு மீண்டுவரும் வரையிலும், இப்பைந்தொடி தங்கள் பாதக்காப்பினன். தங்களுக்கு அதனால் ஏதும் துன்பம் உண்டோ? என்றனன்.

4. வருந்தாது சென்று வருக

கவுந்தி கூறும் காதலி தன்னொடு

தவந்தீர் மருங்கின் தனித்துயர் உழந்தோய்!...

அதனைக் கேட்ட கவுந்தியடிகள், 'முன் செய்த தவக்குறைவினால் காதலியோடும் பெருந்துயரம் அடைந்தவனே! வினை வலிமையானது, பயனைத் தவறாது நுகர்விப்பது என்று அறிந்து, மறச்செயல்களைக் கைவிடுவாயாக. அறநெறி வாழ்வோர் நன்முறையிலே எடுத்துக்கூறித் தம் நாவினையே குறுந்தடியாகக் கொண்டு, வாய்ப்பறையினை அறைந்து எடுத்துக்கூறினாலும், பாசக்கட்டினைப் பற்றிப் பேசுகின்ற மாக்கள் அதனை ஏற்றுத் தம் இயல்புடன் கைக்கொள்ளவே மாட்டார்கள்.

5. சுருங்கை வீதி கடத்தல்

இளைசூழ் மிளையொடு வளைவுடன் கிடந்த

இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வலம்புணர் அகழியில்

கட்டுவேலி சூழ்ந்த காவற்காட்டுடன் கூடியதாக நகரைச் சுற்றி வளைத்துக் கிடந்தது. விளங்குகிற நீர்ப்பரப்பினையுடைய வெற்றி பொருந்திய மதுரையின் அகழி அதனிடையே, பெருங்கையினையுடைய யானைத்திரள் செல்வதற்காக, அமைந்த நிலத்துட்பாதையின் வழியாக நகருள் சென்றான் கோவலன்.

6. அகநகர் சேர்தல்

கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த

அடல்வாள் யவனர்க்கு அயிராது புக்கு ஆங்கு...

பகைவர்க்கு அச்சந்தருவது கோட்டையின் வாயில், அங்கே, சிறப்பாகக் காவல் காத்து நின்ற கொலைவாளினை ஏந்திய யவனர்க்கு ஐயம் ஏற்படாத வண்ணம் அவன் சென்றான்.

7. காலையிலே மகளிர்

குடகாற்று எறிந்து, கொடிநுடங்கு மறுகின்

கடைகழி மகளிர் காதல்அம் செலவரொடு

மேல்காற்று வேகமாக வீசிக் கொடிகள் அசைந்தாடுகின்ற தெருவிலே, தம் வீட்டினின்றும் வெளிப்போந்து வரும் மகளிர், தம்பாற் காதலுடைய அழகிய இளைஞருடன், வற்றாது நீர் வருகின்ற வையையின்கண், மருதமரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்துள்ளன.

8. நண்பகலில் மகளிர்

**தண்ணறு முல்லையும் தாழ்நீர்க் குவளையும்
கண்ணவிழ் நெய்தலும், கதுப்புற அடைச்சி**

குளிர்ந்த நறுமுல்லையும், ஆழ்ந்த நீரிலே மலர்ந்த குவளையும், கண்போல மலர்ந்த நெய்தலும் தம் கூந்தலிலே அழகாகச் சூடி, பொற்கொடியினை உடைய மாதர்கள், மதுரை முதாருக்கு அயலாக விருந்த பொழிலிலே சென்று, பொழில் விளையாட்டினைக் கொள்ள விரும்பியவராகவும் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

9. அந்தி மகளிர்

**எற்படு பொழுதின் இளநிலா முன்றில்
தாழ்தரு கோலம் நகைபா ராட்ட...**

சூரியன் மறையும் பொழுதிலே, இளநிலா முற்றத்தில் தம் சிறந்த ஒப்பனைக் கோலங்களைத் தம் காதலர் பாராட்ட, மலர் அமளிமேல் அவருடன் இனிது ஒருங்கு வீற்றிருந்தனர் சில மகளிர்கள்.

10. கார்காலத்தில் மகளிர்

**அரத்தப் பூம்பட்டு அரைமிசை உடிக்
குரல்தலைக் கூந்தல் குடசம் பொருந்திச்...**

கருஞ்சிவப்பு நிறமான மெல்லிய பட்டாடையினை அரையிலே உடுத்திக்கொண்டனர். தலையிற் கொத்தாக முடித்துள்ள கூந்தலிலே வெட்பாலைப் பூவை வைத்துக் கொண்டனர். கார்காலம் வாயையோடும் வருகின்ற காலத்திலே, இவ்வாறு மதுரை மகளிர் அழகுக் கோலத்துடன் விளங்கினர்.

11. கூதிர்க்காலத்திலே

**முகில்தோய் மாடத்து அகில் தரு விறகின்
மடவரல் மகளிர் தடவுநெருப்பு அமர்ந்து...**

மடப்பம் பொருந்திய மகளிர், அகில் விறகினைக் கொண்டு மூட்டிய நெருப்பருகே அமர்ந்து நறுஞ்சாந்து பூசிய மார்பினையுடைய தம் காதற் செல்வருடன், குளிர் காய்வதற்காகக் குறுங்கண்களையுடைய சாளரங்களையும் கூதிர்க் காலத்தில் அடைத்துவிடுவர்.

12. முன்பனிக் காலத்திலே

**வளமனை மகளிரும் மைந்தரும் விரும்பி
இளநிலா முன்றிலின் இளவெயில் நுகர,...**

விரிகதிர் மண்டிலம் தெற்காக எழுந்து செல்வதினால், வெண்மேகமும் அரிதாகித் தோன்றுவது முன்பனிக்காலம், அவ்வேளை, வளமனையிலேயுள்ள மகளிரும் மைந்தரும் இளநிலை முற்றத்திலே நின்று, விருப்புடன் இளவெயிலினை நுகர்ந்திருப்பர்.

13. பின்பனிக் காலத்திலே

ஆங்குஅது அன்றியும், ஓங்குஇரும் பரப்பின்

வங்க ஈட்டத்துத் தொண்டியோர் இட்ட

அங்கே அதுவன்றியும் பெருங்கடற் பரப்பிலுள்ள நாவாய்த் திரளாலே, தொண்டிப் பகுதியிலுள்ளோர் திறையாக இட்ட அகிலும், துகிலும், ஆரமும், வாசமும், கருப்பூரமும் ஒருசேர்ச் சுமந்து பாண்டிநாடு நோக்கிவந்து கீழ்க் காற்றோடு, பாண்டியனின் கூடல்நகரிலே புகுந்து நெடுவேளான காமனின் கொடிய வில்செய்யும் விழாவினைக் காணும் பின்பனிக்காலமும் எங்குளதோ?

14. இளவேனில் எங்கே?

கோதை மாதவி கொழுங்கோடி எடுப்பக்

காவும் கானமும் கடிமலர் ஏந்தத்...

கொடி போன்ற உருவினரான மகளிர், தம்மையுடைய பெருந்தகைமை நிறைந்த தம் கொழுநரோடு கூடியிருந்து தம் வருத்தம் நீங்கிய முதுவேனிற் காலத்திலே, அப்பருவங்களைப் பற்றியெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருப்பர்.

15. வேனிற் கடைநாளில்

கன்றுஅமர் ஆயமொடு களிற்றினம் நடுங்க

என்றூழ் நின்ற குன்றுகெழு நல்நாட்டுக்...

மேல் காற்றோடு புகுந்து கூடல்நகரின் ஆண்ட வேனில் வேந்தன் அதனை நீத்து, வேற்று நாடுகளுக்குச் செல்லத் திட்டமிடுகின்ற வேனிற்காலத்தின் இறுதி நாட்களும், அப்படியாக வந்தன.

16. செல்வர் மகிழும் வீதி!

வையமும், சிவிகையும், மணிக்கால் அமளியும்

உய்யா னத்தின் உறுதுணை மகிழ்ச்சியும்...

கூடு வண்டியும், சிவிகையும், மணிக்காற் கட்டிலும், உய்யான வனத்திலே உறுதுணையோடிருக்கும் மகிழ்ச்சியும் வெண்சாமரைக்கவரியும், பொன்னாற்செய்த வெற்றிலைப் பெட்டியும், கூரிய முனையையுடைய வாளும் தம் கோமகன் வரிசையாகக் கொடுக்க, அங்ஙனம் பெற்ற செல்வம் என்றும் பிறழாத வாழ்க்கையின் உடையவராகப் புதுமணம் புணர்ந்து மகிழ்பவர்.

17. எண்ணெண் கலையோர் வீதி

சுடுமண் ஏறா வடுநீங்கு சிறப்பின்

முடிஅரசு ஒடுங்கும் கடிமனை வாழ்க்கை...

சுடுமண்ணினாலே வேயாது பொந்தகடுகளாலேயே வேயப்பட்டவும், வடுக்கள் நீங்கிய சிறப்பினையுடையவும், முடிசூடிய அரசராயினும் அங்கேயே தாழ்ந்து கிடக்கும் இயல்பினையுடையவுமான விளக்கம் பெற்ற மனைகளிலே வாழ்பவர் அரங்கக் கூத்தியர் வேத்தியல் பொதுவியல் அறிந்தவர்.

விரும்பத்தக்க மரபினரான, ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பசும்பொன்னைத் தமக்குப் பரிசமாக நாள்தோறும் முட்டுப்பாடின்றிப் பெறும் முறைமையினின்றும் வழுவாத, தாக்கும் அணங்கு போன்ற பேரழகினை உடையவரான நாடகக் கணிகையர் பலரும், மதுரையிலே விளங்கினர்.

18. அங்காடி வீதி

வையமும், பாண்டிலும், மணித்தேர்க் கொடுஞ்சியும்

மெய்புகு கவசமும், வீழ்மணித் தோட்டியும்...

மூடுவண்டியும், இரட்டை உருளைகளின் மேற்செல்லும் பாண்டிலும், மணித்தேர்க் கொடுஞ்சியும், உடல் முழுவதும் புகுந்துக்கொள்ளக் கூடிய கவசமும், விருப்பந்தரும் மணிகள் பதித்த தோட்டி என்னும் ஆயுதமும், தோலாற் செய்யப்பட்டகைத்தாளமும், அரைப்பட்டிகையும், வளை தடிகளும், வெண்சாமரையும், பன்றிமுகக்கடகமும், கிடுகின் படகமும், கானப்படமும், முத்துப்பதித்த குத்திக்கோல்களும், செம்பாலும் வெண்கலத்தாலும் செய்தனவும், கயிற்றாற் பின்னியனவும், மாலையாகக் கோத்துக் கட்டியனவும், சர்வான் முதலியன.

19. இரத்தினக் கடைத்தெரு

காக பாதமும், களங்கமும், விந்துவும்

ஏகையும் நீங்கி, இயல்பிற குன்றா...

பன்னிருவகைக் குற்றங்களும் மிகவும் தீயவனான காகபாதம், களங்கம், விந்து, ஏகை என்பன நான்கும் இல்லாமல், நூலறிவுடையார்கூறிய மிக்க நுண்மையான கோடியினையும், நால்வகை நிறத்தினையும் உடையவாகவும், நன்மை தரும் ஒளியினைவாகவும் விளங்கும் வயிரங்கள் நிறைந்திருக்கும் இடங்கள். ஒன்றுபட்ட பிறப்பினையும் ஐந்து வகையான வனப்பினையும் உடைய ஒளிவிடும் தன்மை பொருந்திய மாணிக்கம் புருடராகம் வயிடுரியம் நீலம்

கோமேதகம் என்னும் இத்தகைய மணிகள் நிறைந்த வாணிப இடங்களும் விளங்கின.

வகைப்பட்ட மணிகள் வகையினை நன்கு தெளிந்த மக்களுடன் நிறைந்து, சிறப்புடன், பகைவர் வருந்துதல் அறியாது வாழ்கின்ற பயன் செறிந்ததாக விளங்கிற்று மதுரையின் இரத்தினக் கடைத்தெரு. இவற்றை எல்லாம் கோவலன் கண்ணாரைக் கண்டு களித்தபடியே சென்றான்.

20. பொன்கடை வீதி

சாத ரூபம், கிளிச்சிறை, ஆடகம்

சாம்பூ நதம்என ஓங்கிய கொள்கையின்...

சாதரூபம், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாம்பூநதம் எனப் புகழ்பெற்ற இயல்பினையுடைய பொன்னின் தகுதியினை அறியும் வாணிகர், 'எதெது எங்குளது' எனக் கலங்கும், துன்பத்தைப் போக்குவதற்காக, அவ்வப் விடங்களிலே அதுவதனை இன்னதிதுவென அறிவிக்கும் சிறுசிறு கொடிகளைப் பறக்கவிட்டிருக்கின்ற, நன்மைமிக்க பொன்கடைத் தெருவையும் கோவலன் பார்த்தபடியே சென்றான்!

21. அறுவையும் கூலமும்

நூலினும், மயிரினும், நுழைநூல் பட்டினும்

பாவகை தெரியாப் பலநூறு அடுக்கத்து...

பருத்தி நூலினாலும், மயிரினாலும், நுண்மையான பட்டு நூலினாலும், இழை சென்ற இடம் தெரியாதவாறு நெருக்கமாக நெய்யப்பட்ட துணிகளின் பலநூறு அடுக்குகள் அடுத்தடுத்து நறுமடிகழாகத் துணிக்கடைத் தெருவில் செறிவோடும் அடுக்கிவைக்கப் பெற்றிருந்தன.

22. கூல வீதி

நிறை கோல் துலாத்தர், பறைக்கட் பராரையர்

அம்பண அளவையர், எங்கணும் திரிதரக்...

நிறைக் கோலான துலாத்தினை உடையவர். பறையென்னும் அளவு கருயிவினை யுடையவர். மரக்கால் என்னும் அளவு கருவியினையுடையவர் ஆகிய தரகு செய்வார் எங்கணும் திரிந்து கொண்டிருக்கும், காலமல்லாக் காலத்திலும், எக்காலமும், மிளகு மூட்டைகளுடன் கூலங்களும் குவியல் குவியலாகக் குவித்துக்கிடக்கும் கூலவீதியையும் கண்டான்.

23. கோவலன் மதிற்புறம் பெயர்தல்

பால்வேறு தெரிந்த நால்வேறு தெருவும்

அந்தியும், சதுக்கமும், ஆவண வீதியும்...

பகுதி வேறுபாடு தெரிந்த நால்வேறு தெருக்களும், முச்சந்தியும், நாற்சந்தியும், கடைத்தெருவும், மன்றங்களும் பல தெருக்கள் ஓரிடத்திலே பிரியும் கவலையும், குறுந்தெருக்களும் திரிந்தான். அதன்பின், கோவலன், கொடிகளையுடைய மதிலினைக் கடந்து வெளியே வந்த, புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பகுதியையும் சென்று சேர்ந்தான்.

மணிமேகலை

6. சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்த காதை

அந்திமாலை வந்து நீங்கியது. திங்கள் மண்டிலம் வெள்ளிக்குடத்தினின்று பால் சொரிவதுபோல் தண்கதிரை எங்கணும் பொழிந்தது. மணிமேகலை தெய்வம் மீட்டும் புத்த தேவனது பாத பீடிகையை ஏத்தி, அங்கு நின்ற சுதமதியை நோக்கி, 'நிங்கள் இங்கே நிறற்றற்குக் காரணம் யாது? என்ன துன்பமுற்றீர்கள்?' என வினவ, அவள் உதயகுமாரன் வந்து கூறிச் சென்றதைத் சொல்லினள். சொல்லலும், அத்தெய்வம் அவளை நோக்கி, "உதயகுமரனுக்கு வனமென்று இதனின்று அவன் அகன்றவனாயினும், இதனைக் கடந்து செல்லின் புறத்துள்ள வீதியில் இவனை அகப்படுத்துவன். நீங்கள் இவ்வனத்தைச் சூழ்ந்த மதிலின் மேற்றிசைக்கண்ணதாகிய சிறிய வாயில் வழியே சென்று மாதவர் உறையும் சக்கரவாளக் கோட்டத்தை அடையின் யாதொரு துன்பமும் அணுகாது. ஆகலின் அங்கே சென்மின்" என்றுரைத்தது. உரைத்தலும், சுதமதி, 'யாவரும் அதனைச் சுடுகாட்டுக் கோட்டமென்று கூறாநிற்பார். மாருத வேகனும் நீயுமே சக்கரவாளக் கோட்டமென்று கூறுவீர். அதற்குக் காரணம் யாது? சொல்லுக.' என்றாள்.

என்றலும் அத்தெய்வம், காவிரிப்பூம் பட்டினம் தோன்றிய காலத்து உடன்றோன்றியதான அப்புறங்காட்டின் இயல்பனைத்தையும் விளங்கக் கூறி, "தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர், ஈற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர், முதியோர் என்னான் இளையோர் என்னான். கொடுந்தொழிலாளன் கொன்றனன் குவிப்ப இவ்வழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும், கழிபொருஞ் செல்வக் கள்ளாட்டயர்ந்து, மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழும், மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ?" என அறஞ் செய்யாதார் பொருட்டு இரங்கி, "அத்தன்மையதான சுடுகாட்டில் தனியே சென்று பேய்கோட்பட்டு இறந்த சார்ங்கலனென்னும் பார்ப்பனச் சிறுவன் தாயாகிய கோதமையின் முறையீட்டைக் கேட்டுவந்த சம்பாபதி யென்னும் தெய்வம், "அணங்கும் பேயும் ஆருயிர் கவரா: நின் மகனது அறியாமையே பற்றுக்கோடாக இழவுழ் அவனுயிரைக் கவர்ந்து சென்றது. நின் உயிரை வாங்கிக்கொண்டு அவனுயிரை அளித்தல் இயல்பன்று! உயிர் உடம்பினின்று நீங்கின் அது வினைவழியே சென்று வேறு பிறப்படைவதில் ஐயமில்லை. 'உலக மன்னவர்க்கு உயிர்க்குயிர் ஈவோர் இவரோ, இந்த ஈம்பு புறங்காட்டு, அரசர்க் கமைந்தன ஆயிரங்கோட்டம்' அல்லவோ? இச்சக்கரவாளத்துள்ள தேவர்களில் யாரேனும் நீ கேட்ட வரம்

கொடுப்பாருளராயின் யானும் அதனைத் தகுதற் குரியேனாவேன்” என்றுரைத்து, பிரமகணங்கள் முதலாகச் சக்கரவாளத்திலுள்ள வரங்கொடுக்கும் ஆற்றலுடைய தேவர்களை யெல்லாம் வருவித்துக் கோதமைக்கு முன்னிறுத்தி, “இவளுற்ற துன்பம் இது. இவளது வருத்தத்தைப் போக்குவீராக” என்று நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்ல, அத்தேவரனைவரும் சம்பாபதி கூறியவாறே கூறினர். அதனைக் கேட்டு உண்மையறிந்து ஒருவாறு வருத்த மொழிந்த கோதமை மகனைப் புறங்காட்டிவிட்டு இறந்து போயினேன்.

பின்பு சம்பாபதியின் ஆற்றலை யாவார்க்கும் புலப்படுத்தல் வேண்டி, எல்லாத் தேவர்களும் கூடியவிடத்து அவர்கள் கூடியதற்கு அறிகுறியாக, உலகின் நடுவேயுள்ள மேருமலையும், அதனைச் சூழ்ந்த எழுவகைக் குன்றங்களும் நான்கு பெருந்தீவுகளும், இரண்டாயிரம் சிறு தீவுகளும், ஏனைய இட வகைகளும் ஆகிய இவற்றைப் புலப்படுத்தி, ஆங்காங்கு வாழும் உயிர்களையும் மண்ணீட்டினால் வகுத்து மயனால் நிரூமிக்கப்பட்டதாகலின் சக்கரவளாக் கோட்டமெனப் பெயர்பெற்றது. இது சுடுகாட்டைச் சூழ்ந்த மதிற்றுறத்துள்ளதாகலின் ‘சுடுகாட்டுக்கோட்டமென்று யாவரானும் கூறப்படும். இதன் வரலாறு இதுவாகும்’ என்றுரைக்கக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மணிமேகலை ‘மக்கள் வாழ்க்கை இத்தகையது’ என இரங்கிக் கூறியிருக்கையில், சுதமதி தூங்குதலுற்றனள். அப்பொழுது மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலையைத் தழுவி யெடுத்து, ஆகாயவழியே முப்பது யோசனை தெற்கே சென்று, கடல்சூழ்ந்த மணி பல்லவம் என்னும் தீவில் அவளை வைக்கதகன்றது. இதில் புகார் நகரின் புறங்காட்டினியல்புகளும், அக்காலத்தில் இறந்தோரை அடக்கஞ் செய்யுமுறைகளும் கூறியிருப்பன சிறப்பாக அறியத்தக்கவை.

அந்தி மாலை நீங்கிய பின்னர்

வந்து தோன்றிய மலர்க்கதிர் மண்டிலம்...

அந்தி மாலை நீங்கிய பின்னர் அந்திப்பொழுதாகிய மாலைக்காலம் கழிந்த பின்னர், வந்து தோன்றிய மலர் கதிர் மண்டிலம் வந்து உதித்த பரந்த கிரகணங்களையுடைய திங்கள் மண்டிலம்.

உருவு கொண்ட மின்னே போலத்

திருவி லிட்டுத் திகழ்தரு மேனியள்...

உருவு கொண்ட மின்னே போல – பெண்ணுருவங்கொண்ட மின்னலைப் போலவும், திருவில் இட்டுத் திகழ்தரு மேனியன் இந்திரவில்லைப் போலவும் ஒளிவிட்டு விளங்குகின்ற திருமேனியையுடைய அத்தெய்வம்.

ஆங்கவ ளாங்கவன் கூறிய துரைத்தலும்

அரசிளங் குமரன் ஆயிழை தன்மேல்...

ஆங்கு அவன் கூறியது உரைத்தலும் அக்காலைச் சுதமதி அவ்வுதயகுமரன் மொழிந்ததனைக் கூறயளவில்.

ஆங்கதன் காரணம் அறியக் கூறுவன்

மாதவி மகளொடு வல்லிருள் வரினும்...

ஆங்கு அதன் காரணம் அறியக் கூறுவல் அஃது அப்பெயர் பெற்றதன் காரணத்தைத் தெளிய உரைப்பேன்.

உலையா உள்ளமோ டுயிர்க்கடன் இறுத்தோர்

தலைதூங்கு நெடுமரந் தாழ்ந்துபுறஞ் சுற்றிப்...

உலையா உள்ளமோடு உயிர்க்கடன் இறுத்தோர் தளராத உள்ளத்தோடு உயிராக கடனைக் கொடுத்தோர்களின் தலைதூங்கி நெடுமரம் தாழ்ந்து புறஞ்சுற்றி தலைகள் தொங்குகின்ற நீண்ட மரங்கள் தாழ்ந்து புறத்தே சூழப்பெற்று.

அருந்தவர்க் காயினும் அரசர்க் காயினும்

ஒருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க் காயினும்...

அருந்தவர்க்கு ஆயினும் அரசர்க்கு ஆயினும், ஒருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க்கு ஆயினும் அரிய தவத்தானுயர்ந்தோர்க்கும் அரசர்க்கும்.

அருந்திறற் கடவுட் டிருந்துபலிக் கந்தமும்

நிறைக்கற் நெற்றியும் மிறைக்களச் சந்தியும்...

அருந்திறல் கடவுள் திருந்து பலிக்கந்தமும் அறிய திறலையுடைய கடவுளுடைய திருந்திய பலியிடுதற்குரிய தூண்களும் நிறைகல் தெற்றியும் நிறுத்தப்பட்ட கல்லாலாகிய திண்ணையும் மிறைக்களச் சந்தியும்

சுடுவோ ரிடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்

தாழ்வயி னடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போர்...

சுடுவோர் இடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர் பிணங்களைச் சுடுவோரும் வாளா இட்டுப் போவோரும் தோண்டப்பட்ட குழியிலிடுவோரும்

எஞ்சியோர் மருங்கின் ஈமஞ் சாற்றி

நெஞ்சு நடுக்குறூஉம் நெய்த லோசையும்...

எஞ்சியோர் மருங்கின் ஈமஞ்சாற்றி நெஞ்சு நடுக்குறூஉம் நெய்தல்
ஓசையும் உயிர் வாழ்ந்திருப்போரிடம் ஈமம் உண்டென்பதைக் கூற உள்ளம்
நடுங்குமாறு புரியும் நெய்தல் பறையின் ஒலியும்

தான்றியும் ஓடுவையும் உழிஞ்சிலு மோங்கிக்

கான்றையுஞ் சூரையுங் கள்ளியு மடர்ந்து...

தான்றியும் ஓடுவையும் உழிஞ்சிலும் ஓங்கி தான்றியும் ஓடுவையும்
உழிஞ்சிலும் உயர்ந்து, கான்றையும் சூரையுங் கள்ளியும் அடர்ந்து

அழற்பாய் குழிசியும் புழற்பெய் மண்டையும்

வெள்ளிற் பாடையும் உள்ளீட்ட டறுவையும்...

அழல் பெய் குழிசியும் புழல் பெய் மண்டையும் தீப்பெய்த பாணையும்
புழல் என்னும் பண்ணியம் இட்ட கலனும்

தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர்

ஈற்றிளம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர்...

தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர் தவநெறியிற் செல்லுந்துறவியர்
மிக்க பெருஞ் செல்வமுடையோர்

ஆங்கது தன்னையோ ரருங்கடி நகரெனச்

சார்ங்கல னென்போன் தனிவழிச் சென்றோன்...

ஆங்கது தன்னை ஓர் அருங்கடி நகர் என அங்ஙனமாகிய புறங்காட்டை
ஓர் அரிய காப்பமைந்த நகரமென்றெண்ணி, சார்ங்கலன் என்போன் தன்வழிச்
சென்றான்.

அலத்தகம் ஊட்டிய அடிநரி வாய்க்கொண்

டுலப்பி லின்பமோ டுளைக்கு மோதையும்...

அலத்தகம் ஊட்டிய அடிநரி வாய்க்கொண்டு செம்பஞ்சக் குழம்பு
ஊட்டப்பெற்ற அடிகளை நரி வாயிலே கவ்விக்கொண்டு, உலப்பில் இன்பமொடு
உளைக்கும் ஓதையும்,

கருந்தலை வாங்கிக் கையத் தேந்தி

இரும்பே ருவகையின் எழுந்தோர் பேய்மகள்...

கருந்தலை வாங்கிக் கையகத்து ஏந்தி அங்குள்ள ஓர் பெண் பிணத்தின்
கரிய தலையைப் பறித்துக் கையிலே ஏந்தி,

புயலோ குழலோ கயலோ கண்ணோ

குமிழோ மூக்கோ இதழோ கவிரோ...

புயலோ குழலோ முகிலோ அன்றிக் கூந்தலோ கயலோ கண்ணோ கயல்
மீனோ அன்றிக் கண்ணோ, குமிழோ முக்கோ,

கண்டனன் வொீஇக் கடுநவை யெய்தி

விண்டோர் திசையின் விளித்தனன் பெயர்த்தீங்...

கண்டனன் வொீஇ கண்டு அஞ்சி கடு நவை எய்தி திசையின்
விளித்தனன் பெயர்ந்து - ஓர் திசையிற் கூப்பிட்டுக் கொண்டு சென்று, ஈங்கு
எம்மனை காணாய் எம் அன்னையே இங்க காண்பாயாக,

பார்ப்பான் றன்னொடு கண்ணிழந் திருந்தவித்

தீத்தொழி லாட்டியென் சிறுவன் றன்னை...

பார்ப்பான் தன்னொடு கண் இழந்திருந்த கணவனோடு கண் இழந்திருக்க,
இத்தீத் தொழிலாட்டி என் சிறுவன் தன்னை

கடிவழங்கு வாயிலிற் கடுந்துய ரெய்தி

இடையிருள் யாமத் தென்னையீங் கழைத்தனை...

கடிவழங்கு வாயிலில் கடுந்துயர் எய்தி இடையிருள் யாமத்து என்னை
ஈங்கு அழைத்தனை இருளையுடைய இடை யாமத்தில் பேய்கள் நடமாடுகின்ற

ஆருமி லாட்டியென் அறியாப் பாலகன்

ஈமப் புறங்காட் டெய்தினோன் றன்னை...

ஆருமிலாட்டி என் அறியாப் பாலகன் ஆருமற்றவளாகிய என்னுடைய
அறியாச் சிறுவன் ஈமப் புறங்காட்டு எய்தினோன் தன்னை

அணங்கும் பேயும் ஆருயி ருண்ணா

பிணங்குநான் மார்பன் பேதுகந் தாக...

அணங்கும் பேயும் ஆருயிர் உண்ணாது அணங்கும் பேயும் அரிய வுயிரை
உண்ணமாட்டா,

முதுமு தாட்டி இரங்கினள் மொழிவேள்

ஐயமுண்டோ ஆருயிர் போனால்...

முது முதாட்டி இரங்கினள் மொழிவேள் சம்பாபதி இரக்கமுற்றுக்
கூறுகின்றவள். ஐயம் உண்டோ ஆருயிர் போனால் செய்வினை மருங்கில்
சென்று பிறப்பு எய்துதல்.

ஊழி முதல்வன் உயிர்தரி னல்லது

ஆழித் தாழி யகவரைத் திரிவோர்...

ஊழிமுதல்வன் உயிர்தரின் அல்லது ஊழிமுதல்வனாகிய இறைவன்
உயிரை அளித்தாவல்லது

சம்பா பதிதான் உரைத்த அம்முறையே

எங்குவாழ் தேவரும் உரைப்பக் கேட்டே...

சம்பாபதி தான் உரைத்த அம்முறையே காவற்றெய்வமாகிய சம்பாபதி
கூறிய முறைப்படியே, எங்கு வாழ் தேவரும் உரைப்பக் கேட்டே
உலகெங்கணுமுள்ள தேவர்களும் கூறக்கேட்டு,

இடுபிணக் கோட்டத் தெயிற்புற மாதலின்

சுடுகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையார்...

இடுபிணக்கோட்டத்து எயிற்புறம் ஆகலின் பிணங்களை யிடுகின்ற
புறங்காட்டின் மதிற்புறத்திலுள்ளது.

மதனின் நெஞ்சமொடு வானுய ரெய்திப்

பிறந்தோர் வாழ்க்கை சிறந்தோ ளுரைப்ப...

மதன்இல் நெஞ்சமொடு வான்துயர் எய்தி வலியற்ற மனத்துடனே மிக்க
துன்பத்தையுடைந்து, பிறந்தோர் வாழ்க்கை சிறந்தோள் உரைப்ப பூமியிற்
பிறந்தோர்களது வாழ்க்கையை மணிமேகலை கூறுகிறாள்.

7. துயிலேழுப்பிய காதை

மணிபல்லவத்தினின்றும் நீங்கிய மணிமேகலா தெய்வம், 'இரவு கழிந்தால் மணிமேகலை என் கை யகப்படுவாள்' என்று வேட்கை நோயால் துயிலாதிருந்த உதயகுமரன் முன்தோன்றி, "மன்னவன் மகனே, கோல்நிலை திரிந்திடின கோள்நிலை திரியும், கோள்நிலை திரிந்திடின மாரி வறங்கூரும், மாரி வறங்கூரின் மன்னுயிர் இல்லை, மன்னுயிரெல்லாம் தவத்திறம் பூண்டோன் தன்மேல் வைத்த அவத்திறம் ஒழிக" என்று அவனுக்கு அறிவுரை கூறிவிட்டு, உவவனஞ் சென்று அங்கே துயிலும் சுதமதியை எழுப்பி, "யான் மணிமேகலா தெய்வம். இந்திரவிழாக் காண்டற்கு வந்தேன். நீ அஞ்சாதே, மணிமேகலைக்குப் புத்தன் அறநெறியிற் செல்லும் நற்பொழுது வந்துற்றதாகலின் அவளை யெடுத்துச் சென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்தேன். அவள் தனது பழம்பிறப்பின் நிகழ்ச்சியையும் அறிந்து கொண்டு இற்றைக்கு ஏழாவது நாளில் இங்கு வந்து சேர்வாள். இந்நகரில் வேறுவடிவம் கொள்வாளாயினும் உனக்கு அவள் ஒளிப்பாளல்லன். அவள் இப்பதியிற் புகும் நாளில் பல அற்புதங்கள் நிகழும். நான் வந்ததையும் மணிமேகலை நல்வழியிற் சென்றதையும் மாதவிக்குச் சொல்க. அவள் மன்னரே என்னையறிவாள். கோவலன் 'நமது குலதெய்வத்தின் பெயரை இக்குழந்தைக்கு இருக' என்று சொல்லி, என் பெயரை இவளுக்கிட்ட நாளின் இரவில் மாதவியின் கனவிற் சென்று, 'காமன் செயலற்றேங்க மாபெருந் தவக்கொடி யீன்றனை' என்று நனவிற் கூறியதுபோல நான் கூறியதுண்டு. இதனையும் அவளுக்கு நினைப்பூட்டுதி" என்று கூறிப் போயிற்று.

பின்பு சுதமதி யெழுந்து மணிமேகலையின் பிரிவால் வருந்தி, அவ்வனத்தைச் சூழ்ந்த மதிலின் மேற்புறத்திலுள்ள சிறிய வாயில் வழியே சென்று, சக்கரவாளக் கோட்டத்தை யடைந்து, ஆங்குள்ள உலகவறவியின் ஒருபுடை யிருந்தாள். அப்பொழுது அவ்விடத்தே கந்தினை இடமாகக் கொண்டுள்ள தெய்வப் பானையானது சுதமதி மருளும்படி அவளது முற்பிறப்பையும் வரலாற்றையும் இப்பிறப்பின் வரலாற்றையும் கூறி விளித்து, 'மணிமேகலை தனது முற்பிறப்பையும் உனது முற்பிறப்பையும் அறிந்துகொண்டு இற்றைக்கு ஏழாம் நாளிரவில் இந்நகர்க்கண் வருவாள். அவள் பிரிந்தது பற்றி நீ அஞ்சல்' என்று கூறிற்று. அதனைக் கேட்டு நெஞ்சம் நடுங்கிய சுதமதி, இரவு முழுதும் அவ்விடத்திருந்து, கதிரவன் உதித்தவுடன் எழுந்து வீதி மருங்கிற் சென்று மாதவியை அடைந்து, முதல் நாளிரவு நிகழ்ந்தவற்றைச் சொன்னவுடன்

அவன் மாணிக்கத்தை இழந்த நாகம் போன்று மிக்க துயரத்தோடிருந்தாள். சுதமதி மணிமேகலையின் பிரிவால் இன்னுயிரிழந்த யாக்கைபோலச் செயலற்றிருந்தாள். (இதில், இராப்பொழுதின் நிகழ்ச்சிகளும், விடியல் நிகழ்ச்சிகளும் ஆசிரியருடைய உலகியலறிவையும், கற்பனைத் திறத்தையும் புலப்படுத்துகின்றன.

மணிமே கலைதனை மணிபல் வைத்திடை

மணிமே கலாதெய்வம் வைத்து நீங்கி...

மணிமேகலைதனை மணிபல்லவத்திடை மணிமேகலா தெய்வம் வைத்து நீங்கி மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலையை மணிபல்லவத்தின்கண் வைத்து அதனைவிட்டு நீங்கி, மணிமேகலைதனை மலர்ப்பொழிற் கண்ட உதயகுமரன்.

கோல்நிலை திரிந்திடிற் கோள்நிலை திரியும்

கோள்நிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்...

கோல்நிலை திரியின் கோள்நிலை திரிதல் முதலியன நிகழுமென்பதனை, “கோணிலை திரியாகக் கோலா னாகுக” “கோணிலை திரிந்து நாழி குறைபடப் பகல்கண் மிஞ்சி, நீணில மாரியின்றி விளைவ.கிப் பசியு நீடப் புண்முலை மகளிர் பொற்பிற் கற்பழிந் தறங்கண் மாறி, ஆணையில் வலகு கேடா மரசுகோல் கோடி னென்றான்” என்பவற்றாலும் அறிக. அவத்திறம் கேடு செய்யும் தீய விழைவு.

உவவனம் புகுந்தாங் குறுதுயில் கொள்ளும்

சுதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி...

உவவனம் புகுந்து ஆங்கு உறுதுயில் கொள்ளும் உவவனத்திற் புகுந்து ஆண்டு மிகுந்த உறக்கத்துடனிருக்கும், சுதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி சுதமதியை உறக்கத்தினின்றும் எழுப்பி, இந்திரகோடணை இந்நகர்க் காண வந்தேன்.

பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற உணர்ந்தீங்

கிழ்வே நாளில் இந்நகர் மருங்கே...

பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற உணர்ந்து முற்பிறவியையும் நன்கறிந்து, ஈங்கு இன்று ஏழுநாளில் இந்நகர் மருங்கே இற்றைக்கு ஏழாம் நாளிலே இவ்விடத்து இந்நகரத்தின்கண், வந்து தோன்றும்.

மாதவி தனக்கியான் வந்த வண்ணமும்

ஏதமில் நெறிமகள் எய்திய வண்ணமும்...

மாதவி தனக்கு யான் வந்த வண்ணமும் மாதவிக்கு யான் வந்த வகையையும் ஏதம்இல் நெறிமகள் எய்திய வண்ணமும் வரையாய் நீ கூறுவாயாக.

வெந்துய ரெய்திச் சுதமதி எழுந்தாங்

ககன்மனை யரங்கத் தாசிரியர் தம்மொடு...

வெந்துயர் எய்திச் சுதமதி எழுந்தாங்கு சுதமதி கொடிய துன்பமடைந்து எழுந்து.

பண்பில் காதலன் பரத்தமை நோனாது

உண்கண் சிவந்தாங்கு ஒல்குகொடி போன்று...

பண்பில் காதலன் பரத்தமை நோனாது குணமற்ற காதலனுடைய பரத்தமைப் பொறாமல் உன் கண் சிவந்தாங்கு ஒல்கு கொடிபோன்று அசைகின்ற கொடிபோல மையுண்ட கண்கள் சிவந்து, தெருட்டவும்..

தளர்நடை யாயமொடு தங்கா தோடி

விளையாடு சிறுதேர் ஈர்த்துமெய் வருந்தி...

தளர்நடை ஆயமொடு தங்காது ஓடி விளையாடு சிறுதேர் ஈர்த்து மெய்வருத்தி தளர்நடைச் சிறார்களுடன் ஓரிடத்தில் தங்காமல் ஓடி விளையாடுஞ் சிறு தேரினை இழுத்து உடல்வருந்தி..

இறையுறை புறவும் நிறைநீர்ப் புள்ளும்

காவுறை பறவையும் நாவு ளழுந்தி...

இறையுறை புறவும் நிறைநீர்ப் புள்ளும் இறப்புகளில் வாழ்கின்ற புறாக்களும் நிறைந்த நீரிலுள்ள பறவைகளும் கா உறை பறவையும் நா உள் அழுந்தி, பொழில்களில் உறைகின்ற புட்களும் ..

கோமகன் கோயிற் குறுநீர்க் கன்னலின்

யாமங் கொள்பவர் ஏத்தொலி யரவமும்...

கோமகன் கோயில் குறுநீர்க் கன்னலின் அரசன் மாளிகையில் குறிய நீரினைக் கொண்ட நாழிகை வட்டிலால், யாமம் கொள்வமும் ஏத்துஒலி அரவமும்...

உறையுணின் றொடுங்கிய உண்ணா உயக்கத்து

நிறையழி யானை நெடுங்கு விளியும்...

உறையுள் நின்று ஒடுங்கிய உண்ணா உயக்கத்து தங்குமிடத்தில் நின்று ஒடுங்கிய உண்ணமையா னுண்டாகிய வருத்தத்தினால், நிறை அழியானை நெடுங்குவிளியும் நிறையழிந்த யானையினது நெடிய கூப்பீடாகிய முழக்கமும்...

முழங்குநீர் முன்றுறைக் கலம்புணர் கம்மியர்

துழந்தடு கள்ளின் தோப்பியுண் டயர்ந்து...

முழங்கு நீர் முன்றுறைக் கலம்புணர் கம்மியர் ஒலிக்கின்ற நீரினையுடைய கடற்றுறைகளில் மரக்கலத்திற் சேர்ந்து தொழில் புரிவோர், துழந்தடு கள்ளின் தோப்பியுண்டு அயர்ந்து...

அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக் கடிப்பகை

விரவிய மகளிர் ஏந்திய தூமத்துப்...

அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக் கடிப்பகை விரவிய மகளிர் ஏந்திய தூமத்து அரத்தின் வாய்போன்ற வேம்பாகிய கடிப்பகையும் வெண்சிறுகடுகாயி கடிப்பகையும்..

வலித்த நெஞ்சின் ஆடவ ரின்றியும்

புலிக்கணத் தன்னோர் பூத சதுக்கத்துக்...

வலித்த நெஞ்சின் ஆடவர் இன்றியும் பகைமையைக் கருதிய உள்ளமுடைய வீரர் இல்லாதிருக்கவும்...

ஈற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர்

கடுஞ்சூன் மகளிர் நெடும்புண் உற்றோர்...

ஈற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர் ஈன்றணிமையை யுடைய இளமகளிர் ஆற்றாச சிறுவர், கடுஞ்சூல் மகளிர் நெடும் புண் உற்றோர்..

பல்வே றொதையும் பரந்தொருங் கிசைப்பக்

கேட்டுளங் கலங்கி ஊட்டிடு ளமுவுத்து...

பல்வேறு ஓதையும் பரந்து ஒருங்கிசைப்ப ஆகிய பல்வேறு வகைப்பட்ட ஓசையும் பரந்து ஒன்றாக முழங்க..

கந்துடை நெடுநிலைக் காரணம் காட்டிய

அந்தி லெழுதிய அற்புதப் பாவை

கந்துடை நெடுநிலைக் காரணம் காட்டிய அந்தில் எழுதிய அற்புதப்பாவை நெடிய தோற்றத்தையுடைய தூணாகிய அவ்விடத்தே பழவினையாகிய காரணத்தை அனைவருக்கும் அறிவிக்கும்..

இரவி வன்மன் ஒரு பெருமகளே

துரகத் தானைத் துச்சயன் றேவி...

இரவிவன்மன் ஒரு பெருமகளே அசோதர நகரத்தரசனாகிய இரவிவன்மனது ஒரு பெருமகளே, துரகத் தானைத் துச்சயன் தேவி குதிரைச் சேனைகளை யுடையனும்..

இன்றேற் நாளில் இடையிருள் யாமத்துத்

தன்பிறப் பதனொடு நிற்பிறப் புணர்ந்தீங்கு...

இன்றேழ் நாளில் இடையிருள் யாமத்து, இற்றைக்கு ஏழாவது நாளில் இருளையுடைய இடையாமத்தில் தன் பிறப்பதனொடு நின் பிறப்பு உணர்ந்து ஈங்கு இலக்குமியாகிய நினக்கு இளையாள் வரும்...

காவ லாளர் கண்டுயில் கொள்ளத்

தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப...

காவலாளர் கண் துயில்கொள்ளள்ள ஊர்க்காவலருடைய கண்கள் உறக்கத்தைப் பொருந்த, தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப தூய மெல்லிய படுக்கையில்...

ஏவுறு மஞ்சையின் நினைந்தபடி வகுந்த

மாநகர் வீதி மருங்கிற போகிப்...

ஏவுறு மஞ்சையின் இனைந்து அம்பு பட்டுருவிய மயிலைப் போல உள்ளம் நைந்து, அடி வருந்த மாநகர் வீதி மருங்கில் போகி அடிகள் வருந்தக் கடந்து பெரிய நகரத்தின் வீதி வழியே சென்று, போய கங்குலில் புகுந்ததை எல்லாம்...

8. மணிபல்லவத்துத் துயிருற்ற காதை

சுதமதி புகாரின்ககண் செயலற்றிருக்க, மணிபல்லவத்திற் கடலருகே மணலிற் றுயின்ற மணிமேகலை, துயிலுணர்ந்து தான் முன்பறிந்த பொருள் ஒன்றும் காணப்படாது அறியாத பொருள்களே காணப்படுதலின் வேறிடத்திற் சென்று பிறந்த உயிர் போன்றவளாகித் திகைப்பும் பொழுது கதிரவன் உதித்தான். உதித்தவுடன் அவள் 'இவ்விடம் உவவனத்தில் முன்னம் கண்டறியாத ஒரு பகுதியோ! இது நனவோ கனவோ என்பதை அறிகின்றிலேன். மனம் நடுங்குகின்றது. சுதமதி எங்கொளித்தாய்? ஓர் மாற்றம் தருகின்றிலை. இருள் கழிந்தது. மாதவி வருந்துவள். இது விஞ்சையுடன் தோன்றிய அம்மடந்தை செய்த வஞ்சமோ! ஒன்றும் தெரியவில்லையே! தனியே இருக்க மிகவும் அஞ்சுகின்றேன். விரைந்து வருவாயாக.' என்று கூறிக் கொண்டு நீர்த்துறைகளிலும் மணற்குன்றுகளிலும் எங்கணும் சென்று தேடித் தனக்குப் பாங்காயினார் ஒருவரையும் காணாதவளாகிக் கூவி அழுது வருந்துபவள், தன் தந்தையை நினைந்து 'கோற்றோடி மாதரொடு வேற்று நாடடைந்து, வைவாள் உழந்த மணிப்பூண் அகலத்து, ஐயாவோ!' என்று அழுதனள். அழுபவள் முன்னர், இந்திரனால் இடப்பட்டதும், தரிசித்தோர்க்குப் பழம்பிறப்பைப் புலப்படுத்துவதுமாகிய புத்த பீடிகை தோன்றியது.

ஈங்கிவ ளின்னண மாக இருங்கடல்

வாங்குதிரை யடுத்த மணிபல் லவத்திடைத்...

ஈங்கு இவள் இன்னணமாக புகார் நகரிலே சுதமதி இவ்வாறு வருந்த, இருங்கடல் வாங்குதிரை உடுத்த மணிபல்லவத்திடை...

காதற் சுற்றம் மறந்து கடைகொள

வேறிடத்துப் பிறந்த உயிரே போன்று...

காதற் சுற்றம் மறந்து கடைகொள வேறிடத்துப் பிறந்த உயிரே போன்று அன்பின் மிக்க சுற்றங்களை மறந்து முடிவுகொள்ள வேறிடத்தில் தோன்றிய உயிரைபோல...

திரைதவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையும்

எழுந்துவீழ் சில்லையும் ஒடுங்குசிறை முழுவதும்...

திரைதவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையும் அலையில் தவழ்கின்ற புட்களும் விரிந்த சிறகினையுடைய பறவைகளும், எழுந்து வீழ் சில்லையும் ஒடுங்குசிறை முழுவதும்...

பாங்கினங் காணாள் குரற்றலைக் கூந்தல் குலைந்துபின் வீழ

அரற்றினள் கூஉய் அழுதனன் ஏங்கி...

பாங்கினம் காணாள் பக்கத்திலுள்ள இனங்களைக் காணாதவனாய், குரல்தலை கூந்தல் குலைந்து பின் வீழ பூங்கொத்தை இடத்தேயுடைய குழல் அவிழ்ந்து பின்னே வீழ, அரற்றினள்...

விரிந்திலுங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி

உரைபெறு மும்முழம் நிலமிசை ஓங்கித்...

விரிந்து இலங்கு அவிர்ஒளி சிறந்து விரிந்து விளங்குகின்ற பேரொளி மிக்கு, கதிர்பரப்பி, கிரணங்களை விரித்து, உரை பெறும் மும்முழம் நிலமிசை ஓங்கி...

கீழ்நில மருங்கின் நாகநா டாளும்

இருவர் மன்னவர் ஒருவழித் தோன்றி..

கீழ்நில மருங்கின் நாகநாடு ஆளும் கீழ்த்திசைக்கண் உள்ள நாக நாட்டினை ஆளும், இருவர் மன்னவர் ஒருவழித் தோன்றி...

9. பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை

பீடிகையைக் கண்ட மணிமேகலை வியப்பினால் தன்னையறியாளாயினாள். அவள் கைகள் தலைமேற் குவிந்தன. அதனை மும்முறை வலம்வந்து பணிந்து எழுபவள் அதன் காட்சியால் தன் பழம்சிறப்பின் நிகழ்ச்சிகளை யுணர்ந்து, “மாதவ! காயங்கரை யென்னும் நதிக்கரையில் நீ கூறியவெல்லாம் உண்மையாதலை அறிந்தேன். காந்தார நாட்டின் அரசனாகிய அத்திபதி யென்னும் அரசர்க்கு மைத்துனனாகிய பிரமதருமனே! நீ அவன்பாற் சென்று அறமுரைக்கையில், ‘இந்நாவலந் தீவில் இற்றைக்கு ஏழாம் நாளிற் பூகம்ப முண்டாகும். அப்பொழுது இந்நகரும் நாகநாட்டில் நானூறு யோசனைப் பரப்பும் பாதலத்தில் வீழ்ந்து கேட்டொழியும்: ஆதலின் இதினின்றும் நீங்குக.” என்ன, அரசனும் நகரிலுள்ள மக்கட்குப் பறைசாற்றி யறிவித்து இடவயமென்னும் அப்பதியை நீங்கி, வடக்கிலுள்ள அவந்தி நகர்க்குச் செல்வோன் இடையே காயங்கரையின் கரையிற்பாடி செய்திருப்ப, நீ குறித்த நாளில் அந்நகர் அழிந்தது, அது கண்ட அரசனும் ஏனையரும் நினைச சூழ்ந்து வணங்க. நீ அவர்க்கு அருளறத்தைப் போதித்துக் கொண்டிருந்தனை. அப்பொழுது அசோதர நசரத்தரசனாகிய இரவிவன்மன்தேவி அமுதபதி வயிற்றிற் பிறந்து இலக்குமினென்று பெயரெய்தி, அத்திபதி யென்னும் அரசற்கு நீலபதி யென்பவள்பாற் பிறந்த இராகுலனுக்கு மனைவியாகப் புக்கயான் என் கணவனுடன் வந்து அறங்கேட்டதற்கு வணங்கியவுடன், நீ என்னை நோக்கி, ‘இவ்விராகுலன் இற்றைக்குப் பதினாறாம் நாளில் திட்டிவிடமென்னும் பட்டினத்திற் சென்று பிறப்பாய். அங்கு நினக்கு ஒரு துன்பம் உண்டாகும். அப்பொழுது மணிமேகலா தெய்வம் வந்து நள்ளிரவில் உன்னை எடுத்துச்சென்று தென்றிசை மருங்கிலுள்ள தீவு ஒன்றில் வைத்துச் செல்லும், சென்றபின் ஆங்குள்ள புத்த பீடிகையைக் கண்டு தொழுவாய், அப்பொழுதே உனது முற்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்திகளை அறிந்து, இன்று யான் கூறிய உரையினைத் தெளிவாய்’. என்று கேட்டேன். ‘உன்னைக் கொண்டு சென்ற தெய்வம் மீண்டுந் தோன்றி, உனக்கு அவளைப் புலப்படுத்தும்’ என்று கூறினாய். அத்தெய்வம் வராதோ? என ஏங்கி அழுது கொண்டிருந்தனள்.

ஆங்கது கண்ட ஆயிழை அறியாள்

காந்தளஞ் செங்கை தலைமேற் குவிந்தன...

ஆங்கது கண்ட ஆயிழை அறியாள் பீடிகையைக் கண்ட மணிமேகலை தன்னை அறியாளாயினாள். காந்தள் அம்செங்கை தலைமேற் குவிந்தன.

தொழுதகை மாதவ துணிபொரு ளுணர்ந்தோய்

காயங் கரையினீ யுரைத்ததை யெல்லாம்...

தொழுதகை மாதவ வணங்குவதற்குத் தக்க பெருந்தவ முடையோய், துணிபொருள் உணர்ந்தோய் மெய்நூல்களால் துணியப்பட்ட மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தோய்...

ஆங்கவன் றம்பால் அணைந்தற னுரைப்போய்

தீங்கனி நாவல் ஓங்குமித் தீவிடை..

ஆங்கவன் தன்பால் அணைந்து அறன் உரைப்போய் அம்மன்னவனிடம் வந்து அறங்கூறும் நீ தீங்கனி நாவல் ஓங்கும் இத்தீவிடை இனிய கனிகளையுடைய நாவல் ஓங்கிய இத்தீவின் கண், இன்மேற் நாளில் இன்றைக்கு ஏழாவது நாளில், இருநில மாக்கள் நின்று நடுக்கெய்த வேந்தே பூமி நடுக்குறாஉம் போழ்தத்து...

இருநில வேந்தனும் மாபெரும் பேரூர் மக்கட்கெல்லாம்

ஆவும் மாவுங் கொண்டுகழி கென்றே...

இருநில வேந்தனும் அதனைக் கேட்ட பெரிய பூமியை ஆளும் அரசனும் மாபெரும் பேரூர் மக்கட்கு எல்லாம் மிகப்பெரிய நகரத்தின்கணுள்ள மக்களுக்கெல்லாம்...

எங்கோன் நீயாங் குரைத்தவந் நாளிடைத்

தங்கா தந்நகர் வீழ்ந்துகே டெய்தலும்...

எங்கோன் நீ ஆங்கு உரைத்த அந்நாளிடை எம்பெருமானாகிய நீ அப்போது கூறிய அந்நாளிலேயே தங்காது அந்நகர் வீழ்ந்து கேடு எய்தலும்...

அரவக் கடலொலி அசோதரம் ஆளும்

இரவி வன்மன் ஒருபெருந் தேவி...

அரவக்கடல் ஒலி அசோதரம் ஆளும் கடல் ஒலி போன்ற முழக்கத்தையுடைய அசோதர நகரத்தையாளும் இரவிவன்மன் ஒரு பெருந்தேவி...

எட்டிரு நாளிலிவ் விராகுலன் றன்னைத்

திட்டி விடமுணுஞ் செல்லுயிர் போனால்..

எட்டிரு நாளில் இவ்விராகுலன் தன்னைத் திட்டிவிடம் உணும் பதினாறு
நாளில் இந்த இராகுலனைத் திட்டிவிடம் என்னும் பாம்பு உண்ணும்...

ஏது நிகழ்ச்சி ஈங்கின் றாகலின்

கவேர கன்னிப் பெயரோடு விளங்கிய...

ஏது நிகழ்ச்சி ஈங்கு இன்றாதலின் உயர்நிலை எய்துதற்குரிய ஏது
நிகழ்ச்சி இவ்விடத்தில் இல்லையாகலின், கவேர கன்னிப்பெயரோடு விளங்கிய...

வேக வெந்திறல் நாகநாட் டரசர்

சினமா சொழித்து மனமாக தீர்ந்தாங்கு...

வேக வெந்திறல் நாகநாட்டு அரசர் மிகக்கடிய வலியினையுடைய
நாகநாட்டு மன்னர்களின் சினமாக ஒழித்து மனமாக தீர்ந்தாங்கு...

சாதுயர் கேட்டுத் தளர்ந்துகு மனத்தேன்

காதலன் பிறப்புங் காட்டா யோவென...

சாதுயர் கேட்டுத் தளர்ந்து உகுமனத்தேன். இராகுலன் இறப்பான் என்ற
துன்பத்தைக் கேட்டுத் தளர்ந்து சிந்துகின்ற உள்ளமுடையேன், காதலன்
பிறப்பும் காட்டாயோ என...

10. மந்திரங்கொடுத்த காதை

மணிமேகலை அமுது கொண்டிருக்கையில், “புத்த பீடிகைக் காட்சியால் இவள் பழம்பிறப்பை யறிந்தாள். இவள் இயல்பும் அழகியது” என்றெண்ணி, வானினின்றும் இறங்கிய மணிமேகலை தெய்வம், அவள் கேட்கும்படி, புத்த பீடிகையைப் புத்தராகவே மதித்துத் துதித்து வலம் வந்து வணங்கியது. வணங்கிய தெய்வத்தை மணிமேகலை வணங்கி, ‘உன் திருவருளால் என் பிறப்புணர்ந்தேன். என் கணவன் யாங்குளன்’ என்று கேட்டனன், கேட்டலும் அத்தெய்வம் “இலக்குமி! கேட்பாயாக! நீ ஒரு நாள் ஒரு பொழிலின்கண் இராகுலனோடு ஊடியிருந்தாய். அவன் ஊடல் தீர்த்தற்கு உன் அடியை வணங்கினான். வணங்குகையில், இரத்தினத் தீவிற் சென்று தருமச்சக்கரம் உருட்டி வருவானாகிய சாதுசக்கரன் என்னும் பௌத்த சாரண முனிவன் நண்பகற் பொழுதில் விசும்பினின்றும் இறங்கி வர, நீ அவனைக் கண்டு மெய்ந்நடுங்கி நாணிப் பணிந்தனை அதுகண்ட இராகுலன், ‘இங்கு வந்தவன் யார்’ என்று வெகுண்டுரைக்க, நீ அவன் வாயைப் பொத்தி, ‘இப்பெரியோனுடைய மலரடியை வணங்கித் துதியாது பிழை செய்தனை’ என்றுரைத்து, அவனோடும் அம்முனிவன் அடிகளை வணங்கி, “யாங்கள் நின் தமரல்ல மாயினும் அம் தீந்தண்ணீர் அமுதொடு கொணர்கேம். அமுது செய்தருள்க” என்று வேண்டிக் கொணர்ந்து உண்பித்தாய். அந்நாள் அவன் உண்டருளிய அவ்வறம் நின் பிறப்பை அறுத்திடும். அவ்விராகுலனே உதயகுமரன். அதனாலேதான் அவன் மனம் உன்னை விரும்பியதன்றி உன் மனமும் அவனை மிகப்பற்றியது. அப்பற்று மாற்றி உன்னை நல்வழிப்படுத்த நினைத்து நின்னை இத்தீவிற் கொணர்ந்து வைத்து இப்பீடிகையைக் காட்டினேன். இன்னுங்கேள். முற்பிறப்பில் உன் தவ்வையராயிருந்த தாரையையும் வீரையையும் அங்க நாட்டிலுள்ள கச்சய நகரத்தரசனாகிய துச்சயனென்பவன் மணஞ்செய்து கொண்டு ஒருநாள் அவர்களுடன் சென்று மலைவளங்கண்டு கங்கைக்கரையை எய்தியிருந்தபோது, அறவணவடிகள் ‘இங்கெழுந்தருளிய நீர் யாவீர்’ என்று கேட்க, அவர், ‘பாத பங்கய அம்மலையில் உச்சியில் நின்று அறமுரைத்த பொழுது அவரது அடிச்சுவடு பொருந்தினமையால் அம்மலை அப்பெயரினதாயிற்று. நீவிரும் அதனைக் கண்டு வழிபடுமின்’ என்று கூறினர். அவர் கூறியவாறு சென்று தொழுதமையால் தாரையும் வீரையும் முறையே மாதவியாகியும் சுதமதியாகவும் வந்து நின்னுடன் கூடினர். நீ பழம்பிறப்பை யறிந்தாய். அறத்தினியல்பையும்

அறிந்து கொண்டாய். பிற சமயவாதிகளின் கொள்கைகளையும் இனிக்கேட்பாய். கேட்குங்கால் உன்னை 'இளம் பிராயமுடைய பெண்' என நினைந்து, அன்னோர் தத்தம் சமயவுண்மைகளைக் கூறார். ஆகலின், அப்பொழுது நீ வேற்றுருக் கொள்ள வேண்டும்' என்று கூறி, வேற்றுரு வெய்துவிப்பதும் வானிலே இயங்கச் செய்வதுமாகிய இரண்டு மந்திரங்களை அவளுக்கு அறிவுறுத்தி, நீ புத்தர் அருளிய திருவறம் எய்துதல் உறுதி யென்றுணர்வாயாக. பீடிகையை வணங்கி நின் பதிக்கண் செல்வாயாக, என்று எழுந்தோங்கி, "யான் மறந்ததும் உண்டு." என்று மீட்டும் இறங்கி, "மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம். இப்பெரு மந்திரம் இரும்பசி அறுக்கும் என்று அதனை அருளிச்செய்து, வானில் எழுந்து சென்றது.

அறவோ னாசனத் தாயிழை யறிந்த

பிறவிய ளானினள் பெற்றியு மைதென...

அறவோன் ஆசனத்து ஆயிழை அறிந்த பிறவியள் ஆயினள் மணிமேகலை புத்தனது பாத பீடிகையால் அறிப்பட்ட பிறவியை உடையளானியனாள்...

முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோள் கேட்ப

உயிர்க ளெல்லாம் உணர்வுபா ழாகிப்..

முந்தைப் பிறப்பு எய்தி நின்றோள் கேட்ப, முற்பிறப்பினை யறிந்து நின்ற மணிமேகலை கேட்க, உயிர்கள் எல்லாம் உணர்வு பாழாகி...

நீயே யாகிநிற் கமைந்த இவ் வாசனம்

நாமிசை வைத்தேன் தலைமிசைக் கொண்டேன்...

நீயே ஆகி நிற்கு அமைந்த இவ்வாசனம் நீயே யாகி நினக்கு அமைந்த இப்பீடிகையை நாமிசை வைத்தேன் தலைமிசைக் கொண்டேன்...

பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந்தெனப் பொருந்தி

உன்றிரு வருளால் என்பிறப் புணர்ந்தேன்...

பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந்து எனப் பொருந்தி மணிமேகலை பொற்கொடியானது நிலத்தின்மீது சேர்ந்தாற்போல விழுந்து வணங்கி உன் திருவருளால் என் பிறப்பு உணர்ந்தேன்...

இலக்குமி கேளாய் இராகுலன் றன்னொடு

புலத்தகை யெய்தினை பூம்பொழி லகவயின்...

இலக்குமி கேளாய் இலக்குமியே கேட்பாயாக. இராகுலன் தன்னொடு புலத்தகை எய்தினை பூம்பொழில் அகவையின் நீநின் கணவனாகிய

இராகுலனொடு பூஞ்சோலையின் உள்ளிடத்தே ஊடலுற்றனை இடங்கழி
காமமொடு அடங்கானாய் அவன்...

**மயங்கினை கலங்கி மெல்லியல் கண்டனை மெய்ந்நடுக் குற்றனை
நல்கூர் நுசப்பினை நாணினை யிறைஞ்ச...**

மயங்கினை கலங்கி மெல்லியல் கண்டனை மெய் நடுங்குற்றனை
மெல்லியலே நீ அவனைக் கண்டு மயங்கிக் கலக்கமுற்று உடல்
நடுக்கமடைந்த, நல்கூர் நுசப்பினை நாணினை இறைஞ்ச வறுமை யெய்திய
இடையினை யுடையையாய் நாணமுற்று வணங்க..

விராமலர்க் கூந்தல் அவன்பாய் புதையா

வானூ டிழிந்தோன் மலரடி வணங்காது...

விரா மலர்க் கூந்தல் அவன் வாய் புதையா மணம் பொருந்திய
மலர்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய நீ அவன் வாயைப் புதைத்து, வானூடு
இழிந்தோன் மலர் அடிவணங்காது நா நல்கூர்ந்தனை என்று...

எம்மனை யுண்கேன் ஈங்குக் கொணர்கென

அந்நா ளவனுண் டருளிய அவ்வறம்...

எம்மனை உண்கேன் ஈங்கு கொணர்கென தாயே உண்பேன் இங்கே
கொண்டு வருக என்று சொல்லி அந்நாள் அவன் உண்டருளிய அவ்வறம்...

உவவன மருங்கில் உன்பாற் றோன்றிய

உதயகுமரன் அவனுள் னிராகுலன்

உவவன மருங்கில் உன்பால் தோன்றிய உதயகுமரன் அவன் உன்
இராகுலன் உவவனத்தில் நின்னிடம் வந்த உதயகுமரனாகிய அவனை நின்
கணவன் இராகுலன்...

இன்னுஞ் கேளாய் இலக்குமி நீதின்

தவ்வைய ராவோர் தாரையும் வீரையும்..

இன்னும் கேளாய் இலக்குமி நீ இலக்குமி நீ என்னும் கேட்பாயாக, நின்
தவ்வையார் ஆவோர் தாரையும் வீரையும் நின் முற்பிறந்தோர் தாரையும்
வீரையும் ஆவர்...

மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி

அறவண னாங்கவன் பாற்சென் றோனை...

மறவணம் நீத்த மாசறு கேள்வி அறவணன் ஆங்கவன்பால் சென்றோனை பாவத்தன்மைகளைத் துறந்த குற்றமற்ற கேள்வியினையுடைய அறவணன் என்னும் மாதவன்...

ஆதி முதல்வன் அறவாழி யான்வோன்

மாதாய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி...

ஆதி முதல்வன் அறவாழி ஆள்வோன் ஆதி முதல்வனும் அறமாகிய திகிரியை உருட்டுவோனுமாகிய புத்தன், மாதாயர் எவ்வம் மக்களை நீக்கி..

அன்றவ னுரைத்த அவ்வுரை பிழையாது

சென்றுகை தொழுது சிறப்புச் செய்தலின்...

அன்று அவன் உரைத்த அவ்வுரை பிழையாது அந்நாளில் அறவணவடிகள் கூறிய அம்மொழி தவறாமல், சென்று கைதொழுது சிறப்புச் செய்தலின்...

அறிபிறப் புற்றனை அறம்பா டறிந்தனை

பிறவற முரைப்போர் பெற்றியுங் கேட்குவை...

அறிபிறப்புற்றனை அறம்பாடு அறிந்தனை முற்பிறவியை அறிந்தாய் அறத்தின் தோற்றத்தை உணர்ந்தாய், பிற அறம் உரைப்போர் பெற்றியும் கேட்குவை...

மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாள்

பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்...

மதிநாள் முற்றிய மங்கலத் திருநாள் நாள்தோறும் ஒவ்வொரு கலையாக வளர்ந்து முற்றுப்பெற்ற அழகிய நிறையுவா நாளில், பொது அறிவு இகழ்ந்து புலம் உறு மாதவன்...

சீவக சிந்தாமணி

4. குணமாலையார் இலம்பகம்

851. காசறு துறவின் மிக்க கடவுளர் சிந்தை போல
மாசறு விசும்பின் வெய்யோன் வடதிசை யயண முன்னி
ஆசுற நடக்கு நாளு ளைங்கணைக் கிழவன் வைகிப்
பாசறைப் பரிவு தீர்க்கும் பங்குனிப் பருவங் செய்தான்.

குற்றம் அற்ற, துறவு நெறியிற் சிறப்புற்ற முனிவரின் உள்ளம்போலக் கதிரவன் தூய வானிலே வடதிசைச் செலவைக் கருதி, நலம்பெறச் செல்லும் நாட்களிலே, காமன் தான் தங்குவதற்குப் பாசறை தங்கியிருப்போரின் வருத்தத்தை நீக்கும் இளவேனிற் காலத்தைப் பிறப்பித்தான்.

852. தோடணி மகளிர் போன்ற
துணர்மலர்க் கொம்பர் கொம்பி
னாடவர் போல வண்டு
மடைந்தன வளியிற் கொல்கி
யூடிய மகளிர் போல
வொசிந்தன வூட நீர்க்குஞ்
சேடரிற் சென்று புல்லிச்
சிறுபுறந் தழீஇய தும்பி

கொத்தாகிய மலர்க்கொம்புகள் மலரணிந்த மகளிரைப் போன்றன. மகளிரிடம் ஆடவர் அடையுமாறு போல வண்டுகளும் மலர்க்கொம்புகளிடத்தே சேர்ந்தன. ஆடவரிடத்தே ஓசிந்து ஊடிய பெண்களைப் போல அவ்வண்டுகளின் கணத்திற்கு அக்கொம்புகள் ஒரு பக்கத்தே தாழ்ந்தன. அவர் ஊடலைத் தீர்த்து எதிர்முகம் ஆக்கும் பெரியயோரைப் போலத் தும்பிகள் சென்று அங்கனம் உயர்ந்த சிறுபுறத்தைத் தழுவி ஒக்க நிறுத்தன.

853. நான மண்ணிய நன்மண மங்கையர்
மேனி போன்றினி தாய்விரை நாறிய
கானங் காழகி லேமகழ் கண்ணிய
வேனி லாற்கு விருந்தெதிர் கொண்டதே.

கத்தார் பூசப்பெற்ற நல்ல மணஞ்செய்த மகளரின் மேனிபோன்று, இனிமையாய் மனம் கமழ்ந்த சோலை, கரிய அகில் மணமே கமழுங் கண்ணியையுடைய காமனுக்கு விருந்திடுதலை மேற்கொண்டது.

854. கொம்ப ரின்குயில் கூய்க்குடை வாவியுட்
டும்பி வண்டொடு தூவழி யாழ்செய

**வெம்பு வேட்கை விரும்பிய வேனில்வந்
தும்பர் நீடுறக் கத்தியல் பொத்ததே.**

கொம்பிலே இனிய குயில் கூவ, எல்லோரும் நீராடும் குளத்திலே தும்பியும்
வடும் தூவழி யென்னும் பண்ணையுடைய யாழ்ப்போல இசைக்க, எரியுங்
காமத்தை விரும்புதற்குக் காரணமான வேனில் வருதலாலே, மேலாகிய பெரிய
துறக்கத்தின் தன்மையைப் போன்றது.

**855. நாக நாண்மலர் நாறு கடிநக
ரேக வின்பத் திராச புரத்தவர்
மாக நந்து மணங்கமழ் யாற்றயற்
போக மேவினர் பூமரக் காவினே.**

நாகமரத்தின் புதுமலர் மணம் கமழும் சிறந்த நகரமாகிய ஒப்பற்ற
இன்பத்தையுடைய இராசமாபுரத்தில் உள்ளோர் வானிற் பொரந்த மணம் வீசுகிற,
யாற்றின் ஓரத்தில் உள்ள மலர்நிறைந்த மரங்களையுடைய காவிலே இன்பம்
நுகர விரும்பினர்.

**856. முழுவங் கண்டுயி லாத முதுநகர்
விழவு நீர்விளை யாட்டு விருப்பினாற்
றொழுவிற் றோன்றிய தோமறு கேவலக்
கிழவன் மூதெயில் போற்கிளர் வுற்றதே.**

இல்வாழ்வின் உண்டான குற்றம் அற்ற பேரின்ப மடந்தையையுடைய
அருக தேவனது பொன் எயில் வட்டம்போல், முழுவின் ஒலி மாறாத
இராசமாபுரம், நீர் விழவாகிய விளையாட்டின் காதலால் கிளர்ச்சி கொண்டது.

**857. வள்ள நீரா மங்கைய ரங்கையா
லுள்ளங் கூரத் திமிர்ந்துகுத் திட்டசாந்
தள்ள லாயடி யானை யிழுக்கின
வெள்ள நீர்வளை வெள்ள முரன்றவே.**

வான் மகளிரைப் போன்ற மங்கையரின் அழகிய கையினால் மனக்களிப்பு
மிகையால், சிந்திய கிண்ணத்திலுள்ள பனிநீரும் திமிர்ந்திட்ட சந்தனமும்
சேறாக, அச்சேற்றின் கண் யானை அடிவழுக்கின. கடல் நீரிற் பிறந்த
சங்குகளும் வெள்ளம் என்னும் எண்ணாக முழங்கின.

**858. நீந்து நித்தில வூர்தி நிழன்மருப்
பேந்து கஞ்சிகை வைய மிளவெயிற்
போந்து காய்பொற் சிவிகைநற் போதகங்
கூந்தன் மாலைக் குமரிப் பிடிக்குழாம்.**

தெருவிலே மக்களின் நெருக்கத்தைக் கடந்து செல்லும் முத்துப்பந்தலும், ஒளிவிடும் யானைக்கொம்பினால் ஏந்திய உருவு திரையையுடைய வண்டியும் ஆகியவற்றை,

859. ஏறு வாரொலி யேற்றுமி னோவெனக்
கூறு வாரொலி தோடு குலைந்துவீழ்ந்
தாறி னார்ப்பொலி யஞ்சிலம் பின்னொலி
மாறு கொண்டதொர் மாக்கட லொத்தவே.

ஏறுகின்றவரின் ஆரவாரமும், தம் கூட்டம் சிதறியதால் அதனுடைய விருபி ஏற்றிவிடுங்கள் என்று கூறுகின்றவரின் ஆரவாரமும் மற்றொரு பெருங்கடல் போன்றது.

860. பொன்சேய் வேய்த்தலைப் பூமரு மண்டல
மின்செய் வெண்குடை பிச்ச மிடைந்தொளி
யென்செய் கோவென் றிரிந்த திழைநிலா
மன்செய் மாணகர் வட்டம்விட் டிட்டதே.

பொன்னாற் செய்யப்பட்ட காம்பினைக் கொண்ட பூ எழுதிய வட்டக்குடையும் ஒளிரும் வெண்குடையும் நெருங்குதலால் ஞாயிற்றின் ஒளி இனி யான் என் செய்வேன் என்று கேட்டது. அப்போது அணிகலன்களின் ஒளி பெருமை பொருந்திய பெருநகரம் எங்கும் வட்டமாக விளங்கி வீசியது.

861. திருந்து சாமரை வீசுவ தெண்கடன்
முரிந்த மொய்திரை போன்ற வகிற்புகை
புரிந்த தாமங்க ளாகவப் பூந்துகள்
விரிந்து வானின் விதானித்த தொத்ததே.

அகிற்புகைச் சுருள் கட்டப்பட்ட மாலைகளாக அப்போது தூவின பூந்துகள் பரவி வானிலே மேற்கட்டி ஒன்றைக் கட்டியது போன்றது.

862. சோலை சூழ்வரைத் தூங்கரு வித்திரண்
மாலை ஊர்திகள் வைய மிவற்றிடைச்
சீலக் கஞ்சிநிற் போதகஞ் செல்வன
நீல மேக நிரைத்தன போன்றவே.

சோலை சூழ்ந்து மறைத்த சோலைகளினின்றும் நடுவே பாகன் கற்பித்த ஒழுக்கத்திற்கு அஞ்சி அழகிய யானைகள் செல்வன, கரிய முகில்கள் அணிவகுத்தன போன்றன.

863. வழங்கு வங்கக் கலிங்கக் கடகமு
மழுங்கு மாந்தர்க் கணிகலப் பேழையுந்

**தழங்கு வெம்மதுத் தண்டுந் தலைத்தலைக்
குழங்கன் மாலையுங் கொண்டு விரைந்தவே.**

மரக்கலத்தில் வந்த ஆடையும் கடகமும் இழந்து வருந்துவார்க்குக் கொடுக்க அணிகலப் பெட்டிகளும், ஆங்காங்கே மணந்தரும் மாலையும் கைக்கொண்டு மக்கள் திரள்கள் விரைந்து சென்றன.

**864. வாச வெண்ணெயும் வண்டிமிர் சாந்தமும்
பூச சுண்ணமு முண்ணு மடிசிலுங்
காசில் போகக் கலப்பையுங் கொண்டவண்
மாசின் மாசனம் வாயின் மடுத்தவே.**

மணந்தரும் எண்ணெயும், வண்டுகள் முரலும் உணவும் வைத்த பெட்டியும் கைக்கொண்டு குற்றமற்ற மக்கள் திரள்கள் நகரின் வாயிலில் நிறைந்தன.

**865. பாட லோசையும் பண்ணொலி யோசையு
மாட லோசையு மார்ப்பொலி யோசையு
மோடை யானை யுற்றொலி யோசையு
முடு போயுயர் வானுல குற்றவே.**

பாட்டொலியும், யாழ் வாசிக்கும் ஒலியும் களிறுகள் பிளிறும் ஒலியாற் பிறந்த ஓசையும் தம்முள் விரவிச்சென்று வானுலகை அடைந்தன.

**866. பூக்க ணீர்விளை யாடிய பொன்னுல
கோக்க நீள்விசும் பூறுத் தொய்யென
வீக்க மாநகர் வீழ்ந்தது போன்றவண்
மாக்கண் மாக்கடல் வெள்ள மடுத்ததே.**

பொன்னுலகு பூக்களையுடைய நீரிலே விளையாடுவதற்கு வளமிகுந்த பெருநகரில் விரைய வீழ்ந்ததுபோல மக்கள் திரளாகிய பெருங்கடல் வெள்ளத்தை நோக்கிச் சென்றது.

**867. மின்னு வாட்டடங் கண்ணியர் வெம்முலைத்
துன்னு வாட்டந் தணித்தலிற் றூநிறத்
தன்ன வாட்டத் தணிமலர்ப் பும்பொழி
லென்ன வாட்டமு மின்றிச்சென் றெய்தினர்.**

ஒலிசெயும் வாளையை பெருங்கண்ணியரின் வெம்முலைகள் நெருங்குதலால் உண்டான மெய்வருத்தத்தைத் தூய நிறமுடைய அன்னங்களின் விளையாட்டினையுடைய அழகிய மலர்ப்பொழில் போக்குவதனால், எத்தகைய சோர்வும் இன்றிச் சென்று அடைந்தனர்.

868. அள்ளு டைக்குவ ளைக்கய நீடிய
கள்ளு டைக்கழு நீர்ப்புனற் பட்டமும்
புள்ளு டைக்கனி யிற்பொலி சோலையு
முள்ளு டைப்பொலி விற்றொரு பாலெலாம்.

அள்ளிக் கொளலாந் தன்மையை உடைய நீலமலர் நிறைந்த குளத்தை கனிகளாந் பொலிவுற்ற பொழிலையு உள்ளே உடைய பொலிவினை யுடையது அப்பொழிலின் ஒருபக்கம் எனலாம்.

869. செம்பு றக்கனி வாழையுந் தேன்சொரி
கொம்பு றப்பழுத் திட்டன கோழரை
வம்பு றக்கனி மாத்தொடு வார்சுளைப்
பைம்பு றப்பல விற்றொரு பாலெலாம்.

சிவந்த புறமுடைய கனிகளையுடைய வாழை மரங்களையும் கொழுவிய அடிமரத்தையுடைய மாமரங்களையும் பலா மரங்களையும் உடையது ஒரு பக்கம் எனலாம்.

870. கள்ள வாணர முங்கன்னி யுகமுந்
துள்ளு மானொடு வேழத் தொகுதியும்
வெள்ளை யன்னமுந் தோகையும் வேய்ந்தவ
னுள்ளு மாந்தரை யுள்ளம் புகற்றுமே.

திருட்டுப் பண்புடைய குரங்கையும் கருங்குரங்கையும் வெள்ளநிற அன்னத்தையும் மயிலையும் அணிந்து அவ்விடம் தம் துணையை நினைக்கு மக்களை நெஞ்சில் விருப்பமுட்டும்.

871. கோக்க ணங்கொதித் தேந்திய வேலென
நோக்க ணங்கனை யார்நுகர் வேய்தலிற்
றாக்க ணங்குறை யுந்தடந் தாமரைப்
பூக்க ணம்பொழிற் பட்டது போன்றதே.

மன்னர் குழாம் சினந்து ஏந்திய வேல்போல நோக்குகின்ற நோக்கினையுடைய தெய்வமகளிர் போன்றவர் தம் கணவரிடம் நுகர்ச்சியால் அவர்களின் உறுப்புக்கள் செவ்விபெறுதலின், திருமகள் தங்கும் பெரிய தாமரைப் பூக்களின் தொகுதி, நீர்நிலையினின்றும் நீங்கி ஒரு பொழிலிலே தோன்றினதைப் போன்றது.

872. கூறப் பட்டவக் கொய்ம்மலர்க் காவக
முறித் தேன்றுளித் தொண்மது வார்மண
நாறி நாண்மர் வெண்மணற் றாய்நிழ

றேறித் தெண்கயம் புக்கது போன்றதே.

இதுவரை கூறப்பட்ட அம்மலர்ப்பொழிலினுள் தேனில் நிறைந்த மணம் எங்கும் கமழ்ந்து, வெண்மையான மணலும் பரவி இக்குளிர்ச்சியால் தெளிந்த குளத்திலே சென்றாற் போன்றது.

**873. காவிற் கண்டத் திரைவிளைத் தாயிடை
மேவி விண்ணவர் மங்கையர் போன்றுதம்
பூவை யுங்கிளி யும்மிழற் றப்புகுந்
தாவி யந்துகி லாரமர்ந் தார்களே.**

பாலாவி போலும் துகிலையுடைய குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும், அப்பொழிலில் பூவையும் கிளியும் மழலை மொழியப் புகுந்து, வானவர் மகளிர் போல விருப்பத்துடன் இருந்தனர்.

**874. பௌவ நீர்ப்பவ ளக்கொடி போல்பவண்
மௌவ லங்குழ லாள்சுர மஞ்சரி
கொவ்வை யங்கனி வாய்க்குண மாலையோ
டெவ்வந் தீர்ந்தருந் தாளிது கூறினாள்.**

கடல் நீரிலே தோன்றிய பவளக்கொடி சுரமஞ்சரி, கொவ்வைக் கனி அனைய வாயுடையாள் குணமாலையோடு. வழிவந்த வருத்தம் தீர்ந்து இப்போது இதனைக் கூறினாள்.

**875. தூமஞ் சூடிய தூத்துகி லேந்தல்குற்
றாமஞ் சூடிய வேற்றடங் கண்ணினா
ணாமஞ் சூடிய நன்னுத னீட்டினாள்
காமஞ் சூடிய கண்ணொளிர் சுண்ணமே.**

அகிற்புகை தாங்கிய தூய ஆடையைத் தாங்கிய அல்குலையும், மாலையணிந்த கண்களையும் உடையவள், அழகிய நெற்றியையுடைய தோழி விருப்பத்தைக் கொண்ட கண்ணுக்கு ஒளியான சுண்ணப்பொடியைக் காட்டினாள்.

**876. சுண்ண மென்பதொர் பேர்கொடு சோர்குழல்
வண்ண மாலை நுசப்பு வருந்துவா
னெண்ணி வந்தன கூறிவை யோவென
நண்ணி மாலையை நக்கன ளென்பவே.**

சோர் குழலையுடைய குணமாலையே! சுண்ணம் என்பதாகிய ஒரு பேரைக் கொண்டு சுமப்போர் இடையை வருத்த நினைத்து நின் சுண்ணம் வந்தனபோலும்! என் சுண்ணமாகிய இவை யாகுமோ நின் சுண்ணம்? சொல்லென்று, குணமாலையை நெருங்கி நகையாடினாள்.

877. பைம்பொ னீளுல கன்றியிப் பார்மிசை
யிம்ப ரென்சண்ண மேய்ப்ப வுளவெனிற்
செம்பொற் பாவையன் னாய்செப்பு நீயெனக்
கொம்ப னாளுங் கொதித்திது கூறினாள்.

பெரிய பசும் பொன்னுலகில் அன்றி செம்பொன் பாவை போன்ற
சுரமஞ்சரியே! நீ கூறுக என்று குணமாலை சொல்ல, மலர்க்கொம்பு போன்ற
சுரமஞ்சரியும் சினந்து இதனைக் கூறினாள்.

878. சுண்ணந் தோற்றனத் தீம்புன லாடல
மெண்ணில் கோடிபொன் னீதும்வென் றாற்கென
வண்ண வார்துழ லேழையர் தம்முளே
கண்ணற் றார்கமழ் சுண்ணத்தி னென்பவே.

சுண்ணப் பொடியாலே தோற்றோம் எனில் பொன்னைக் கொடுக்கக்
கடவோம் என்று சொல்ல, அழகிய நீண்ட கூந்தலையுடைய பேதையர்
மணந்தரும் சுண்ணத்தினால் தங்களுக்குள்ளே அன்பை விட்டனர்.

879. மல்லிகை மாலை மணங்கமழ் வார்துழற்
கொல்லியல் வேனெடுங் கண்ணியர் கூடிச்
சொல்லிசை மேம்படு சுண்ண வறழ்ச்சியுள்
வெல்வது சூதென வேண்டி விடுத்தார்.

மல்லிகை மாலையும் மணம் வீசும் நீண்ட குழலும் உடைய நீண்ட
கண்ணியர் இருவாரும் கூடி, சொல்லும் புகழிலே உயர்ந்த சுண்ண மாறுபாட்டிலே
ஐயத்தை ஒழிப்பது என்று விரும்பித் தம் பணிப் பெண்களை அவற்றைக் காட்டி
வருமாறு போகவிட்டனர்.

880. இட்டிடை யாரிரு மங்கைய ரேந்துபொற்
றட்டிடை யந்துகில் மூடிய தன்பினர்
நெட்டிடை நீந்துபு சென்றனர் தாமரை
மொட்டன மென்முலை மொய்குழ லாரே.

தாமரை அரும்பனை மென்முலையுடைய செறிந்த கூந்தலார் ஆகிய
கனகபதாகை, இரு பணிப்பெண்கள் ஏந்திய சுண்ணம் வைத்த
பொன்தட்டின்மேல், அழகிய துணிகொண்டு மூடி, சுண்ணத்தின் பின்னர்
நெடுந்தொலைவாக நீந்திச் சென்றனர்.

881. சீர்தங்கு செம்பொற் கொடிமல்லிகை
மாலை சேர்ந்து

வார்தங்கு பைம்பொற் கழன்மைந்தர்கைக்
காட்ட மைந்த
ரேர்தங்கு சுண்ண மிவற்றின்நலம்
வேண்டின் வெம்போர்க்
கார்தங்கு வண்கைக் கழற்சீவகற்
காண்மி நென்றார்.

சீருடைய கணகபதாகையும் மாலையும் கூடி கட்டப்பட்ட பொற்கழலணிந்த
மைந்தர்களின் கையிலே அவற்றைக் காட்ட, அம்மைந்தர்கள் போரில் வல்ல,
முகிலனைய கொடையறு கையை உடைய, கழலணிந்த சீவகனைக் கண்டு
காட்டுவீராக என்றனர்.

882. வாண்மின்னு வண்கை வடிநாற்கடற்
கேள்வி மைந்தர்
தாண்மின்னு வீங்கு கழலான்றனைச்
சூழ மற்றப்
பூண்மின்னு மார்பன் பொலிந்தாங்கிருந்
தான்வி சும்பிற்
கோண்மின்னு மீன்சூழ் குளிர்மாமதிக்
தோற்ற மொத்தே.

வாள் மின்னற்குக் காரணமான வளவிய கையினையும், தோழரும்
தம்பியரும் காலில் மின்னுமாறு கட்டிய கழலானாகிய தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க,
சீவகனாகிய அந்த அணிகலன் ஒளிரும் மார்பன் வானில், கோண்மீனும்
விண்மீனும் சூழ்ந்த தண்ணிய பெரிய திங்களின் தோற்றம் போல
அவ்விடத்திருந்தான்.

883. காளை சீவகன் கட்டியங் காரனைத்
தோளை யீர்ந்திட வேதுணி வற்றநல்
வாளை வவ்விய கண்ணியர் வார்கழற்
றானை யேத்துபு தங்குறை செப்பினார்.

காளையாகிய சீவகன் கட்டியங்காரன் தோளைப் பிளக்கவே,
துணிவுகொண்ட நல்ல வாளின் தன்மையைக் கொண்ட கண்களையுடைய
அம்மங்கையர், நீண்ட கழலணிந்த காலை வணங்கித் தம் குறையைக் கூறினர்.

884. சுண்ண நல்லன சூழ்ந்தறிந் தெங்களுக்
கண்ணல் கூறடி யேங்குறை யென்றலுங்
கண்ணிற் கண்டிவை நல்ல கருங்குழல்

வண்ண மாலையி னீரெனக் கூறினான்.

அண்ணலே! நல்லவனாகிய சுண்ணத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து, எங்கட்குச் சொல்க. இதுவே அடியேம் வேண்டுகோள் என்று அம்மங்கையர் கூறினவுடன் கண்ணாலே பார்த்து, கரிய குழலில் அழகிய மாலையுடையீர்! இவை நல்லவை என்று கூறினான்.

**885. மற்றிம் மாநகர் மாந்தர்கள் யாவரு
முற்று நாறியுங் கண்டு முணர்ந்திவை
பொற்ற சுண்ண மெனப்புகழ்ந் தார்நம்பி
கற்ற தும்மவர் தங்களொ டேகொலோ.**

இப்பெருநகரில் உள்ள மக்கள் எல்லோரும் தொட்டும் மோந்தும் பார்த்தும் ஆராய்ந்து வேறுபாடு கூறாமல், இவை நல்ல சுண்ணப்பொடி என்று புகழ்ந்தனர். நம்பியே! நீ கற்றதும் அவர்களுடனேயோ?

**886. ஐய நேயறி யும்மென வந்தனம்
பொய்ய தன்றிப் புலமை நுணுக்கிநீ
நொய்திற நேர்ந்துரை நூற்பட லென்றுதங்
கையி னாற்றொழு தார்கமழு கோதையார்.**

சீவகனே அறிவான் என்று பிறர்கூறக் கேட்டு நின்னிடம் வந்தோம். அது பொய் ஆகாமற் புலமையானே நுண்ணியதாக ஆராய்ந்து, விரைந்து தெரிந்து நீ கூறுக என்று தொழுதனர்.

**887. நல்ல சுண்ண மிவையிவற் றிற்சிறி
தல்ல சுண்ண மதற்கென்னை யென்றிரேற்
புல்லு கோடைய பொற்புடைப் பூஞ்சுண்ண
மல்ல சீதஞ்செய் காலத்தி னாயவே.**

இவை தூய சுண்ணம். இவை இவற்றிலும் சிறிது நல்லவையல்லாத சுண்ணம். அதற்குக் காரணம் என்னென்று வினவினிரேல், நன்மையுடைய அழகிய இச்சுண்ணம், பொருந்திய கோடையில் இடித்தவை. மற்றவை குளிர்ச்சியுடைய மாரி காலத்தில் இடித்தவை என்றான்.

**888. வாரம் பட்டுழித் தீயவு நல்லவாந்
தீரக் காய்ந்துழி நல்லவுந் தீயவா
மோரும் வையத் தியற்கையன் றோவெனா
வீர வேனெடுங் கண்ணி விளம்பினாள்.**

ஒருவர் மேல் அன்புற்ற காலத்து அவர்செய்யும் தீங்குகளும் நல்ல ஆகும். வெறுப்புற்ற காலத்து அவர் செய்த நன்மையும் தீய ஆகும். உலக இயற்கை

யி:து அன்றோ? ஆராய்ந்து பாடும் என்று வீர வேலையை நீண்ட கண்ணினளாகிய கனகபதாகை கூறினாள்.

**889. உள்ளங் கொள்ள வுணர்த்திய பின்னலால்
வள்ள நீங்கப் பெறாய்வளைத் தேனெனக்
கள்செய் கோதையி னாய்கரி போக்கினாற்
றெள்ளி நெஞ்சிற் றெளிகெனச் செப்பினான்.**

வள்ளலே! நீ கூறிய குறைகளை என் நெஞ்சு கொள்ளத் தெளிவித்தால் அன்றி, போகப் பெறாய். நின்னைத் தடுத்தேன் என்று கனகபதாவை மேலும் வற்புறுத்த தேன் துளிக்கும் மாலையினாய்! சான்று விடுத்தால், உள்ளத்தே ஆராய்ந்து தெளிக என்று சீவகனும் கூறினான்.

**890. கண்ணின் மாந்தருஞ் கண்ணிமை யார்களு
மெண்ணி னின்சொ லிகந்தறி வாரிலை
நண்ணு தீஞ்சொ னவின்றபு ளாதியா
மண்ண நீக்கின:'. தொட்டுவல் யானென்றாள்.**

பெருந்தகையே! எண்ணினால், கண்ணை உடைய மக்களினும் கண் இமையாதவர்களினும், உன் சொல்லைக் கடந்தறிவார் இல்லை. ஆதலின் அவர்களை ஒழிய தம்மினத்தில் ஒன்றை ஒன்று அழைக்குஞ் சொல்லையறிந்து பயின்ற பறவைகள் முதலாகத் தெளிந்து இச்சண்ணத்த நீக்கின் அதனைப் பொருந்துவேன் நான் என்றாள்.

**891. காவில் வாழ்பவர் நால்வ ருளார்கரி
போவர் பொன்னனை யாயெனக் கைதொழு
தேவ லெம்பெரு மான்சொன்ன வாறென்றாள்
கோவை நித்தில மென்முலைக் கொம்பனாள்.**

திருவைப் போன்றளே! பொழிலில் வாழ்பவர் நால்வர் பறவை யினத்தவர் உள்ளார். அவர்கள் சான்று வருவர் என்று சொல்ல, முத்துமாலை அணிந்த பூங்கொம்பு போன்றவள், கைகூப்பி எம்மிறையே நீ கூறியவாறே யாம் இத்தன்மை ஆம் என்றாள்.

**892. மங்கை நல்லவர் கண்ணு மனமும்போன்
றெங்கு மோடி யிடறுஞ் சுரும்புகாள்
வண்டு காண்மகிழ் தேனினங் காண்மது
வுண்டு தேக்கிடு மொண்மிஞிற நீட்டங்காள்.**

மங்கையராகிய நல்லவரின் கண்ணையும் உள்ளத்தையும் போல ஏங்கும்கடிதாக ஓடித் தட்டித்திரியும் கரும்புகளே! தேனுண்டு மகிழும் வண்டுகளே! தேன் உண்டு தேக்கெறியும் தேன் திரள்களே.

**893. சோலை மஞ்சை சுரமைதன் சுண்ணமு
மாலை யென்னு மடமயில் சுண்ணமுஞ்
சால நல்லன தம்முளு மிக்கன
கோல மாகக்கொண் டுண்மி னெனச்சொன்னான்.**

பொழில் மயில் போல்வாள் சுரமஞ்சரியின் சுண்ணமும், இளமயில் போல்வாளின் சுண்ணமும் மிகவும் நல்லனவே. அவற்றினுள்ளும் சிறந்தவற்றை நல்லன என்றறிந்து கொண்டு உண்மின் எனச் சொன்னான்.

**894. வண்ண வார்சிலை வள்ளல்கொண் டாயிடை
விண்ணிற் றூவியிட் டான்வந்து வீழ்ந்தன
சுண்ண மங்கை சுரமைய மாலைய
வண்ண வண்டொடு தேன்கவர்ந் துண்டவே.**

இங்ஙனம் கூறிய அழகிய நீண்ட வில்லேந்திய சீவக வள்ளல் இரண்டையும் இரண்டு கையிலும் கொண்டு வானிலே தூவிவிட்டான். மங்கை சுரமஞ்சரியின் சுண்ணம் நிலத்தே வீழ்ந்தன. குணமாலையின் சுண்ணங்களை அழகிய வண்டும் தேனும் கவர்ந்துண்டன.

**895. தத்து நீர்ப்பவ ளத்துறை நித்திலம்
வைத்த போன்முறு வற்றுவர் வாயினீ
ரொத்த தோவென நோக்கிநுந் நங்கைமார்க்
குய்த்து ரைம்மினிவ் வண்ண மேனச் சொன்னான்.**

தத்தும் அலைநீரில் தோன்றிய பவளத்தே இருப்பன சில முத்துக்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தாற் போலும் முறுவலுடைய செவ்வாயினீர்! நான் கூறிய நடுநிலை நூங்கட்குப் பொருந்தியதோ என்று இருவர் முகமும் நோக்கி, நும் தலைவியர்க்கு யான் தேற்றின முறையை மனம் கொள்ளுமாறு கூறுவீர் என்றனன்.

**896. நீல நன்கு தெளித்து நிளங்கொளீஇக்
கோல மாக வெழுதிய போற்குலாய்
ஞாலம் விற்கும் புருவத்து நங்கைகண்
போலும் வேலவ னேபுகழ்ந் தேனென்றாள்.**

நீலமணியை நன்றாகக் கரைத்து நிறமும் கலந்து, உலகை விற்கும் புருவத்தினையுடைய சுரமஞ்சரியின் கண்களைப் போலத் தப்பாத வேலவனே! நீ

தேற்றின முறையை யான் உடம்பட்டுப் புகழ்ந்தேன் என்று கனகபதாகை கூறினாள்.

897. சோலையஞ் சுரும்பிற் சுண்ணந்
தேற்றிய தோன்ற றன்னை
வேலையம் படுத்த கண்ணார்
தொழுதனர் விரைந்து போகி
மாலைக்கு வென்றி கூற
மழையிடிப் புண்டோர் நாக
மாலையத் தழுங்கி யாங்கு
மஞ்சரி யவல முற்றான்.

பொழிலின்கண் வாழும் அழகிய வண்டுகளாற் சுண்ணத்தைத் தெளிவித்த சீவகனை, வேலோ என்று ஐயப்படுத்தின கண்ணினர் தொழுது விரைந்து சென்று, குணமாலைக்கு வெற்றி என்று சொல்ல, முகிலிடியுண்டு ஒரு பாம்பு தானுறையும் இடத்தே வருந்தினாற்போல, சுரமஞ்சரி வருத்தமடைந்தாள்.

898. திங்க ளங்கதிர் செற்றுழக் கப்பட்ட
பங்க யப்படு வொத்துளை பாவாய்
நங்கை யென்னொடு ரைபாய்நனி யொல்லே
யிங்க ணென்றடி வீழ்ந்திரந் திட்டாள்.

திங்களின் அழகிய கதிர்தாக்கிக் கலக்கமுற்ற, தாமரை மடுவைப்போல வருந்தும் பாவையே! நங்கையே இங்கு என்னொடு இனிமையாக முன்புபோல விரைந்து உரையாடுவாய்! என்று அவளடியிலே விழுந்து வேண்டினான் குணமாலை.

899. மாற்ற மொன்றுரை யாண்மழை வள்ளலென்
னேற்ற சுண்ணத்தை யேற்பில வென்றசொற்
நோற்று வந்தென் சிலம்படி கைதொழ
நோற்ப னோற்றனை நீயென வேகினாள்

சுரமஞ்சரி விடை ஏதும் கூறிலளாய், முகிலனைய கொடையாளியான சீவகன், தகுதியான என்னுடைய எண்ணத்தை நின்மேல் விருப்பினால் தகுதியில்லாதன என்ற சொல் உட்பட, தோற்றுச் சொல்லி வந்து என் சிலம்பு புனைந்த அடிகளைக் கையாலே தொழுதற்கு நோற்பேன். நீ குணமாலை ய நோக்கியவளாய் வறிதே சென்றாள்.

900. கன்னி மாநகர்க் கன்னியர் சூழ்தரக்
கன்னி மாட மடையக் கடிமலர்க்

**கன்னி நீலக்கட கன்னிநற் றாய்க்கவள்
கன்னிக் குற்றது கன்னியர் கூறினார்.**

புதிய நீலமாகிய, மணமுற்ற மலர்போலுங் கண்களையுடைய சுரமஞ்சரி, கன்னிப்பெண்கள் சூழ்ந்துவர அழிவற்ற பெரிய நகரிற் கன்னிமாடத்தைச் சேர்ந்தாளாக, அவள் நற்றாயான சுமதி காரணங் கேட்டபின் அவள் மகனாள கன்னிப்பருவமுடைய சுரமஞ்சரிக்கு நேர்ந்ததைப் பெண்கள் கூறினார்கள்.

**901. கண்கள் கொண்ட கலப்பின வாயினும்
பெண்கள் கொண்ட விடாபிற செற்றமென்
றொண்க ணாளவ டாயவ டந்தைக்குப்
பண்கொ டேமொழி யாற்பயக் கூறினாள்.**

கண்கள் ஒன்றன் குறிப்பினை ஒன்று தப்பாமல் கொண்ட கலப்பின ஆனாலும், பெண்கள் தம் மனத்திற் செற்றங்களை விடமாட்டார் என்று மனத்திற்கொண்டு, சுரமஞ்சரியின் நற்றாய், தந்தையாகிய குபேரதத்தனுக்குப் பண்ணையை இனிய மொழியால் மெல்ல உரைத்தாள்.

**902. விண்ணிற் றிங்கள் விலக்குதன் மேயினா
ரெண்ண நும்மக ளெண்ணமற் றியாதெனிற்
கண்ணி னாடவர்க் காணினுங் கேட்பினு
முண்ண லேனினி யென்றுரை யாடினாள்.**

நும் மகளின் நினைவு வானில் திரியும் திங்களை நீக்க விரும்பினோர் எண்ணமாயிருந்தது. அந்த எண்ணம் யாது என்றால், கண்ணாலே ஆடவரைக் கண்டாலும் ஆடவர் என்ற சொல்லைக் காதினிலே கேட்டாலும், இனி உண்ணமாட்டேன் என்று கூறினாள்.

**903. இன்று நீர்விளை யாட்டினு ளேந்திழை
தொன்று சுண்ணத்திற் றோன்றிய வேறுபா
டின்றே னாவிக்கோர் கூற்ற மெனநையா
நின்று நீலக்கண் ணித்திலஞ் சிந்தினாள்**

இன்று நடந்த நீர் விளையாட்டிலே சுரமஞ்சரிக்குச் சுண்ணங் காரணமாக உண்டாகிய ஊழாலுண்டான வேற்றுமை, இப்போது என் உயிருக்கொரு காலனாயிற்று என்று கூறி வருந்து நின்று, நீலமலரையை கண்களாலே முத்தையை நீரைச் சிதறினாள்.

**904. பட்டதென் னங்கைக் கென்ன்
பாசிழைப் பசும்பொ னல்குன்
மட்டவிழ் கோதை சுண்ண**

மாலையோ டிகலித் தோற்றாள்
கட்டவிழ் கண்ணி நம்பி
சீவகன் நிறத்திற் காய்ந்தா
ளட்டுந்தே னலங்கன் மார்ப
வதுபட்ட தறிமோ வென்றாள்.

அது கேட்ட குபேரத்தன் என் மகளுக்கு நேர்ந்தது யாது என்று வினவ, நற்றாய், தேன் சிந்தும் மாலை மார்பனே! புத்தணி யணிந்த பரந்த அல்குலையும் தேன் விரியும் மாலையையும் உடைய சுரமஞ்சரி, குணமாலையுடன் மாறுபட்டுச் சுண்ணத்தாலே தோற்றாள். சீவகனாலே ஆடவரை வெறுத்தாள். அதுதான் நிகழ்ந்தது. அறிவாயாக என சுமதி கூறினாள்.

905. பள்ளிகொள் களிறு போலப்

பரிவுவிட் டுயிர்த்தென் பாவை
யுள்ளிய பொருண்மற் று.தே
லோபெரி துவப்பக் கேட்டேன்
வள்ளிதழ்க் கோதை மற்று
நகரொடுங் கடியு மேனும்
வெள்ளிநீ ணிதியி னின்னே
வேண்டிய விளைப்ப லென்றான்.

துயில் கொள்ளும் யானைபோலக் குபேரத்தன் வருத்தந் தோற்ற நெடுமுச் செறிந்து, என் மகள் நினைத்த பொருள் வேறொன்று அன்றி அத்தன்மை ஆயின், ஓ! மிகவும் மகிழ்வாகக் கேட்டேன். வளவிய மலர்க்கோதையாள், இத்தெருவிலன்றி நகர்முழுதும் உட்பட ஆடவரை நீக்க விரும்பினாளெனினும், வெள்ளமென்னும் எண்கொண்ட செல்வத்தினால், விரும்பியவற்றை இப்போதே முடிப்பேன் என்றான்.

906. இன்னதோர் காலத் தின்னா

னொருமக ளின்ன தொன்றிற்
கின்னதோ ரிடத்தி னெல்லை
யாட்கடிந் தொழுகி னாள்போ
லின்னதோர் நகரி லென்றாங்
கென்பெயர் நிற்க வேண்டு
மின்னதோ ராரந் தம்மோ
வென்றுகொண் டேகி னானே.

இத்தன்மைத்தானே ஒரு காலத்தே இன்ன வணிகனுடைய ஒப்பற்ற மகள், ஆடவரை வெறுத்து வாழ்ந்தாள். என் புகழ் நிலைபெற வேண்டும். விலையில்லாத இந்த ஆரத்தைத் தருவாயாக என்றுரைத்து, அதனைக் கையிற்கொண்டு சென்றான்.

**907. வையக மூன்றும் விற்கு மாமணி யார மேந்திச்
செய்கழன் மன்னற் குய்த்துத் தன்குறை செப்ப லோடு
மையென மன்ன னேவ வாள்வழக் கற்ற தென்ப
கைபுனை பாவை யெல்லாங் கதிர்முலை யாக்கி னானே.**

மூவுலகையும் விலைகொள்ளும் பெரிய மணிமாலை ஒன்றை ஏந்திச் சென்று, கழல் அணிந்த வேந்தனுக்குக் கையுறையாக நல்கித் தன் வேண்டுகோளை விளம்பினவுடன், அழகியதே என்று வேந்தன் ஆடவர் வழங்குதல் நீங்கியது. அப்போது அம்மாடத்திலே கையாற் செய்த ஆண் பாவைகளை எல்லாம் ஒளிரும் பெண்பாவை ஆக்கினான்.

**908. சென்று காலங் குறுகினுஞ் சீவகன்
பொன்றுஞ் சாகம் பொருந்திற் பொருந்துக
வன்றி யென்னிறை யாரழிப் பாரெனா
வொன்று சிந்தைய ளாகி யொடுங்கினாள்.**

வாழ்நாள் தன் எல்லையை அடைந்து குறுகியதானாலும், சீவகனுடைய திருமகள் துயிலும் மார்பைத் தழுவுறின் கூடுவதாக அல்லது என் நிறையை அழிப்பார் ஒருவரும் இல்லை என்று நினைவினளாகி ஒடுங்கினாள்.

**909. இன்பக் காரண மாம்விளை யாட்டினுட்
டுன்பக் காரண மாய்த்துறப் பித்திடு
மென்ப தேநினைந் தீர்மலர் மாலைதன்
னன்பி னாலவ லித்தழு திட்டாள்.**

இன்பத்திற்குக் காரணமாகிய விளையாட்டின்கண், இன்பத்தை நீக்கிடும் என்பதை எண்ணிக் குளிர்ந்த மலர்போன்ற குணமாலை தன் அன்பால் எண்ணித் துன்புற்று அழுதனள்.

**910. தண்ணந் தீம்புன லாடிய தண்மலர்
வண்ண வார்தளிப் பிண்டியி னானடிக்
கெண்ணி யாயிர மேந்துபொற் றாமரை
வண்ண மாமல ரேற்றி வணங்கினாள்.**

குளிர்ந்த இனிய நீர் விளையாட்டை வேண்டி, ஆயிரம் பொற்றாமரை மலர்களையும் பிற அழகிய மலர்களையும் இட்டுத் தொழுதாள்.

911. ஆசை மாக்களொ டந்தணர் கொள்கென
மாசை மாக்கடன் மன்னவ னாடலின்
மீசை நீள்விசும் பிற்றலைச் சென்றதோ
ரோசை யாற்சன மொண்ணிதி யுண்டதே.

விரும்பிய மக்களுடன் அந்தணரும் கொள்க என்று, பெரிய பொற்கடலை அரசன் கையாண்டதால், மேலே உள்ள பெரிய வானிலே சென்றதான ஓர் ஒலியுடன் மக்கள் திரள் சிறந்த நிதியை வாரிச்சென்றது.

912. மகர வெல்கொடி மைந்தனை வாட்டிய
சிகரச் செவ்வரைத் தீநிறப் பொன்னெயி
னிகரி னேமிதன் னீணகர்க் காகெனா
நகரம் நாலிரு கோடி நயந்ததே.

மினக் கொடியை உடைய காமனை வென்ற உச்சியையுடைய செம்மலைப் போலும் வடிவத்தையும் நெருப்பின் வண்ணத்தையும் உடைய பொன்மதிலையுடைய ஒப்பற்ற நேமிநாதரின் பெரிய கோயிலுக்கு ஆகுக என்று, எட்டுக்கொடி பொன்னை நகரம் நீராடுதானமாக நல்கியது.

913. உவாமுத லிரவலர்க் குடைமை யுய்த்தவர்
கவான்முதற் கூப்பிய கனக மாழையாற்
றவாவினை யடைகரை தயங்கு சிந்தைநீ
ரவாவெனு முடைகட லடைக்கப் பட்டதே.

இரவலர்க்குப் பொன்னையே யன்றி யானை முதலான உடைமைகளை முற்படக் கொடுத்து அவர்கள், பின்னும் அவ்விரவலரின் காலடியிலே குவித்த பொற்கட்டியால், இரவலரின் கெடாத தீவினையாலுண்டாகிய உள்ள வருத்தம் என்னும் நீரினால், அடைகரை உடைந்த ஆசையென்னும் கடல் அடைபட்டது.

914. சீரர வச்சிலம் பேந்துமென் சீறடி
யாரா வக்கழ லாடவ ரோடும்
போரர வக்களம் போன்றுபொன் னார்புன
னீரர வம்விளைத் தார்நிக ரில்லார்.

பொன் நிறைந்த யாறு போர் செய்யும் ஆரவாரமுடைய களம்போலத் தோன்ற, ஒப்பில்லாராகிய ஒலிதரும் சிலம்பணிந்த மென்மையான சிற்றடி மங்கையர், ஒலிபெறுங் கழலணிந்த ஆடவரோடும் நீராரவாரத்தை உண்டாக்கினர்.

915. கார்விளை யாடிய மின்னனை யார்கதிர்
வார்விளை யாடிய மென்முலை மைந்தர்
தார்விளை யாட்டொடு தங்குபு பொங்கிய

நீர்விளை யாட்டணி நின்றதை யன்றே.

காரிலே நுடங்கிய மின்கொடி போன்ற மகளிரின் கதிர்த்த வார் பயின்ற மென்முலைகள், மைந்தரின் தாரிலே விளையாடுதலிலே நிலைபெற்றது, மிக்க நீர் விளையாட்டின் அழகு இடைவிடாது நிகழ்ந்தது.

**916. விடாக்களி வண்டுண விரிந்த கோதையர்
படாக்களி யிளமுலை பாய விண்டதார்க்
கடாக்களிற் றெறுழ்வலிக் காளை சீவக
னடாக்களி யவர்தொழில் காண வேகினான்.**

விடாமல், களிப்பையுடைய வண்டுகள் உண்ணுமாறு, மலர்ந்த மலர்மாலையரின் சாயாத களிப்பையுட்டும் இளமுலைகள் பாய்தலால், அலர்ந்த தாரணிந்த மதயானை போன்ற வலிபடைத்த காளையாகிய, சீவகன் ஒழுக்கக் கேடுபண்ணாத களிப்பையுடையார் விளையாட்டைக் காணச்சென்றான்.

**917. ஒன்றே யுயிரை யுடையீ
ரொருவிப் போமி னிவள்க
ணன்றே கூற்ற மாகி
யருளா தாவி போழ்வ
தென்றே கலையுஞ் சிலம்பு
மிரங்க வினவண் டார்ப்பப்
பொன்றோய் கொடியி னடந்து
புனல்சேர் பவளைக் காண்மின்.**

இவள் கண்ணல்லவோ காலனாகி இரக்கம் இன்றி உயிரைப் போக்குகின்றது. ஆதலால், 'சேமவுயிரின்றி ஒருயிரே உடையீர் நீங்கிப் போவீராக' என்று கூறுவன போலவே மேகலையும் சிலம்பும் ஒலிக்க, கூட்டமாகிய வண்டுகள் ஆரவாரிக்க பொன்னுலகிற் பொருந்திய காமவல்லி போல நடந்து சென்று நீரில் இறங்குகின்றவளைக் காண்மின்!

**918. அழல்செய் தடத்துண் மலர்ந்த
வலங்கன் மாலை யதனை
நிழல்செய் நீர்கொண் டர்ப்ப
நெடுங்கண் ணிணையி னோக்கிக்
குழையும் பூணு நாணாங்
கொழுந னுவப்ப வணிகென்
றிழைகொள் புனலுக் கீயு
மிளையோ ணிலைமை காண்மின்.**

நெருப்பையுடைய தடத்திலே மலர்ந்த, நீர் தானே கொண்டுபோக, அதனை நீண்ட இரு கண்களினாலும் பார்த்து, இவற்றையம் நின் கணவன் மகிழ அணிந்து கொள்க என்றுரைத்து, குழையையும் பூணையும் நாணையும் முன்னர்த் தன் அணியைக் கொண்ட நீருக்குக் கொடுக்கும் இளைய நங்கையின் தன்மையைக் காண்மின்.

919. கோல நெடுங்கண் மகளிர்

கூந்தல் பரப்பி யிருப்பப்

பீலி மஞ்சை நோக்கிப்

பேடை மயிலென் றெண்ணி

யாலிச் சென்று புல்லி

யன்மை கண்டு நாணிச்

சோலை நோக்கி நடக்குந்

தோகை வண்ணங் காண்மின்.

தோகை மயிலின் ஆடலைக்கண்டு, பெண்கள் தங்கள் கூந்தலை விரித்துக் கொண்டு ஈரம் புலர்த்தியிருக்கப் பெண்மயில் அவர்களை ஆண்மயில் என்று நினைத்து அகவிச் சென்று தழுவித் தோகையில் அல்லாமையைக் கண்டு வெள்க, அதனைக் கண்டு தன் பேடை அறியுமாறு பொழிலை நோக்கிச் செல்லும் தோகையின் அழகைப் பார்மின்.

920. மின்னொப் புடைய பைம்பூ

ணீருள் வீழக் காணா

ளன்னப் பெடையே தொழுதே

னன்னை கொடியள் கண்டா

யென்னை யடிமை வேண்டி

னாடித் தாவென் றிறைஞ்சிப்

பொன்னங் கொம்பி னின்றாள்

பொலிவின் வண்ணங் காண்மின்.

மின்போல ஒளி வீசும் பசிய அணிகலன் நீரிலே விழத் தேடி நீரசைவினால் காணாளாய்ப் பெண்ணன்னமே! நினைந் தொழுதேன், என் அன்னை கொடியள் என்பதை அறிவாய். என் அடித் தொண்டு நினக்கு விருப்பாயின் தேடி எடுத்துக்கொண்டு, என்று கூறி வணங்கிப் பொன்னாலாகிய அழகிய கொம்புபோல நிற்பவளின் அழகின் தன்மையை நோக்குமின்.

921. தூமங் கமழுங் கோதை தொடுத்த துயரி முலையாத்

தேமென் கீதம் பாலாச் சுரந்து திறத்தி னூட்டிக்

**காமக் குழவி வளர்ப்பக் கணவன் புனலு ணீங்கிப்
பூமென் பொழிலுக் கிவர்வான் புகற்சி காண்மி னினிதே.**

அகிற்புகை மணம் பயின்ற கோதை போல்வாள் வாசித்த யாழ்நரம்பு முலையாக, அதில் தோன்றிய இனிய மெல்லிசை பாலாகச் சுரந்து செவ்விதின் ஊட்டி, காமமாகிய குழவியை வளர்ப்ப, நீரில் ஆடிக்கொண்டிருந்த அவள் கணவன் அதுகேட்டு நீங்கிக் கூட்ட விருப்பத்தினால், மலர்களையுடைய மெல்லிய சோலைக்குப் போகின்றவனுடைய விருப்பத்தை இனிதே நோக்குமின்.

**922. கடலம் பவளம் மணையிற் கனபொற் கயிற்றிற் காய்பொன்
மடலங் கமுகி னூசன் மடந்தை யாட நுடங்கி
நடலைந் நடுவின் மகளிர் நூக்கப் பரிந்த காசு
விடலில் விசம்பின் மின்போல் மின்னி வீழ்வ காண்மின்.**

கடலிற் கிடைத்த அழகிய பவளத்தாலாகிய கனத்த மணையிற் கோத்த, மங்கையாள் ஓசிந்து ஆடும்படி பொய்யான இடையினையுடைய பெண்கள் ஆட்ட, அவர்களின் கைதீண்டி அற்ற மணிகள், வானிலேயிருந்து வீழும் மின்னைப்போல் மின்னித் தொடர்ச்சியாக வீழ்வதை நோக்குமின்.

**923. நான நீரிற் கலந்து நலங்கொள் பூம்பட் டொளிப்ப
மேனி தோன்ற விளங்கி வெளிப்பட் டதற்கு நாணி
மான மகளிர் போல மணிமே கலைகள் பேசாத்
தானந் தழுவிக் கிடப்பச் செல்வோ டன்மை காண்மின்.**

அழகிய பூம்பட்டு நானத்தையுடைய குளிக்கின்ற நீராலே நனைந்து உடம்பிலே ஓடுங்குதலின், மானமுற்ற பெண்டிர்போல மணிமேகலைகள் பேசாமல் அல்குலைத் தழுவிக்கிடக்குமாறு செல்கின்றவளின் நிலையை நோக்குமின்.

**924. தீமாற் பசியி னிருந்த
செவ்வாய்ச் சிறுபைங் கிளிதன்
ஓம்பு தாய்நீர் குடைய
வொழிக்கும் வண்ண நாடிப்
பாம்பால் என்ன வெருவிப்
பைம்பொற் றோடு கழலக்
காம்பேர் தோளி நடுங்கிக்
கரைசேர் பவளைக் காண்மின்.**

இனிய பால்பருகப் பசியுடன் இருந்த பச்சைக்கிளி, அவளை நீர் குடையாமல் தடுக்கும் வகையிதுவேன எண்ணிப் பாம்பு பாம்பென்று கூவ, வேய்த்

தோளிணாள் அஞ்சி நடுங்கி, பசியப் பொற்றோடு கழலுமாறு வந்து கரையை அடைகின்றவளை நோக்குமின்.

925. துணையி றோகை மஞ்சை யீயற் கிவரும் வகை போன்
மணியார் வளைசேர் முன்கை வலனு மிடனும் போக்கி
யிணையி றோழி மார்க ளிறுமா லிடையென் றிரங்க
வணியார் கோதை பூம்பந் தாடு மவளைக் காண்மின்.

தோகைமயில், ஈயலைப் பற்ற அவற்றின்மேற் செல்லும் கூறுபாடு போல, ஒப்பற்ற தோழியர் 'நின்இடை ஓடியுமே' என்று இரக்கமுறுமாறு, மணிபதித்த வளையல் அணிந்த முன்கையை வலமாகவும் இடமாகவும் செலுத்தி, அழகிய பந்தை ஆடும் அணிபொருந்திய கோதையானைப் பார்மின்.

926. திருவின் சாய லொருத்தி
சேர்ந்த கோலங் காண்பான்
குருதித் துகிலி னுறையைக்
கொழும்பொன் விரலி னீக்கி
அரவ முற்றும் விழுங்கி
யுமிழும் பொழுதின் மதிபோன்
றுருவத் தெண்கண் ணாடி
காண்மின் தோன்றும் வகையே.

திருமகளின் மென்மையுடையாள் ஒரு மங்கை, தான் கொண்ட கோலத்தைக் காண்பதற்கு செம்பட்டுறையை வளவிய பொன்னாழியணிந்த விரலாலே நீக்கச் செம்பாம்பு தன்னை முழுதும் பற்றித் திரும்ப விடும்போது தோன்றும் திங்களைப் போல நிறமுறும் தெளிந்த கண்ணாடி காண்குறும் இயல்பை நோக்குமின்.

927. பலகை செம்பொன் னாகப்
பளிங்கு நாயாப் பரப்பி
யலவ னாடும் வகைபோ
லரும்பொன் கவறங் குருளக்
குலவும் பவழ வழக்கிற்
கோதை புரளப் பாடி
யிலவம் போதேர் செவ்வா
யிளையோர் பொருவார்க் காண்மின்

செம்பொன்னாற் பலகையாகப் பளிங்கினாலே நாயாகச் செய்தவற்றைப் பரப்பி, நண்டு ஆடுந் தன்மைபோல அரிய பொன்னால் ஆன கவறு தன்னிடத்தே

உருளுமாறு, பண்ணின பவழ உழக்காலே, கோதை அசையுமாறு பாடிக்
கொண்டு இலவ மலரனைய அழகிய செவ்வாயையுடைய இளமங்கையர்
கவறாடுவாரை நோக்குமின்.

928. தீம்பா லடிசி லமிர்தஞ்

செம்பொன் வண்ணப் புழுக்க

லாம்பா லக்கா ரடலை

யண்பன் னீரு நிமிர்தம்

தாம்பா லவரை நாடித்

தந்தூட் டயர்வார் சொரிய

வோம்பா நறுநெய் வெள்ள

மொழுகும் வண்ணங் காண்மின்.

உணவு இடுவோர்கள் தாம் உண்ணும் இயல்பினரைத் தேடிக் கொணர்ந்து,
இனிய பாற்சோற்றையும், பருப்புச் சோற்றையும், புளிங்கறியும் பாலையும்
சொரிதலின் இவற்றையுண்ட வார்த்த கட்டுப்படாத நறுநெய் வெள்ளம்போல
ஒழுகும் இயல்பைக் காணுமின்!

929. அள்ளற் சேற்று ளலவ

னடைந்தாங் கனைய மெய்யின்

கள்செய் கடலு ளிளமைக்

கூம்பின் கடிசெய் மாலைத்

துள்ளு தூமக் கயிற்றிற்

பாய்செய் துயரி நிதிய

முள்ளு காற்றா யுழலும்

காமக் கலனும் காண்மின்

அள்ளலாகிய சேற்றில் அடைந்த அலவனைப் போன்ற மெய்யுடன்
கள்ளாகிய கடலிலே, இளமையாகிய பாய்மரத்திலே கட்டின மணமாலையாகிய
கயிற்றுடன் துள்ளும் புகையாகிய பாயை விரித்து, அதனை உயர்த்துப்
பொருளே நினைப்படுங் காற்றாகத் திரிகின்ற காமக்கலமாகிய பரத்தையும்
பார்மின்!

930. தாய்தன் கையின் மெல்லத்

தண்ணென் குறங்கி னெறிய

வாய்பொன் னமளித் துஞ்சம்

மணியார் குழவி போலத்

தோயுந் திரைக ளலைப்பத்

தோடார் கமலப் பள்ளி

மேய வகையிற் றுஞ்சம்

வெள்ளை அன்னங் காண்மின்.

தாய் தன் கையினாலே துடையிலே மெல்லத் தண் எனக்கேட்ட, சிறந்த பொன் அணையிலே துயிலும் அழகிய குழந்தை போலச் செறியும் அலைகள் வந்துமோத, இதழ் நிறைந்த தாமரை மலர்ப்பாயலிலே தனக்குப் பொருந்தும் வகையில் துயிலும் வெள்ளை அன்னத்தைப் பார்மின்!

**931. நீலத் துகிலிற் கிடந்த நிழலார் தழலம் மணிகள்
கோலச் சுடர்விட் டுமிழக் குமரி யன்னங் குறுகிச்
சால நெருங்கிப் பூத்த தடந்தா மரைப்பூ வென்ன
வாலிச் சுடர்கள் கௌவி யழுங்கும் வண்ணங் காண்மின்**

நீல ஆடையிலே கிடந்த ஒளிவிடும் தீயனைய செம்மணிகள் அழகிய சுடர்களை மிகுதியாகச் சொரிதலால், உண்மையறியாமல் மிகவும் நெருங்கி மலர்ந்த பொய்கையிலுள்ள தாமரை மலரென்றெண்ணி, இளமையான அன்னப்பறவை அருகிற்சென்று அகவிக் கொண்டு, சுடர்களைப் பற்ற அவை அகப்படாமையால் வருந்தும் தன்மையை நோக்குமின்.

**932. வடிக்கண் மகளிர் வைத்த
மரக தந்நன் மணிக
ளொடிக்கச் சுடர்விட் டுமிழ
வுழையம் பிணையொன் றணுகிக்
கொடிப்புல் லென்று கறிப்பா
னாவிற் குலவி வளைப்பத்
தொடிக்கட் பூவை நோக்கி
நகுமா றெளிதோ காண்மின்.**

மாவடு வனைய கண்களையுடைய பெண்கள் வைத்த மரகத மணிகள் ஒடிக்கலாம் படி ஒளியினை மிகுதியாகச் சொரிய, அழகிய பெண்மான் ஒன்று அறுகம் புல் என்று எண்ணி, வளையல் போல் வட்டமான கண்களையுடைய அக்காட்சியைப் பார்த்து நகைப்பது எளிதான காட்சி! அதனைப் பார்மின்!

**933. இவையின் னனவும் பிறவு மெரிபொன் னார மார்பன்
கவிஞர் மதியி னகன்று காட்சிக் கினிய விழுவின்
சுவையின் மிகுதி யுடைய சோர்வில் பொருளென் றதுதா
னவையி னகல நோக்கி நயந்த வண்ண மொழிவாம்.**

இத்தன்மையான காட்சிகளும் இனிய நீர்விழாவிலே, இனிமையின் மேம்பட்ட அழிவற்ற பொருளால் ஒருயிரைக் குற்றத்தினின்றும் நீங்குமாறு பார்க்க, அவ்வுயிர் அப்பொருளால் விரும்பின தன்மையை உரைப்போம்.

934. அந்தணர்க் காக்கிய சோற்றுக் குவாலினை
வந்தொரு நாய்கது விற்றது கண்டவ
ருய்ந்தினிப் போதி யெனக்கனன் றோடினர்
சிந்தையி னின்றொளிர் தீயன நீரார்.

அந்தணர்கட்குச் சமைத்த சோற்றின் திரளை ஒருநாய் வந்து கௌவியது. அவர்கள் நாயைக் கண்டு இனி நீ பிழைத்துப் போவாய் என்று கூறிச் சினந்து ஓடி வந்தனர்.

935. கல்லொடு வன்றடி கையினர் காற்றினும்
வல்விரைந் தோடி வளைத்தன ராகிக்
கொல்வது மேயினர் கொன்றிடு கூற்றினும்
வல்வினை யார்வலைப் பட்டதை யன்றே.

அவர்கள் கல்லையும் தடியையும் கொண்ட கையினராய்க் கூற்றுவனினும் மேம்பட்டுக் கொல்லத் தொடங்கினர். அதுவும் கொடிய வினையாளர் கையில் அகப்பட்டது.

936. வேள்வியி லுண்டி விலக்கிய நீவிர்க
ளாளெனக் கென்ற தறைவது மோரார்
தாளிற மூர்க்க ரதுக்கலிற் றண்டுறை
நீள்கயம் பாய்ந்தது நீந்துத லோடும்.

வேள்வியில் எனக்கு உணவின்றித் தடுத்த நீங்கள் எனக்கு மறுபிறவியில் ஆள் என்பதுபோல அறைவதையும் உணராராய், கொடிய அந்தணர் தன் காலொடிய அடிக்கலுற்றதும் அந்நாய் பெரிய கயத்திலே பாய்ந்து நீந்தினவுடன்,

937. மட்குட மல்லன மதியின் வெள்ளிய
கட்குடக் கன்னிய ரிருவ ரோடுடன்
றுட்கென யாவரும் நடுங்கத் தூய்மையி
லுட்குடைக் களிமக னொருவன் றோன்றினான்.

மண்ணாலாக்கப்படாமல் திங்களினும் வெள்ளிய வெள்ளியாற் செய்யப்பட்டவனாகிய கள்குடங்களைச் சுமந்து கன்னியரிருவரோடு, ஒருவன் எவரும் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டு நடுங்குமாறு தோன்றினான்.

938. தோன்றிய புண்செய்வே லவற்குத் தூமது
வான்றிகழ் கொடியனார் வெள்ளி வட்டகை

**யூன்றிவாய் மடுப்பவோர் முழையுட் டங்கதிர்
கான்றிடு கதிர்மதி யிரண்டு போன்றவே.**

அங்ஙனந் தோன்றிய புண்செய்யும் வேலேந்திய அவனுக்கு, முகிலிடைத் தோன்றும் மின்னுக்கொடியனையார் இருவரும், வெள்ளிக் கிண்ணத்தை வாயிலே அழுத்தித் தூய மதுவைக் கொடுப்ப, ஒரு குகையிலே கதிரைச் சொரியும் ஒளிமதி இரண்டினைப் போன்றன.

**939. அழலம் பூநற வார்ந்தழ லூர்தரச்
சுழலுங் கண்ணினன் சோர்தரு மாலையன்
சுழலன் காழகம் வீக்கிய கச்சையன்
மழலைச் சொற்களின் வைதிவை கூறினான்.**

அழல் போன்ற அழகிய மலரால் ஆக்கின நறவை அருந்தியதானல் வெம்மை பரக்கச் சுழலும் கண்ணினனாய், சுழலும் மாலையனாய், குழறுஞ் சொற்களாலே வைதபின் இவற்றைக் கூறினான்.

**940. புடைத்தென் னாயினைப் பொன்றுவித் தீருயிர்
கடுக்கப் பேர்த்தினர் தம்மின் கலாய்குறிற்
றடக்கை மீளிமைதாங்குமி னன்றெனி
னுடைப்பென் கட்குட மென்றுரை யாடினான்.**

என் நாயை அடித்துக் கொன்றுவிட்டார். அவ்வுயிரை விரைய மீட்டுத் தருவீராக. அவ்விரண்டும் கட்குடம் உடைப்பேன் என்று கூறினான்.

**941. நல்வினை யொன்று மிலாதவ னான்மறை
வல்லவர் தம்மை வருத்தலின் வல்லே
செல்சுடர் வேல்வல சீவக சாமிசென்
றல்ல லகற்றி யருந்துயர் தீர்த்தான்.**

நல்வினை ஒன்றும் செய்தறியாதவன். நான்மறை வல்லாளரைத் துன்புறுத்தலின், ஒளிவீசும் வேலை யேந்த வல்ல சீவகன் விரைந்து சென்று, துன்பத்தை முதற்போக்கி அந்தணர் துயரத்தையுங் களைந்தான்.

**942. மீண்டவ ரேகுத லும்விடை யன்னவ
னீண்டிய தோழரொ டெய்தின னாகி
மாண்ட வெயிற்றெகி னம்மற மில்லது
காண்டலுங் கட்கினி யான்கலுழ்ந் திட்டான்.**

அவ்விரு நிறத்தாரும் திரும்பிச் சென்றவுடன், இடபம் போன்ற சீவகன் தன்னுடைய குழுமிய தோழருடன் சென்று, வலிமையிழந்ததாகக் காணப்பட்டவன், கண்ணுக்கினியவன் அழுதிட்டான்.

943. நாயுடம் பிட்டிவ ணந்திய பேரொளிக்
காய்கதிர் மண்டலம் போன்றொளி கால்வதோர்
சேயுடம் பெய்துவை செல்கதி மந்திர
நீயுடம் பட்டு நினைமதி யென்றான்.

நாய் உடலை இங்கே விட்டு, வளர்ந்த பேரொளியை உடைய திங்கள் மண்டலம்போல, ஒளி வீசுவதாகிய ஒரு பெரிய உடம்பை நீ செல்லுங்கதியிலே அடைவாய். அதற்காக யான் கூறுகின்ற மந்திரத்தை நீ ஒருமனப்பட்டு நினைவாயாக என்றான்.

944. என்றலுந் தன்செவி யோர்த்திரு கண்களுஞ்
சென்றுகு நீரொடு செம்மலை நோக்கி

யொன்றுபு வால்குழைத் துள்ளுவப் பெய்தலுங்
குன்றனை யான்பதங் கூற வலித்தான்.

என்று கூறின அளவிலே, அது தன் காதினாலே கேட்டுச் சிந்தித்து, சீவகனைப் பார்த்து, ஒன்றுபு வால்குழைத்து உள் உவப்பு எய்தலும் ஒருமனப்பட்டு வாலைக் குழைத்து மகிழ்ந்த அளவிலே சலிப்பற்ற சீவகன் இதுதான் காலம் என மறையைக் கூறத்துணிந்தான்.

945. நற்செய்கை யொன்று மில்லார் நாளுலக் கின்ற போழ்தின்
முற்செய்த வினையி னீங்கி நல்வினை விளைக்கும் வித்து
மற்செய்து வீங்கு தோளான் மந்திர மைந்து மாதோ
தற்செய்வை தளிர்ப்பத் தாழ்ந்தாங் கதன்செவிச் செப்பு கின்றான்.

இம்மையில் நல்வினை ஒன்றுமில்லாதவர் வாழ்நாள் கழிகின்ற காலத்தே, தீவினை நீங்க, பழவினையாகிய நல்வினையைத் தரும் வித்தாகிய மறை ஐந்தையும் மற்போர் புரிந்து பருத்த தோள்களையுடைய சீவகன், நாயின் செவியிலே செப்புவான் ஆயினான்.

946. உறுதிமுன் செய்த தின்றி யொழுகினே னென்று நெஞ்சில்
மறுகனீ பற்றொ டார்வம் விட்டிடு மரண வச்சத்
திறுகனீ யிறைவன் சொன்ன வைம்பத வமிர்தமுண்டாற்
பெறுகிநற் கதியை யென்று பெறுநவை யகற்றி னானே.

நன்மையாக முன்னே செய்தது நீ உள்ளத்திலே நினைந்து மறுகாதே. இறப்பெனும் அச்சத்திலே நிலைபெறாதே. இறைவன் கூறிய ஐம்பதமாகிய அமிர்தத்தை நீ பருகினால், நல்ல கதியை அடைவாய் என்று கூறிப் பெருந்துன்பத்தை நீக்கினான்.

947. மனத்திடைச் செறும்பு நீக்கி மறவலை யாகி யைந்து
நினைத்திடு நின்க ணின்ற நீன்ற வினையி னீங்கி
யெனைப்பக றோறும் விள்ளா விற்பமே பயக்கு மென்றாற்
கனைப்பத வமிர்த நெஞ்சி னயின்றுவிட் டகன்ற தன்றே.

உள்ளத்திலுள்ள செற்றத்தை நீக்கி, ஐம்பத்தையும் நினைப்பாயாக. எப்போதும் நீங்காத பேரின்பத்தைத் தரும் என்று உபதேசித்தானுக்கு, அத்தகைய பதமான அமிர்தத்தை நெஞ்சாலே பருகி, நாயுடம்பை விட்டு நீங்கியது.

948. பாடு பாணி முகமெனும் பான்மையி
னோடி யாங்கொ ருயர்வரை யுச்சிமேற்
கூடிக் கோலங் குயிற்றிப் படங்களைந்
தாடு கூத்தரி னையெனத் தோன்றினான்.

அருகனாகமத்திற் கூறப்பட்ட, உயிர் செல்லும் முகங்களிற் பாணிமுகம் என்னும் கதியாலே சென்று, ஆங்கு உயர்ந்த ஒப்பற்ற வெள்ளி மலைமேலே பொருந்தி, அணியெல்லாம் புனைந்து, திரை நீக்கிவிட்டு ஆடும் கூத்தரைப்போல வியப்புறத் தோன்றினான்.

949. ஞாயில் சூடிய நன்னெடும் பொன்னகர்க்
கோயில் வட்டமெல் லாங்கொங்கு சூழ்குழல்
வேயி னன்னமென் றேளியர் தோன்றியங்
காயி னார்பரி யாள மடைந்ததே.

மதிலை உடுத்த அழகிய பெரிய பொன்னகரிலே, கோயில் உள்ள இடம் எல்லாம், மணங்குழுங் குழலையும், வேயனைய மெல்லிய தோளையும் உடைய மகளிர் தோன்றித் தேவியர் ஆயினார். ஒழிந்த சுற்றமும் வந்தது.

950. மிடைந்த மாமணி மேகலை யேந்தல்குற்
றடங்கொள் வெம்முலைத் தாமரை வாண்முகத்
தடைந்த சாய லரம்பயைர் தம்முழை
மடங்க லேறனை யான்மகிழ் வெய்தினான்.

சிங்கவேற்கைப் போன்றவன். நெருங்கிய பெரிய மணிகளாலான மேகலை தாங்கிய அல்குலையும், பெரிய விருப்பூட்டும் முலையினையும், தாமரை யனைய ஒளிபொருந்திய முகத்தினையும் பொருந்திய மென்மையையும் உடைய அரம்பையரிடத்தே களிப்புற்றான்.

சீறாப் புராணம்

கள்வரை நதிமறித்த படலம்

பருதி வானவன் செங்கதிர் பரந்திடத் துயின்றோ
ரெருது வாய்பரி யொட்டகம் பரந்திட வெழுந்து
முருகு லாவிய பொழில்கடந் தருநெறி முன்னித்
திருகு வெஞ்சினக் களிநென நடந்தனர் செறிந்தே.

வட்ட வடிவையுடைய சூரியனுதையமாயச் சிவந்த பிரபையானது எவ்விடமும் விசாலித்திட நித்திரை செய்தவர்களாகிய நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மலர்கள் முதலிய மற்ற வியாபாரிகளனைவரும் எழும்பி இடபங்களும் தாவா நிற்கும் குதிரைகளும் ஒட்டகங்களும் பரவிடும்படி வாசனையானது உலாவப் பெற்ற அந்தச் சோலையை விட்டுத் தாண்டி அரிதாகிய பாதையை அடுத்து மாறுபட்ட வெவ்விய கோபத்தையுடைய யானையைப் போல ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கி நடந்து சென்றார்கள்.

சிறுபொ ருப்பபடர்ந் தடவிக ளுரைநெறி சேர்ந்து
வறுப ரற்படர் பாலைக ணீந்திமுள் வகிர்ந்திட்
டறல்கொ ழித்திடுங் கானையா றுகள்கடந் தகன்று
குறைவில் சந்தகில் செறிநாடு வரைகுறு கினரே.

அவ்விதம் நடந்து சென்ற அவ்வியாபாரிகளனைவரும் சிறிய மலைகள் நெருங்கிக் காடுகள் தங்கிய பாதைகளைப் பொருந்தியுலர்ந்த பருக்கைக் கற்கள் பரவிய பாலை நிலங்களைக் கடந்து முட்களையறுத்துக் கரிய மணல்களைப் கொழிக்காநின்ற காட்டாறுகளைத் தாண்டி யகன்று சென்றுக் குறைவில்லாத சந்தன மரங்களும் அகில்மரங்களும் நெருங்கிய நெடிய ஒரு மலையைப் போய் அடுத்தார்கள்.

பள்ள மும்பசுஞ் சோலையும் வெண்மணற் பரப்பு
முள்ள தோரிட மவ்வையி னுறைந்தன ரூரவோர்
வள்ள றன்னிடத் தொருவன்வந் திவ்வரை வனத்திற்
கள்ள ருண்டெனு மசுகையுங் கண்டன னென்றான்.

அவ்வாறு அடுத்தத் தாழ்ந்த நிலமும் பசிய சோலையும் வெள்ளிய மணலினது பரப்புமுள்ள ஒருஸ்தரம் அந்த ஸ்தலத்தின்கண் உரவோர்களான அவ்வியாபாரிக ளனைவரும் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது ஒருவன் வள்ளலாகிய நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்களின் சந்நிதானத்தில் வந்து மலைகளையுடைய இந்தக் காட்டில் திருடர்களுண்டென்று சொல்லுஞ் சந்தேகம் முதலியவைகளை யான் கண்களினாற் கண்டேனென்று சொன்னான்.

**திருந்த வவ்வையிற் கள்ளருண் டெனுமொழி யிசைப்பத்
தெரிந்து கண்டன மென்றனர் சிலர்சிலர் திகைத்தார்
விரிந்த செங்கதி ரோனுமேற் றிசையினிற் புகுந்தான்
வருந்த லென்றவர்க் குரைத்தனர் புகழ்முகம் மதுவே.**

அவ்வண்ணம் அனைவருந் தங்கியிருந்த அந்த ஸ்தலத்தின்கண் திருடர்களுண்டென்னும் வார்த்தையை அவன் கூறச் சில பேர்கள் அதையறிந்து நாங்களும் கண்களினாற் பார்த்தோமென்று சொன்னார்கள். அவ்வார்த்தையைக் காதுகளினாற் கேள்வியுற்று சில பேர்கள் மனசின்கண் பயமடைந்தார்கள். அப்போது விசாலித்த சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியனும் மேற்குத் திக்கினில் போய்ச் சேர்ந்தான். கீர்த்தியையுடைய நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் அங்குற்ற யாவர்களுக்கும் நீங்கள் திருடர்களை மனசின்கண் நினைத்து வருத்தப்படாதீர்களென்று சொன்னார்கள்.

**சோர ருண்டென மனந்துணுக் குறல்சுடர் வரையி
னேர தாயொரு நதியுள நிலஞ்சுழித் தெழுந்து
கோர மாய்வருங் கள்ளருங் குறுகிடா ரெனவே
காரெ முங்கடை முகம்மது கனவுகண் டனரே.**

அப்போது மேகமானது எழும்பா நிற்கும் குடையினை யுடைய நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் தங்களது நித்திரையில் திருடர்களுண்டென்று சொல்லி நீங்கள் மனமச்சப்பட வேண்டாம்? பிரகாசம் பொருந்திய இந்த மலையின் நேராக ஓராறுண்டு அவ்வாறானது பூமியைச் சுழித்தெழும்பி விரைவாய் வரும் அதனால் உங்களைத் திருடர்கள் நெருங்க மாட்டார்களென்று சொப்பனத்தைக் கண்டார்கள்.

**கனவின் செய்தியை யவரவர்க் குரைத்திடுங் காலைத்
தினக ரன்குணக் கெழுந்தன னதிசுழி கிளறி
வனம டங்கலும் வகிர்ந்தெடுத் திருகரை வழிந்திட்
டினம ணிக்கருங் கடல்வயி றிடைமடுத் ததுவே.**

அவ்வாறு நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மலர்கள் கண்ட சொப்பனத்தின் சமாசாரத்தை அங்குற்ற ஒவ்வொருவருக்குஞ் சொல்லிக் காட்டிடுந் தருணத்தில் சூரியன் கீழ்த்திசையின்கண் உதயமாயினான். ஆறானது கழிகளைக் கிளப்பி அந்தக் காடு முழுவதையும் பிளந்தெடுத்து இருகரைகளிலும் மிகுதியாக வடிந்து கூட்டமாகிய முத்துக்களையுடைய சமுத்திரத்தினது வயிற்றினிடத்தை நிறைத்தது.

**இருந்த பேரனை வருமெழுந் திருந்திக் கரையிற்
பொருந்தி நன்னெறி யீதென நடக்குமப் போதில்
வருந்திக் கள்வரு மறுகரை யிடத்தினின் மறுகித்
திருந்த நோக்கினுங் காண்கிலா தெழுந்தன திரைகள்**

அப்போது அங்கு தங்கியிருந்த ஜனங்களியாவர்களும் எழும்பி அந்தப் பெரிய ஆற்றினது கரையின்கண் போய்ச் சேர்ந்து இஃது நல்ல பாதையென்று சொல்லி நடக்குகின்ற அத்தருணத்தில் திருடர்களும் வருத்தமுற்று மனங்குழம்பி மற்றக் கரையின்கண் வந்து நின்றுச் செவ்வையாக இவர்களைப் பார்த்தாலும் அவர்களாற் பார்க்க முடியாமல் அலைகளெழும்பின.

**ஆறு வந்தது புதுமைகொ லெனவதி சயித்து
மாறு கொண்டவர் திரண்டொரு பெருவரை முகட்டி
லேறி நின்றுதே சிகர்தமை நோக்கலு மெழுந்து
மீறி வெண்டிரை புரட்டிமீக் கொண்டது வெள்ளம்**

அவ்வாறு எழும்பவே கொண்டவர்களான அத்திருடர்களனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து நூதனமாய் இடையில் வந்த ஆறானது வந்து குறுக்கிட்டது அற்புதந்தானென்று சொல்லி மனத்தின்கண் ஆச்சரியப்பட்டுப் பெரியதான ஒரு மலையினது உச்சியல் ஏறி நின்றுகொண்டு தேசாந்தரியாகிய இவ்வியாபாரிகளைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவ்வாற்றினது வெள்ளமானது எழும்பி அதிகரித்து வெள்ளிய அலைகளைப் புரளச் செய்து மேலாயுயர்ந்தது.

**கள்ளர் வந்தவ ணிருந்தன ரெனக்கெடி கலங்கி
யுள்ள நொந்தனம் முகம்மதிங் குறுபொருட் டதனால்
வெள்ளம் வந்தது மறித்தது காணென வியந்து
வள்ள லைப்புக்ழந் தார்வழி நடந்தனர் வசிகர்.**

அப்போது வசிகராகிய அவ்வியாபாரிக ளனைவரும் நாம் அவ்விடத்தில் திருடர்கள் வந்திருந்தார்களென்று சொல்லி மிகப் பயந்து மனம் வருந்தினோம். ஆனால் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் இவ்விடத்திலுற்ற நிமித்தத்தினால் நீர்ப் பெருக்கானது வந்து அத்திருடர்களை இங்கு வரவொட்டாது தடுத்தது பாருங்களென்று ஒருவர்க்கொருவர் கூறி ஆச்சர்யப்பட்டு வள்ளலாகிய நபிகள் பெருமலையானவர்களைத் துதித்து அப்பாதையின்கண் நடந்து சென்றார்கள்.

**தஞ்ச மீங்கிவ ரெனப்புக்ழந் தவர்தமை நோக்கி
யஞ்ச லாதுநின் றபூசல் மனத்தினி லழன்று
விஞ்சை யான்முகம் மதுபடித் திவணிடை விளைத்த**

வஞ்ச னைத்தொழில் லதுவே நிலையென மறுத்தான்.

அவ்வாறு இப்பாதையின்கண் நமதியாவர்களுக்கும் அடைக்கலமானவர்கள் இந்த நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் தானென்றுத் துதித்த அந்த வியாபாரிகளை அபூஜகிலென்பவன் மனசின்கண் பயமின்றி நின்று பார்த்துக் கோபங்கொண்டு முகம்மதென்பவன் விஞ்சையினாற் கற்று இவ்விடத்தின்கண் செய்த யாவும் மாயாசாலச் செய்கையே யல்லாமல் வெறே தெய்வாநுக்கிரகமான தியாதொன்று மில்லையென்று சொல்லி மறுதலித்தான்.

படிநு ளக்கசட் டபூசகல் பகர்ந்திடு மொழிகேட்

ட்டல பூபக்கர் மனத்தடக் கினுமடங் காதாற்

கொடிய தீவினைக் குரியவர் சொல்லினைக் குறித்தோர்

கெடுவ ரென்பதற் கையமி லெனக்கிளத் தினரே.

வஞ்சகத்திது மனசையுடைய கீழ்மையான அவ்வபூஜகிலென்பவன் அவ்வாறு சொல்லிய வார்த்தைகளை வீரத்தையுடைய அபூபக்கரவர்கள் காதுகளினாற் கேள்வியுற்று அவற்றை மனசின்கண் அமையச் செய்தும் அமைதியாததினால் கொடுமை தங்கிய தீய செயல்களுக்குச் சொந்தமானவர் சொல்லிய வார்த்தைகளை மனசின்கண் மதித்தவர்கள் கெட்டுப் போவார்களென்பதற்குச் சந்தேக மில்லையென்று சொன்னார்கள்.

கரிந்த புன்மனச் சிறியவர் கழறிய கொடுஞ்சொற்

றெரிந்த மேலவர் செவிக்கிடா ரென்னுமத் திறம்போல்

விரிந்த கார்க்குடை நிழலிடை வரைப்புயம் விளங்க

வருந்த வப்பொருண் முகம்மது நடந்தன ரன்றே.

அப்போது தீயந்த கீழ்மையான மனசையுடைய சிறியோர்கள் சொல்லிய கொடிய வார்த்தைகளை எல்லாமறிந்த மேலோர்கள் காதுகளினால் கொள்ள மாட்டார்களென்று சொல்லுமந்தத் தன்மையைப் போல அரியதவத்தினது சம்பத்தாகிய நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் பாதகனான அவ்வபூஜகிலினது வார்த்தைகளைக் காதுகளிற் கொள்ளாது விசாலித்த மேகக் குடையானது நிழலின்கண் மலைபோலும் இருபுயங்களும் பிரகாசிக்கும்படி நடந்து போயினார்கள்.

சிந்து நன்மணிக் கதிரெழுத் திரைக்கரத் தெறிந்து

வந்த மாந்திக் கணியெனு மொருகரை மருங்கிற்

கந்த மென்மலர் செறிதருங் காவகங் கடந்து

புந்தி கூர்தர மக்கிக ளனைவரும் போனார்.

மக்கமாநகரத்தை யுடையவர்களாகிய அவ்வியாபாரிகளெல்லாரும் அறிவானது மிகுக்கும் வண்ணம் சொரியா நிற்கும் நல்ல இரத்தின வருக்கங்களினது வண்ணம் ஒங்கும்படி அலைகளென்னுங் கைகளினால் எடுத்து வீசிக் கொண்டுவந்த பெரிய அந்த ஆற்றிற்கு ஆபரணமென்று சொல்லும் ஒரு கரையினது பக்கத்தில் வாசனை பொருந்திய மெல்லிய புஷ்பங்கள் நெருங்கா நின்ற சோலைகளினது இடங்களைத் தாண்டிப் போயினார்கள்.

**சீத வொண்புனர் செழுமல ரோடையிற் செறிந்த
கோதில் வெண்சிறைப் பெடையோடுங் குருகின மிரியப்
பாதை போந்தனர் சரமெனுந் திருப்பெயர்ப் பதிக்கோர்
காத மாமென விறங்கினர் கடிமலர்க் காவில்.**

அவ்வாறு போயின யாவர்களும் குளிர்ச்சி பொருந்திய ஒள்ளிய சலத்தினையும் செழுமையான புஷ்பங்களையுமுடைய அங்குள்ள நடாகத்திற் பொருந்திய குற்றமற்ற வெண்ணையான சிறகுகளைக் கொண்ட பெட்டையன்னக் கூட்டங்களோடும் ஆணன்னக் கூட்டங்கள் ஓடும்படி வழி நடந்து சாமென்னு மபிதானத்தை யுடைய அழகிய நகரத்திற்கு ஒரு காதவழி தூரமென்று சொல்லுபடியாயுள்ள வாசனை பொருந்திய புஷ்பங்களையுடைய ஒரு சோலையின்கண் போயிறங்கினார்கள்.

**ஒட்ட கத்திர ளனைத்தையு மொழுங்குற நிரைத்துக்
கட்டி வாம்பரித் திரளையுஞ் சேர்த்தனர் கடிதின்
விட்ட பாசறை யிடங்ளி னிவைவியப் பெனவே
செட்டர் சூழ்தர விருந்தனர் செழுமலர்க் காவில்.**

அவ்வாறு இறங்கிய அவ்வியாபாரிகள் யாவரும் விரைவாய் ஒட்டகக் கூட்டங்களைனைத்தையும் ஒழுங்காகக் கட்டித் தாவா நிற்கும் குதிரைக் கூட்டங்களையும் வரிசையர்க்கி அதனோடு சேர்ந்து நாம் இதுவரையும் கூடாரங்களிட்டு நீக்கிய இடங்களெல்லாவற்றிலும் இவ்விடம் ஆச்சரியமானதென்று சொல்லி செழுமையான புஷ்பங்களையுடைய அச்சோலையின்கண் சூழும்படி இருந்தார்கள்.

**சோலை வாயொரு வானக மெனச்சுடர் திகழ்க்
கோல வார்கழற் குறைசிகள் குழுக்கண நாப்பண்
வேலை வெண்டிரை முகட்டெழு மதியினும் வியப்ப
மாலை தாழ்புய முகம்மது வந்துவீற் றிருந்தார்.**

அந்தச் சோலையினிடமானது ஒப்பற்ற விண்ணுலகத்தினது இடத்தைப் போல ஒளி பிரகாசிக்கும்படி அழகிய நேர்மையான பாதங்களைப் பெற்ற

குறைவுகளின் கூட்டமாகிய நட்சத்திரங்களின் நடுவில் சமுத்திரத்தின் வெள்ளிய அலைகளினது உச்சியில் எழும்பா நிற்கும் சந்திரனைப் பார்க்கிலும் அதிக அற்புதமாய் மாலைகள் தாழ்ப் பெற்ற தோள்களையுடைய நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் உதயமாகி வீறுடனிருந்தார்கள்.

கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டம்

கடவுள் வாழ்த்து

1. கடல் தாவு படலம்
2. ஊர் தேடு படலம்
3. காட்சிப் படலம்
4. உருக்காட்டுப் படலம்
5. சூடாமணிப் படலம்
6. பொழில் இறுத்த படலம்
7. கிங்கரர் வதைப் படலம்
8. சம்புமாலி வதைப் படலம்
9. பஞ்ச சேனாபதிகள் வதைப் படலம்
10. அக்ககுமாரன் வதைப் படலம்
11. பாசப் படலம்
12. பிணி வீட்டு படலம்
13. இலங்கை எரியூட்டு படலம்
14. திருவடி தொழுத படலம்

சுந்தரகாண்டம்

கம்பநாடனின் இராமாவதாரத்தில் ஐந்தாவதாக உள்ளது சுந்தரகாண்டம். இப்பெயர் வால்மீகி இட்ட பெயராகும். ஏனைய காண்டங்களுக்கு வால்மீகி இட்ட பெயர்களை அப்படியே எடுத்துக்கொண்ட கவிச்சக்கரவர்த்தி இக்காண்டப்பெயரையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான். இக்காண்டத்தின் பெயர் பற்றியும், பொருள் பற்றியும் பல வகையான கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. இக்காண்டம் முழுவதிலும் கடைசிப் படலத்தைத் தவிர வேறு எங்கும் காப்பிய நாயகனைக் காணமுடியாது. அதற்குப் பதிலாக, தொண்டின் உறைவிடமாகவும் தன்னையிழந்த பக்திக்கு ஒரு முழு வடிவமாகவும் உள்ள அனுமன், காண்ட முழுவதும் விசுவரூபம் கொண்டு விளங்குகிறான். கிட்கிந்தா காண்டமும் தொடக்கத்தில் மாணி வடிவமாக நம் முன்னர்க் காட்சித் தருகிறான், அனுமன். இராமனுடைய கடைக்கண் பார்வை கிடைத்த பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்கிறான் அனுமான். அக்கடைக்கண் பார்வை அனுமனையும் அவன் உடலையும் எவ்வளவு உயரத்திற்கு வளர்த்தது என்பதைக் கிட்கிந்தா காண்டத்தில் காணமுடிகின்றது. இராமன் எதிரே இருக்கின்றவரையில் அனுமன், அடக்கத்தின் உறைவிடமாய்ச் சாதாரண வடிவுடனேயே காணப்படுகிறான். அங்கதன் முதலாயினோரை அழைத்துக் கொண்டு தென்திசை நோக்கிப் புறப்பட்ட அனுமன், மயேந்திர மலையில் வந்து தங்குகிறான். இராமனுடைய கடைக்கண் நோக்கம் தன்னை எவ்வளவு தூரத்திற்கு வளர்த்துள்ளது என்பதை அவனேகூட அறியவில்லை. கடலைத் தாண்டுவது எப்படி என்ற ஆராய்ச்சியில் அனைவருடனும் சேர்ந்து அனுமனும் மருள்கிறான். இந்நிலையில் சாம்பன், தன் பெருமை தான் அறியா அனுமனுக்கு அவனுடைய ஆற்றல்களை வரிசைப்படுத்தி நினைவூட்டுகிறான். இந்த நிலையிலும் அடக்கத்தின் உறைவிடமாக உள்ள அனுமன் சாம்பவைன நோக்கி, “இற்றை நும் அருளும், எம் கோன் ஏவலும், இரண்டு பாலும் கற்றை வார் சிறைகள் ஆக, கலுழனின் கடப்பல் காண்டிர்” என்றான். ‘கருடனைப் போலக் கடப்பல்’ என்ற உவமையே அனுமனின் மனநிலையை நன்கு அறிவிக்கின்றது. கருடனின் இரு சிறகுகள் போல, உடன்வந்தவர்களின் அன்பும், இராகவனின் ஏவலும் உள்ளன என்பது இவ்உவமையால் கிடைக்கின்ற பொருள். இவை இரண்டும் சிறகுகளாயின், அனுமன் கருடனாக ஆகிவிடுகின்றான். கருடன்மேல் எப்போதும் செல்பவன் திருமாலாதலின் கடலைத் தான் கடந்தாலும் தன்னைக் கடக்குமாறு

செலுத்துபவன் திருமாலே என்று உணர்ந்து அனுமன் பேசுகிறான் என்பதை இவ்வுவமை நினைவூட்டும்.

இராமனை முதன்முறை காணும்பொழுதும், அவனுடன் இருக்கும்பொழுதும் சாதாரண வடிவடன் இருந்த அனுமன், இப்பொழுது அவன் ஏவலைத் தாங்கி அவன் திருவடிகளை மனத்துட் கொண்டு அவனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பதால் வளரத் தொடங்குகிறான். இப்பொழுது அவன் எடுக்கின்ற விசுவரூபம் சுந்தர காண்டம் முழுதும் வியாபித்துநிற்கிறது. சாதாரணமாக குரக்கு உருவத்தைச் சுந்தர வடிவம் என்று யாரும் கூறமாட்டார்கள். இப்பொழுது இராகவன் அருளை முற்றிலும் பெற்று 'யான்', 'எனது' என்ற அகங்கார மமகாரங்களை அறவே நீக்கியபொழுது அக்குரக்கு உருவே அழகிய வடிவமாகக் காட்சி தருகின்றது. 'யாது ஒன்று நினைக்கத்தான் அதுவாதல்' உயிர்க்கு இயல்பு என்று சைவ சித்தாந்தம் பேசும். அழகின் எல்லையாக உள்ளவன் இராமன். "அந்த இராம சௌந்தரியம்" என்று அருணாசலக் கவி பாடுகின்றார். எனவே, இராம சௌந்தரியத்தில் முற்றிலுமாகத் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்ட அனுமனும் அகத்திலும் புறத்திலும் அழகனாக மாறுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை. வான்மீகியின் சுந்தர காண்டத்திற்கு விளக்கம் எழுதியவர்கள் பக்தி சௌந்தரியம், வீர சௌந்தரியம் என்ற இரண்டும் நிறைந்தமையின் அனுமன் 'சுந்தரன்' எனப்பட்டான் என்று கூறுவார்கள். எனவே, சுந்தர காண்டத்தின் பெயர்ப் பொருத்தத்தை ஒருவாறு அறியமுடியும்.

மன்னன் மகளாகத் தோன்றி ஒரு மன்னனை மணம்புரிந்து அரண்மனையில் வாழ்ந்த பிராட்டியின் அழகை முதலிரண்டு காண்டங்களில் கண்டோம். சிறையெடுக்கப்பட்டு அசோகவனத்தில் எவ்விதத் துணையுமின்றி அல்லற்பட்ட நிலையில் அவளுடைய சௌந்தரியம் என்ன ஆயிற்று என்று கேட்பவருக்கு விடை கூறுகிறான், அவளை நேரே கண்ட அனுமன். முழு அலங்காரங்களோடு இருந்த பிராட்டியைத்தான் இராமன் அறிவான். காட்டிடை வாழ்ந்தபோது எவ்வித அணியுமின்றிப் பிராட்டி இருந்தாளேனும் அவன் அழகிற்கு எவ்வித குறையும் இல்லை. இவ்வணிகள் பூண்டிருந்த காலத்திலும் அவை பிராட்டிக்கு அழகு சேர்க்காமல் அவள் அழகை மறைக்கவே பயன்பட்டன என்பதையும் கம்பநாடன் 'உமிழ் சுடர்க் கலன்கள்' நங்கை உருவினை மறைப்பது ஓரார்' என்ற அடியில் குறிப்பிடுகிறான். இத்துணை அழகையும் இராகவன் கண்டிருப்பினும் பிராட்டியிடம் அவன் கண்டிராத ஓர் அழகைத் தொண்டனாகிய அனுமன் காணுகிறான். 'தவம் செய்த தவமாம் தையலின் அழகை இராகவன் "காண நோற்றிலன் கமலக்

கண்களால்” என்று அனுமனே பேசுகிறாள். சீதையினுடைய வடிவழகை ரூப சௌந்தரியம் என்பர் வடமொழியாளர். அசோகவனத்திற்கு வருகின்றவரை அவள் தவத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டதே இல்லை. ஆனால், அசோகவனத்தில் இராகவனைப் பிரிந்து பிராட்டியிருக்கும்பொழுது விளைவாக அந்த ரூப சௌந்தரியத்தையும் மீதூர்ந்து தவ சௌந்தரியம் அவளிடம் தோன்றலாயிற்று. அதனைக் காணும் பேறு பெற்றவன் அனுமன் ஒருவனையாவான். அந்தத் தவ சௌந்தரியத்தை மனத்தில் கொண்டுதான் அவளைப் பற்றி இராகவனிடம் பேசும்போது ‘தவம் செய்த தவமாம் தையல்’ என்று பேசுகிறான்.

பிராட்டியிடம் தவ அழகு மிளிர்ந்தது என்றால் அவளைக் காத்துநின்ற அரக்கியர்களும் தவறான எண்ணத்துடன் அவளிடம் பேசவந்த இராவணனும் ஏன் இதனைக் காணவில்லை என்ற வினாத் தோன்றுவது இயல்பே. இராவணனைப் பொறுத்தமட்டில் வடிவழகை மட்டும் கண்டானே தவிரத் தன் அழகைக் காணவில்லை. காரணமென்ன? தவம் என்றால் புலனடக்கம் என்று பொருள் கொள்ளலாம். புலனடக்கம் இல்லாதவர்கள் தவம் செய்யவும் முடியாது. தவத்தால் தோன்றும் அழகைக் காணவோ, அறியவோ, தெளியவோ, உணரவோ முடியாது. பிராட்டியின் தவ அழகை இராவணன் காணமுடியாமைக்குக் காரணம் புலனடக்கம் என்பது அவனிடத்தில் இல்லை. புலன்களின் வெறியாட்டத்தில் சிக்கிச் சுழல்பவன் அவன். எனவே, அவனால் பிராட்டியின் வடிவழகைக் கடந்து தவ அழகைக் காணும் வாய்ப்பே இல்லை. அனுமனைப் பொறுத்தமட்டில் புலனடக்கத்தின் மொத்த உருவாக வாழ்ந்தவனாதலின், பிராட்டியின் வடிவழகைக் காணாது தவ அழகையே கண்டான். அதனாலேயே, ‘தவம் செய்த தவமாம் தையல்’ என்று கூறுகிறான்.

சுந்தரகாண்டத்தின் 14 படலங்களிலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவன் வீர சௌந்தரியம், பக்தி சௌந்தரியம் புலனடக்க சௌந்தரியம் ஆகிய மூன்றும் மிளிரும் சுந்தரனாகக் காட்சியளிக்கிறான். பிராட்டியைப் பொறுத்தவரை காட்சி, உருக்காட்டு, சூடாமணி ஆகிய மூன்று படலங்களில் தவ சௌந்தரியத்துடன் காணப்படுகிறாள். எனவே, இக்காண்டம் சுந்தர காண்டம் என்று பெயர் பெறுவதற்கு முறையே அனுமனும் பிராட்டியும் காரணமாகின்றனர். சுந்தரகாண்டம், கடல் தாவு படலத்தில் தொடங்கித் திருவடி தொழுத படலத்தில் முடிகின்றது.

கடவுள் வாழ்த்து

4740. அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை

அரவு என, பூதம் ஐந்தும்

விலங்கிய விகாரப்பாட்டின்

வேறுபாடு உற்ற வீக்கம்

கலங்குவது எவரைக் கண்டால்?

அவர், என்பர் - கைவில் ஏந்தி,

இலங்கையில் பொருதார்: அன்றே,

மறைகளுக்கு இறுதி யாவார்!

பொய்யான பாம்பு மெய்யான மாலையைக் கண்டு உண்மை தெரிந்தவுடன் மறையும். அதுபோலப் பொய்யான பிரபஞ்சம் மெய்யான பரம்பொருளைப் பார்த்ததும் மறையும். மெய்யுணர்ச்சி தோன்றியதும் பிரபஞ்சம் இறைவனாகவோ இறைனின் மேனியாகவோ தோன்றும்.

1. கடல் தாவு படலம்

அனுமன் மகேந்திர மலையிலிருந்து தென்பெருங்கடலைக் கடந்து பவளமால் வரையில் பாய்ந்த செய்தியைக் கூறுகிறது. இப்படலத்தில் மைந்நாகன், சுரசை, அங்காரதாரை என்னும் மூன்று பாத்திரங்களை அனுமன் சந்திக்கிறான். பேருருக் கொண்டு அனுமன் கடல் கடந்து செல்லும்போது அவனுக்கு உதவி செய்வதற்காக மைந்நாகலை கடலிலே தோன்றி, அனுமனைத் தன்மீது தங்கி இளைப்பாறிச் செல்ல வேண்டுகிறது. அனுமன், 'இராமன் திருத்தொண்டு செய்யும் நான் ஓய்வை விரும்பேன். திரும்பி வரும்போது உன்னைக் காண்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கடந்து செல்கிறான். கடந்து செல்கிற அனுமனைத் தேவர்கள் ஏவலால் சுரசை தடுக்கிறாள். அவன் 'எனக்குப் பசியாக இருக்கிறது. உன்னை உண்பேன்' என்று வாயைத் திறக்கிறாள். அனுமன் அவள் வாய்க்குள் புகுந்து வெளியே வருகிறான். சுரவையை வென்ற அனுமன் அங்கார தாரையைச் சந்திக்கின்றான். அங்கார தாரை அனுமனை விழுங்குகின்றாள். அனுமன் அவள் உடலைப் பிளந்து வெளிப்படுத்துகிறான். அரக்கி இறக்கிறாள். தேவர்கள் அனுமனை வாழ்த்துகின்றனர். அனுமன், வருகின்ற இடையூறுகள் எல்லாம் நீங்க வேண்டும் என்று கருதி, இராம நாமத்தைத் தியானிக்கின்றான். மூன்று தடையைக் கடந்த அனுமன் பவளமால் வரையில் பாய்ந்து இலங்கையின் வளங்களை நோக்குகிறான்.

பத்துவிதமான பொறி புலன்களின் வயப்பட்ட ஆன்மாவின் வீடுபேற்றிற்காக நற்குரவன் சாகரத்தைக் கடந்து புனித ஆன்மாவை நோக்கி வருவது இப்படலத்தின் உட்குறிப்பு என்பர். இங்கு அனுமன் நற்குரவன், பிராட்டி புனித ஆன்மா என்று கொள்வர்.

4741. ஆண்தகை ஆண்டுஅவ் வானோர்

துறக்க நாடு அருகில் கண்டான்

ஈண்டு, இதுதான் கொல் வேலை

இலங்கை?' என்று ஐயம் எய்தா,

வேண்டு அரு விண்ணாடு என்னும்

மெய்ம்மை கண்டு, உள்ளம் மீட்டான்

ஆண்மையிற் சிறந்த அனுமன் அங்கே, அந்தத் தேவர்களின் சுவர்க்க லோகத்தை பக்கத்தில் பார்த்தான். இங்கே தெரிகின்ற இந்த உலகம் கடலால் சூழப்பட்ட இலங்கையோ என்று சந்தேகம் அடைந்து, யாவரும் விரும்புகின்ற அரிய தேவநாடு என்கின்ற உண்மையைத் தெரிந்து அங்கே தேடும் எண்ணத்தை

விலக்கி தேடிக் காணவேண்டிய கோட்பாடாகிய பிராட்டி உம்பர் விண்ணுலகில் இல்லை என்று மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டான்.

4742. கண்டனன், இலங்கை மூதூர்க்

கடிபொழில் கனக நாஞ்சில்
மண்டல மதிலும், கொற்ற
வாயிலும், மணியின் செய்த
வெண்தளக் களப மாட
வீதியும், பிறவும் எல்லாம்
அண்டமும் திசைகள் எட்டும்
அதிர, தோள் கொட்டி ஆர்த்தான்

பழமையான இலங்கை நகரின் காவற் சோலைகளையும் பொன்னாற் செய்த குருவித் தலையையும் வட்டமான மதிலையும், வெற்றியை அறிவிக்கும் கோபுர வாயிலையும் மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற வெண்மையான சுண்ணம் பூசப்பெற்ற, மாளிகைகளை உடைய வீதியையும் பிறவும் பிறவற்றையும் பார்த்தான். வானத்தின் உச்சியும் எட்டுத் திக்குகளும் எதிரொலிக்க தோள்களைப் புடைத்து ஆரவாரித்தான்.

4743. வன்தந்த வரிகொள் நாகம்,

வயங்கு அழல் உமிழும் வாய,
பொன்தந்த முழைகள்தோறும்
புறத்து உராய்ப் புரண்டு போவ..

அழிவில்லாத அனுமன் வன்மையாக பதிக்க பூமிக்கு அடியிலே புதைத்து நீலநிறமுடைய மகேந்திர மலை வயிறு கிழிபட்டு வெளியிட்ட குடல்களைப் போல பொன்னைத் தருகின்ற குகைகள் தோறும் விளங்குகின்ற நெருப்பைக் கக்கும் வாயை உடைய வலிமையான பற்களையும் கோடுகளையும் பெற்ற பாம்பு உராய்ந்து கொண்டு புரண்டு வெளியே சென்றன.

4474. புகல்அரும் முழையுள் துஞ்சம்

பொங்கு உளைச் சீயம்பொங்கி
உகல்அருங் குருதி கக்கி,
உள்ளுற நெரிந்த ஊழின்..

அனுமன் திருவடி பட அழுந்திய மலைக்குகைக்குள் சிங்கங்கள் குருதி கக்கி நெரிந்தன. பறவைகள் வாளை மறைத்தன.

4745. மொய்யுறு செவிகள் தாவி

முதுகுஉற, முறைகால் தள்ள,

மைஅறு விசம்பி னூடு

நிமிர்ந்த வாலதிய, மஞ்சின்..

யானை, கன்று, பிடியுடன் அச்சத்தோடு மரங்களைப் பற்றிப் பிளிறின.

4746. பொன்பிறழ் சிமயக் கோடு

பொடியுற, பொறியும் சிந்த

மின்பிறழ் குடுமிக் குன்றம்

வெரிந்உற விரியும் வேலை..

ஒளி விளங்கும் தலையையுடைய மகேந்திர மலையின் முதுகின்கண் பொன்போலப் பொலிவு பெற்ற சிகரமானது நன்றாக அழுந்த பொடிப்பொடியாகிப் பொறி பறக்க பிளவுபடும் சமயத்தில் மெல்லிய உடம்பில் பூனை மயிரும் முளைக்காத வெளியில் தோன்றும்படி கண்கள் திறவாத வலிமையான குட்டிகளை வாயில் பற்றி அஞ்சியோடின.

4747. தேக்குஉறு சிகரக் குன்றம்

திரிந்து மெய்ந் நெரிந்து சிந்தத்

தூக்குற தோலர், வாளர்,

துரிதத்தின் எழுந்த தோற்றம்..

சலிப்பற்றது மலை. அ.து இன்று சலித்தது. நிலை திரிந்தது கழன்றது. அதனால் அங்குள்ள வித்தியாதரத் தலைவர்கள் ஏந்திய கேடகத்தோடும் தாங்கிய வாளோடும் விண்ணில் சென்றனர். அக்காட்சி பகைவரைத் தாக்க எழுந்தது போல் இருந்தது. பகைவரால் தாக்கப்பெற்று மேல் எழுந்த வீரர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

4748. தாரகை, சுடர்கள், மேகம்

என்று இவை தவிரத் தாழ்ந்து

பாரிடை அழுந்து கின்ற

படர்நெடும் பனிமாக் குன்றம்...

நட்சத்திரம், சூரியன் மேகம் எனும் இப்பொருட்கள் நீங்கிநிற்க இறங்கி பூமியின்கண் கீழ்நோக்கிப் போகும் விரிந்து நீண்ட குளிர்ந்த மலை கூர்மையான நகங்களையும் திரண்ட தோள்களையும் உடைய அனுமன் பாய்மரம் போலிருக்க கடலின் ஆழத்திலே நீர்க்குமிழிகள் கொந்தளிக்க மூழ்குகின்ற கப்பல் என்று கூறும் தன்மையைப் பெற்றது.

4749. தாதுஉகு நறுமென் சாந்தம்

குங்குமம், குலிகம் தண்தேன்

போதுஉகு போலன்தாது என்று இத்

தொடக்கத்த யாவும் பூமி..

மணமுள்ள பொருள்களைப் பூசி நீராடுவார் போல அருவி மகரந்தம் முதலானவற்றைப் பூசிச் சுனையில் நீராடின. அது, நிலத்தில் பாயும்போது மலைபிளந்து குருதி வீழ்வது போன்றிருந்தது.

4750. கடல்உறு மத்துஇது என்னக்

கருவரை திரியும் காலை

மிடல்உறு புலன்கள் வென்ற

மெய்த்தவர் விசும்பின் உற்றார்...

முனிவர்கள் ஆகாயத்தை அடைந்தது பற்றை விடாமையால் சுவர்க்கம் அடைந்தவரை ஒத்தனர்.

4751. வெயில்இயல் குன்றம் கீண்டு

வெடித்தலும், நடுக்கம் எய்தி

மயில்இயல் தளிர்க்கை மாதர்

தமீஇக் கொளப் பொலிந்த வானோர்...

தத்தம் தேவிமாரால் தழுவப்பெற்ற தேவர்கள் உமையம்மை தழுவக் கயிலாய மலையில் மகிழ்ந்த சிவபிரானை ஒத்திருந்தனர்.

4752. ஊறிய நறவும் உற்ற

குணமும் உணர்வை உண்ண

சீறிய மனத்தர் தெய்வ

மடந்தையர் ஊடல் தீர்வுற்று..

ஊறிக்கிடந்த மதுவும் நேர்ந்த பிழையும் அறிவை அழிக்க கொதிப்புற்ற மனத்தையுடைய தேவலோகப் பெண்கள் ஊடல் நீங்கி அமைதியடைந்தனர். அச்சம் உடைந்து கணவரைத் தழுவிக்கொண்டு விண்ணின் கண்ணே சென்று கூண்டுக்குள் அடைத்து விட்டுவிட்டு வந்த இளமையான கிளியின் பொருட்டாக கவலைப்படுகிறார்கள்.

4753. இத்திறம் நிகழும் வேலை

இமையவர் முனிவர் மற்றும்

முத் திறத்து உலகத்தாரும்

முறை முறை விரைவில் மொய்த்தார்..

இதுவரை அனுமன் திருவடி அழுத்திய காரணத்தால் மலையின்கண் நிகழ்ந்தவற்றைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி விவரித்தார்.

4754. குறுமுனி குடித்த வேலை

குப்புறும் கொள்கைத்து ஆதல்

வெறுவிது விசயம் வைகும்

விலங்கல் தோள் அலங்கல் வீர!

'பேருருக் கொண்ட என் ஆற்றலுக்குக் குறுமுனி குடித்த கடல் அற்பம்' என்று நீ கருதாது செல்க என்று துணைவர்கள் கூறினார்கள். அவர்கள் மொழிகட்கு அனுமன் உடன்பட்டார்கள்.

4755. இலங்கையின் அளவிற்று அன்றால்

இவ்வுரு எடுத்த தோற்றம்

விலங்கவும் உளது அன்று என்று

விண்ணவர் வியந்து நோக்க..

அனுமன் கொண்ட பேருகு இலங்கையை எல்லையாகக் கொண்டதன்று. இவன் இலங்கையடைந்ததும் இவளைத் தடுத்து நிறுத்தும் பொருள் இல்லையே என்று தேவர்கள் கருதினர்.

4756. வால்விசைத்து எடுத்து, வன்தாள்

மடக்கி, மார்பு ஒடுக்கி மானத்

தோள் விசைத் துணைகள் பொங்கக்

கழுத்தினைச் சுருக்கி தூண்டும்...

அனுமன் வால் எடுத்து, தாள் மடக்கி, மார்பு ஒடுக்கி, கழுத்தினைச் சுருக்கி, கை நீட்டி உச்சி விரிஞ்சன் நாடு உரிஞ்ச விசைத்து எழுந்தான். கடல் கடக்க எழுந்த அனுமனின் மெய்ப்பாடு விளக்கப்படுகிறது.

4757. ஆயவன் எழுதலோடும்

அரும்பணை மரங்கள் யாவும்

வேய்உயர் குன்றும் வென்றி

வேழமும் பிறவும் எல்லாம்..

அந்த அனுமான் மலையை விட்டு எழுந்தவுடன் சிறந்த கிளையைப் பெற்ற மரங்களும் மூங்கில் வளர்ந்த மலைகளும் வெற்றியையுடைய யானைகளும் கூறப்பெறாத எல்லாப் பொருள்களும் இராமபிரானுக்கு செய்யும் தொண்டு இது என்று கருதி குளிர்ந்த கடலால் சூழ்ந்த இலங்கை தாங்களும் பாய்ந்து செல்வன என்று கூறும்படி சோலைபோல வானத்திற் பரவிச்சென்றன.

4758. இசையுடை அண்ணல் சென்ற

வேகத்தால் எழுந்த குன்றும்

பசையுடை மரனும் மாவும்

பல் உயிர்க் குலமம் வல்லே...

புகழ்பெற்ற அனுமன் பாய்ந்துபோன வேகத்தினாலே எழுந்த சென்ற மலைகளும் பிசினைப் பெற்ற மரங்களும் விலங்குகளும் உயிர்த்தொகுதிகளும் விரைவாக அனுமன் சென்ற திக்கின் வழியே போயப் போய் கடலால் சூழப்பெற்ற இலங்கையை அடையும் ஆற்றல் அற்றவையாய் தள்ளப்பட்டுக் கீழ் வீழ்ந்தாற்போல கடலிலே விழுந்தன.

4759. மாவொடு மரனும் மண்ணும்

வல்லியும் மற்றும் எல்லாம்

போவது புரிந்த வீரன்

விசையினால் புணரி போர்க்க..

இலங்கை நோக்கிச் சென்ற அனுமனின் வேகத்தால் விலங்குகளும் மரங்களும் வேரடிமண்ணும் கொடியும் பிற பொருள்களும் கடல் மூடும்படி தூவப் பெற்றன. மேலும் ஆழத்திலும் தூர்க்கப்பட்டன.

4760. கீண்டது வேலை நல்நீர்

கீழ்உறக் கிடந்த நாகர்

வேண்டிய உலகம் எல்லாம்

வெளிப்பட மணிகள் மின்ன...

கடல் பிளவுபட்டு நாகலோகத்தவர்கள் விரும்புகின்ற உலகம் முழுவதும் வெளிப்பட்டுத் தெரிய மாணிக்கங்கள் ஒளிவீச ஆண்மை மிக்க அனுமன் அதைப்பார்த்து, பாம்புகளின் வேந்தனான ஆதிசேடனின் செல்வச் செழிப்பையும் நான் பார்க்கும் தவத்தைச் செய்தவனாய் விட்டேன் என்று உள்ளத்தே எண்ணினான். மணிகள், செல்வச்செழிப்பைக் காட்டிற்று. கடல் உப்பு நீர் உடைத்து ஆதலின் நல்நீர் என்னும் சொல் மிகுதிப் பண்பை உணர்த்திற்று.

4761. வெய்தின் வான் சிறையினால் நீர்

வேலையைக் கிழிய வீசி

நொய்தின் ஆர் அமுதம் கொண்ட

நோன்மையே நுவலும் நாகூர்..

பெரிய சிறகுகளாலே நீர் நிரம்பிய கடலை வேகமாகப் பிளவு படும்படி வீசி எளிதாக அருமையான அமுதத்தைக் கவர்ந்த வலிமையைப் பேசிக் கொண்டிருக்கும். மிக்க வலிமையுடைய கருடன் நம்முடைய தீயுழால் வந்து சேர்ந்தான் ஆகும். நாம் தப்பிப் பிழைப்போம் என்று கூறுவது எப்படி? என்று பயந்து பெருந்துயர் அடைந்து சிதறி ஓடினார்கள்.

4762. துள்ளிய மகர மீன்கள்

துடிப்பு அற, சுறவு தூங்க

ஒள்ளிய பனைமீன் துஞ்சம்

திவலைய ஊழிக்காலின்...

செருக்கிப் பாயும் இயல்புடைய மீன்கள் கிளர்ச்சியுற்றுப் போகவும் சுறாமீன்கள் அடங்கிக் கிடக்கவும் ஒளிமிக்க பனைமீன்கள் இறக்க இடனாகும். நீர்த்திவலைகளை வீசுகின்ற யுகமுடிவில் வீசுகின்ற காற்றைப்போல கூர்மையான நகத்தைப் பெற்ற அனுமன் பாய்நது செல்கின்ற வேகமானது தாக்க அல்லோலப்பட்டு, கடலில் உந்தப்பெற்ற அலைகள் இலங்கை மாநகரின்கண் அனுமனுக்கு முன் தத்திச்சென்றன.

4763. இடுக்கு உறு பொருள்கள் என்ஆம்?

எண்திசை சுமந்த யானை

நடுக்குஉற விசம்பில் செல்லும்

நாயகன் தூதன், நாகம்...

எட்டுத்திசைகளையும் தாங்கும் யானைகள் நடுக்கம் அடையும்படியாக ஆகாயத்திற் பறந்து செல்லும் இராமதூதனான அனுமன் ஆதிசேடன் மேருமலையைத் தன் படங்களில் ஒடுக்கிக் கொண்ட சமயத்தில் கொடுங்காற்று அடியொடு முறித்த அக்காலத்தில் வேகமாக உந்தப்படத் தென் கடலின்கண் போகும். மூன்று தலைகளைப் பெற்ற திரிகூட மலையையும் ஒத்திருந்தான் என்றால், அவன் போகும் வழி என்ன பாடுபடும்.

4764. கொட்புறு புரவித் தெய்வக்

கூர்நுதிக் குலிசத்தாற்கும்

கண்புலன் கதுவல் ஆகா

வேகத்தான் கடலும் மண்ணும்..

இந்திரனின் பார்வைக்கும் எட்ட முடியாத வேகமுடைய அனுமன் புட்பக விமானம் இலங்கைக்குப் போவதைப் போன்றிருந்தான். கடலும் உலகும் தன்னுள் அடங்கும்படி பேருருக் கொள்வதால் புட்பக விமானம்போல் அனுமன் இருந்தான். விமானம் எவ்வளவு மக்கள் வந்தாலும் விரிவும்.

4765. விண்ணவர் ஏத்த, வேத

முனிவர் வியந்து வாழ்த்த

மண்ணவர் இறைஞ்ச செல்லும்

மாருதி, மறம்உள் கூர்..

வெண்ணிறமுடைய அனுமன் இராவணன் மேல் கொண்ட சீற்றம் அதிகரிக்க அவனை அழுக்கச் செல்லும் கயிலாயம் போன்றிருந்தான்.

4766. மாணியும் வேடம் தாங்கி

மலர்அயற்கு அறிவு மாண்டு ஓர்
ஆணியும் உலகுக்கு எல்லாம்

அறம்பொருள் நிரப்பும் அண்ணல்...

அனுமன் திரிகூட மலையாகிய மைந்தனைத் தேடிச் செல்லும் மேருமலையைப் போன்றிருந்தான். நிலையில் திரியாது அடங்கும் அனுமனை மேருமலை என்றும் இல்லத்திற்கும் துறவறத்திற்கும் ஆதாரமானது அனுமன் மேற்கொண்ட பிரம்மச்சரியம் ஆதலின் ஆணி என்றும் கூறினான்.

4767. மழைகிழித்து உதிர மீன்கள்

மறிகடல் பாய வானம்
குழைவுற திசைகள் கீற

மேருவும் குலுங்க கோட்டின்....

வான்வெட்ட வெளியன்று, வெளியில் உள்ள நுண்ணிய பூதம் இது காற்றினும் நுட்பமானது. வானத்தை வெறும் வெளியாகக் கருதியவர்கள் அதற்குக் குழைவு இன்மையின் வான் என்பதற்கு விண்ணுலகு எனப் பொருள் கொண்டனர்.

4768. தடக்கை நால் - ஐந்து பத்துத்

தலைகளும் உடையான் தானே
அடக்கிஐம் புலன்கள் வென்ற

தவப்பயன் அறுத லோடும்...

இருபது பெரிய கரங்களையும் பத்துத் தலைகளையும் உடைய இராவணன், ஐந்து புலன்களையும் பிறர் உதவியின்றி ஒன்றியாக இருந்து ஒடுக்கி, வெற்றிக்கொண்ட தவத்தின் பயனான புண்ணியம் அற்றுத் தீர்ந்தவுடன் உற்பாதமாக, வானத்தில் கீழ்த்திசையில் உதித்தலாகிய இயல்பிலிருந்து விலகி, வடக்குத் திசையில் உதித்து இலங்கை நோக்கிப் போகும் சூரிய பகவானை ஒத்திருந்தான்.

4769. புறத்துஉறல் அஞ்சி, வேறுஓர்

அரணம் புக்கு உறைதல் போக்கி,
மறத்தொழில் அரக்கன் வாழும்

மாநகர் மனுவின் வந்த...

வெளிப்படையாக இருக்க புறப்பட்டு மற்றொரு பாதுகாப்பான இடத்தில் தங்குதலை விலக்கியும், மனிதனைப் போன்று மண்ணுலகுக்கு வந்த வலிமையும்

தகுதியும் பெற்ற இராமபிரான் என்னும் இறுதிப் பிடித்துக்கொண்டு வீரத்தையே தொழிலாகக் கொண்ட இராவணன் வாழுகின்ற பெரிய நகருக்கு போகிற தகுதிபெற்ற தருமராஜனின் வலிமைமிக்க போர்புரியும் ஆணைச் சக்கரத்தை ஒத்திருந்தான்.

4770. கேழ் உலாம் முழு நிலாவின்

கிளர்ஒளி இருளைக்கீற

பாழி மா மேரு நாண

விசும்புஉறப் படர்ந்த தோளான்..

அனுமன் ஊழிக்காலத்தில் வடக்குத் திக்கில் உதிக்கும் முழுமதி போன்றிருந்தான்.

2. ஊர் தேடு படலம்

பவளமால் வரையில் தங்கிய அனுமன் இலங்கை வளங்களையெல்லாம் நோக்கி வியக்கின்றான். அன்று முன்னிருட்டுத் தோன்றுகிறது. பின்பு நிலவு உதயமாகிறது. நிலாவின் வெளிச்சத்திலே இலங்கையின் தோற்றத்தைக் கண்டு அனுமன் அதிசயப்படுகிறான்.

அனுமன் இலங்கா தேவியைச் சந்திக்கிறான். இலங்கா தேவி இந்நகருக்குள் போகாதே. வெளியேசெல் என்கிறாள். அவள் அனுமன்மேல் மூவிலை வேலை ஏவுகிறாள். அனுமன் அந்த வேலைமுறித்து இலங்காதேவியைக் கரத்தால் தாக்குகிறான். அவன் கீழே வீழ்கிறாள்.

இலங்காதேவி 'அறம் வெல்லும்! பாவம் தோற்கும்! என்று சத்தியம் கூறி விண்ணுலகிற்குச் செல்கிறாள்.

அனுமன், கும்பகாண்டம், வீடணன் முதலானவர்களைக் கண்டு இராவணன் அரண்மனைக்குள் புகுகிறான். அங்கு இராவணவன்பால் காதல்கொண்ட மகளிர்களையும் மண்டோதரியையும் காண்கிறான்.

இறுதியில் அனுமன் இராவணனைக் கண்டு சீற்றம் கொள்கிறான். தாக்க நினைக்கிறான். பிறகு எண்ணாது செய்வது பிழை என்று தன் சீற்றத்தை அடக்கிக் கொள்கிறான்.

இராவணன் அரண்மனையைக் கடந்து வெளிப்போந்த அனுமன், பலவாறு கூறிப் புலம்புகிறான். இறுதியில் அசோகவனத்தைக் காண்கிறான்.

இப்படலம் புனித ஆன்மாக்களைச் சம்சார மண்டலத்தில் குரவர் பிரான் தேடுவதைக் குறிக்கும். உலகில் பெரும்பான்மையானவர்கள் பொறிபுலன்களின் வயப்பட்டவர்கள் என்பதை இலங்கையிலுள்ள அரக்கர்களும், அரக்கியர்களும் உரிமை மகளிர்களும் வெளிப்படையாகவும், குறிப்பாகவும் தெரிவிக்கின்றனர்.

4835. பொன்கொண்டு இழைத்த? மணியைக் கொடு பொதிந்த?

மீன்கொண்டு அமைத்த? வெயிலைக்கொடு சமைத்த?

என்கொண்டு இயற்றிய எனத் தெரிவு இலாத

வன்கொண்டல் விட்டுமதி முட்டுவன மாடம்...

மணியைக் கொண்டு பொதிந்த என்று கூறப்பெற்றதால் அதற்கேற்ப வெயிலைக் கொண்டு பொதிந்த என்பதற்கு வெயிலைக்கொண்டு முலாம் பூசப்பெற்றது என்று கூறப்பெற்றது உப்பரிகை அமைந்த வீடு.

4836. நாகா லயங்களொடு நாகர் உலகும் தம்

பாகு ஆர்மருங்கு துயில்வென்ன உயர்பண்ப

ஆகாயம் அஞ்சநகல் மேருவை அனுக்கும்

மாகால் வழங்குசிறு தென்றல்என நின்று

மாடங்களின் கீழ்ப்பகுதியில் பாதாளவுலகமும், மேற்பகுதியில் விண்ணுலகமும் தங்கியுள்ளன என்று கூறும்படி நிலவறைகளையும் மேல் உப்பரிகைகளையும் பெற்றுள்ளது என்பது கருத்து.

4837. மாகாரின் மின்கொடி மடக்கினர் அடுக்கி

மீகாரம் எங்கனும் நறுந்துகள் விளக்கி

ஆகாய கங்கையினை அங்கையினின் அள்ளிப்

பாகுஆய செஞ்சொலவர் வீசபடு காரம்.

மகளிர் பெரிய மேகத்தில் மின்னல் கொடிகளை மடக்கி ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக வைத்து அடுக்கி மாளிகையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் குப்பைகளைத் துடைத்து கங்கைநீரை தெளிக்கின்ற திறமை அழகாக உள்ளது.

4838. பஞ்சி ஊட்டிய பரட்டு இசைக் கிண்கிணிப் பதுமச்

செஞ்செவிச் செழும் பவளத்தின் கொழுஞ்சுடர் சிதறி

மஞ்சின் அஞ்சன நிறம் மறைத்து அரக்கியர் வடித்த

அம்சில் ஓதியோடு உவமைய ஆக்குகிற அமைவ.

செம்பஞ்சக் குழம்பு பூசப் பெற்றதும், கெண்டைக்காலில் அமைந்த கிண்கிணியோடு கூடியதும் தாமரை போன்ற பாதங்களின் செம்மையான அழகிய செழிப்பான பவளம் போன்ற விரல்களின் ஒளியானது பரவி மேகத்தின் மையை ஒத்த கரிய நிறம் மறையச் செய்து அரக்கியர்கள் ஒழுங்கு செய்த மென்மையான கூந்தலுடன் ஒப்புமையாகச் செய்ய பொருந்தியிருப்பன.

4839. நான நாளம்லர்க் கற்பக நறுவிரை நான்ற

பானம் வாய்உற வெறுத்த, தாள்ஆறுடைப் பறவை

தேன்அவாம் விரைச் செழுங் கழுநீர்த் துயில்செய்ய

வானயாறு தம்அரமியத் தவம்தொறும் மடுப்ப.

பானம் வாயற என்பதற்கு உண்ட தேன் வாய்வழியே வெளிப்பட என்று கூறலாம்.

4840. குழலும் வீணையும் யாமும் என்று இணையன குழைய

மழலை மென்மொழி கிளிக்கு இருந்து அளிக்கின்ற மகளிர்

சுழலும் நல்நெடுந் தடமணிச் சுவர்தொறும் துவன்றும்

நிழலும் தம்மையும் வேற்றுமை தெரிவு அரு நிலைய

பெண்கள் தம்மையும் தம்முடைய நிழலையும் பிரித்து அறிய முடியாதபடி உள்ளன. மாடங்கள் மகளிர் தெரிவரும் நிலையில் உள்ளன.

4841. இனைய மாடங்கள் இந்திரற்கு அமைவர எடுத்த
மனையின் மாட்சிய என்னின்அச் சொல்லும் மாசுண்ணும்
அனையதாம்எனின் அரக்கர்தம் திருவுக்கும் அளவை
நினையலாம் அன்றி உவமையும் அன்னதாய் நிற்கும்.

மாடிவீடுகள் இந்திரன் இருப்பதற்கு ஏற்ப, கட்டப்பெற்ற அரண்மனையின் சிறப்புடையன என்று கூறினால், அச்சொல்லும் குற்றப்படும். அவ்வாறு கூறுவதே குற்றமென்றால் அரக்கர்களின் செல்வத்துக்கும் எல்லையை மனத்தாலே எண்ணலாம் அன்றி உவமானமும் அந்த மாட்சிய என்னும் சொல்லைப் போல் மாசுபட்டுப்போகும்.

4842. மணிகள் எத்துணை பெரியவும், மால்திரு மார்பின்
அணியும் காசினுக்கு அககன்றன உளஎனல் அரிதால்
திணியும் நல்நெடும் திருநகர் திருநகர், தெய்வமாத் தச்சன்
துணிவின் வந்தனன், தொட்டுஅழகு இழைத்துஅத் தொழில்கள்.

எவ்வளவு பெரிய மாணிக்கங்களும் அழகிய மார்பில் அணிந்துள்ள கவுத்துவம் என்னும் மணியைவிடச் சிறந்துள்ளவை உள்ளன என்று கூறுவது இல்லை. தேவதச்சன் உறுதியுடன் வந்து கையில் தொட்டு செய்த வேலைபாடுகள் நல்ல பெரிய இலங்கையில் செறிந்திருக்கும்.

4843. மரம் அடங்கலும் கற்பகம் மனைஎலாம் கனகம்
அரம டந்தையர் சிலதியர் அரக்கியர்க்கு அமரர்
உரம் மடங்கிவந்து உழையராய் உழல்குவர் ஒருவர்
தரம் அடங்குவது அன்றுஇது: தவம்செய்த தவமால்.

ஒருவர் தகுதியால் பெற்ற சிறப்புகள் அளவுபட்டிருக்கும். இது அளவு கடந்திருத்தலின் தவத்தின் பயன் என்று கூறப்பெற்றது.

4844. தேவர் என்பவர் யாரும் இத்திரு நகர்க்கு இறைவற்கு
ஏவல் செய்பவர், செய்கிலாதவர் எவர் என்னின்
மூவர் தம்முளும் ஒருவன் அங்கு உழையனா முயலும்!
தாவில் மாதவம் அல்லது பிறிதொன்று தகுமோ?

தேவரும் பிரமதேவனும் ஏவலர் ஆனது மாட்சியால் என்பதால் தவத்தால் எதையும் பெறலாம் என்பது விளங்கும். தவமே செய்யத்தக்கது என்பதாம்.

4845. போர் இயன்றன தோற்ற என்று இகழ்தலின் புறம்போய்
நேர் இயன்ற வன் திசைதொறும் நின்றமா நிற்க
ஆரியன்தனி ஐங்கரக் களிறும், ஓர் ஆழிச்

சூரியன் தனித் தேருமே இந்நகர் தொகாத

போரைச் செய்ய உடன்பட்டு தோற்றுப்போயின என்று அலட்சியம் செய்தமையால் வெளியே சென்று எதிரெதிராக உள்ள வலிமைமிக்க திசைகள்தோறும் நிற்கின்ற யானைகள் ஒதுங்கி நிற்க இந்நகரைச் சாராதவைகள் சிவபிரான் பெற்றெடுத்த ஒப்பற்ற ஐந்து கரங்களைப் பெற்ற விநாயகராகிய யானையும் தேர்களில் சூரியனின் ஒரு சக்கரத்தையுடைய ஒப்பற்ற தேருமே யாகும்.

4846. வாழும் மன்னுயிர் யாவையும் ஒருவழி வாழும்

ஊழி நாயகன் திருவயிறு ஒத்துளது இவ்வூர்

ஆழி அண்டத்தின் அருக்கன்தன் அலங்கு தேர்ப்பரவி

ஏழும் அல்லன ஈண்டுஉள குதிரைகள் எல்லாம்.

இலங்கை மாநகர் உலகில் வாழ்கின்ற உயிர்கள் எல்லாம் ஓரிடத்தில் கூடி வாழ்கின்ற ஊழிமுதல்வனான திருமாலின் திருவயிற்றை ஒத்திருக்கிறது. வட்டமான அண்டத்திலுள்ள சூரியனின் அசைகின்ற தேரில் பூட்டப்பெற்ற ஏழு குதிரைகளைத் தவிர எல்லாக் குதிரைகளும் இங்கே உள்ளன.

4847. தழங்கு பேரியின் அரவமும், தகைநெடுங் களிறு

முழங்கும் ஓதையும் மூரிநீர் முழக்கொடு முழங்கும்

கொழுங் குழல் புதுக் குதலையர் நூபுரக்குரலின்

வழங்குபேர் அருஞ் சதிகளும் வயின்தொறும் மறையும்.

ஒலிக்கும் முரசின் ஒலியும் தகுதிமிக்க யானைகள் முழங்குகின்ற முழக்கமும் கடலின் முழக்கத்துக்குச் சமமாக ஒலிக்கும் வளமான புல்லாங்குழல்போல, புதுமையாக மழலைமொழி பேசும் மகளிர் அணிந்த சிலம்பின் ஓசையினாலே பெருமை தருகின்ற அருமையான தாள ஒத்துக்கள்கூட இடங்கள் தோறும் ஒடுங்கிப்போகும்.

4848. மரக தத்தினும் மற்றுஉள மணியினும் வனைந்த

குரக தத்துடந் தேரினம் அவையில் கொட்டில்

இரவி வெள்க நின்று இமைக்கின்ற இயற்கைய என்றால்

நரகம் ஒக்குமால் நல்நெடுந் துறக்கம் இந்நகர்க்கு

மகதக் கற்களாலும் வேறுவகையாக உள்ள மாணிக்கங்களாலும் அமைக்கப்பட்ட குதிரைகளால் இயங்கும் தேர்க்கூட்டமாகிய அவைகள் தங்கியிருக்கும் தேர்ச்சாலைகள் சூரியனும் நாணம் அடையும்படி இருந்து ஒளிவீசும் தன்மையுடைய என்று கூறப்பெறுமானால் இந்த இலங்கைக்கு நல்லபெரிய சுவர்க்கம் நரகமே போன்றிருக்கும்.

4849. திருகு வெஞ்சினத்து அரக்கரும் கருநிறம் தீரந்தார்
அருகு போகின்ற திங்களும் மறுஅற்றது அழகைப்
பருகும் இந்நகர்த் துன்ஒளி பாய்தலின் பசும்பொன்
உருகுகின்றது போன்று உளது உலகுகூழ் உவரி.

உலக அழகையெல்லாம் தன்பால் அடக்கும் இலங்கையில் நிரம்பிய
ஒளியானது பரவுதலாலே மாறுபட்ட கொடுங்கோபத்தை உடைய அரக்கர்களும்
கரிய நிறம் நீங்கப் பெற்றனர். பக்கத்தில் செல்கின்ற சந்திரனும் நீங்கியது
உலகைச் சுற்றியுள்ள கருங்கடல் மாற்றுயர்ந்த பொன்னானது அலையடிப்பது
போன்றுள்ளது.

4850. அண்டம் முற்றவும் வீங்கு இருள் அகற்றி நின்று அகல்வான்
கண்ட அத்தனிக் கடிநகர் நெடுமனை கதிர்கட்கு
உண்டு அவ்ஆற்றல் என்று உரைப்பரிது: ஒப்பிடின தம்முன்
விண்ட வாய்ச்சிறு மின்மினி என்னவும் விளங்கா.

எல்லா அண்டங்களிலுமுள்ள இருள் அகற்றி நின்று நிரம்பிய இருளைப்
போக்கிநின்று, விரிந்த ஆகாயத்தை அளாவிய அந்தக் காவலுடன் கூடிய
இலங்கையிலுள்ள பெரிய மாளிகை வீடுகள் அந்தப் பெரும் சக்தி பன்னிரண்டு
சூரியர்களுக்கு உள்ளது என்று கூறவியலாது ஒப்பிட்டுக் கூறினால், தங்கட்கு
முன்னே தோற்று போனவாய் சிறிய மின்மினியைப் போலக்கூட ஒளிவிட்டு
விளங்கா.

4851. தேனும் சாந்தமும் மான்மதச் செறிநறுஞ் சேறும்
வான நாள்மலர்க் கற்பக மலர்களும் வயமாத்
தான வாரியும் நீரொடு மடுத்தலின் தழீஇய
மீனும் தானும் ஓர் வெறிமணம் கமழும் அவ்வேலை

கடலானது, தேன் முதலாகிய பொருள்களை நதியில் நீருடன் மடுப்பதால்
மீனும் தானும் தெய்வமனம் பெற்றது.

4852. தெய்வத் தச்சனைப் புகழ்துமோ? செங்கண்வான் அரக்கன்
மெய்ஒத்து ஆற்றிய தவத்தையே வியத்துமோ? விரிஞ்சன்
ஐயப்பாடு இலா வரத்தையோ மதித்துமோ? அறியாத்
தொய்யல் சிந்தையேம், யாவரை யாதென்று துதிப்போம்.

தேவசிற்பியைப் புகழ்வோமா? சிவந்த கண்களையும் வாளையும் பெற்ற
இராவணன் சத்தியத்துடன் ஒன்றுபட்டு செய்த தவம் ஒன்றையே மதிப்போமா?
பிரம்மதேவன் வரத்தை மட்டும் மதிப்போமா? அறியாத தளர்ந்த மனத்தைப்
பெற்றயாம் தச்சன், பிரம்மன் இராவணன் என்னும் இவருள் எவரை புகழ்வோம்.

4853. வானும் நிலனும் பெறுமாறு, இனி மற்றும் உண்டோ
கானும் பொழிலும், இவைசெங் கனகத்தினாலும்
ஏனைம் மணியாலும் இயற்றிய வேனும் யாவும்
தேனும் மலரும் கனியும் தரச்செய்த செய்கை?

காடுகளும் சோலைகளும் ஆகிய இப்பொருள்கள் செந்நிறமுடைய
பொன்னாலும் செய்யப்பெற்றிருந்தாலும் எல்லாமரங்களும் தேனையும்
பழங்களையும் வழங்கும்படி அமைந்த வினைத்திட்டத்தை விண்ணுலகமும்
மண்ணுலகமும் அடையும் வழிகள் இனி வேறும் உள்ளதா?

4854. நீரும் வையமும் நெருப்பும் மேல்நிமிர் நெடுங்காலும்
வாரி வானமும் வழங்கல ஆகும் தம் வளர்ச்சி
ஊரின் இந்நெடுங் கோபுரத்து உயர்ச்சிகண்டு உணர்ந்தால்
மேரு எங்ஙனம் விளர்க்குமோ முழுமுற்றும் வெள்கி?

இலங்கை மாநகரின் இந்த நீண்ட கோபுரத்தினுடைய வளர்ச்சியைப்
பார்த்து அறிந்தால் தண்ணீரும் மண்ணும் தீயும் மேல்நோக்கி வீசும்
பெருங்காற்றும் என்று கூறப்பெற்ற பூதங்களின் பெரும்பரப்பையுடைய ஆகாயமும்
சிறப்புக்கள் கொண்டாடப்பட்டமையால் போகும் மகாமேரு மலையானது உடல்
முழுவதும் நாணத்தால் சுருங்கி எப்படி வெளுத்துப் போகுமோ?

3. காட்சிப் படலம்

அனுமன் பிராட்டியைத் தேடி வந்தபோது, பிராட்டி இருந்த நிலையையும் எண்ணங்களையும் இப்படலம் விவரிக்கிறது.

பிராட்டி மென்மருங்கும்போல் வேறு அங்கமும் மெலிந்து பிரிவுத் துயரமே பொன்னுருக்கொண்டாற் போல விளங்குகிறான். அவள் என் நிலையைப் பெருமான் உணரவில்லையோ என்று கருதி நெருப்பிற் புக்காற் போன்று வருந்தினாள். பழைய நினைவுகளெல்லாம் பிராட்டியைக் கொல்லாமற் கொல்கிறது. பிராட்டி திரிசடையை நோக்கி, இடப்புறம் துடிக்கின்றது. இனி யாது நிகழும் என்று கேட்கிறாள். திரிசடை எதிர்காலத்தில் இலங்கையில் நிகழும் நிகழ்ச்சியைத் தான் கனவில் கண்டதைக் கூறிப் பிராட்டியைத் தேற்றுகிறாள். இச்சமயத்தில்தான் அனுமன் பிராட்டியின் தவக்கோலத்தைக் கண்டு, பிராட்டியின் மனத்தவத்தை வியந்து, அறம் வெல்லும்! பாவம் தோற்கும்! என்னும் சத்தியத்தை எண்ணிப் பூரிக்கிறான். அப்போது அங்கே இராவணன் அரக்கியர் சூழப் பெருமிதத்துடன் தோன்றுகிறான். அவன் பிராட்டியை நோக்கி, பலவாறு காதல் மொழிகளை இரந்து பேசி பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அதுகேட்ட பிராட்டிக்குச் சீற்றம் வந்து வெகுண்டு பேசுகின்றான். இராவணன் சீற்றங்கொண்டு இவளைப் பிளந்து தின்பேன் என்று கருதுகிறான். அச்சீற்ற நெருப்பைக் காதல் அவிக்கிறது. இராவணன் தன் செய்கைக்குப் பொருந்தாக் காரணம் புகல்கிறான். பலபடியாகப் பேசி பிராட்டியின் மனத்தை மாற்ற முயல்கிறான். இறுதியில் இராவணன் அரக்கிகளைப் பார்த்து, 'இவளை எப்படியாவது வசப்படுத்துங்கள்' என்று கூறிச் செல்கிறான். அரக்கிகள் பிராட்டியை வருத்துகிறார்கள். திரிசடையின் சொற்களால் பிராட்டி தெளிவு பெறுகிறாள். இப்படலம் புனித ஆன்மாவின் பத்து இத்திரியங்களோடு கூடிய மனம் ஆன்மாவுக்கு உலக நாட்டத்தை உண்டுபண்ண முயல்வதையும், புனித ஆன்மா மனத்தை வென்று இறைவன்பால் சாந்து நிமிர்ந்து நிற்பதையும் குறிக்கிறது.

5069. மாடு நின்ற அம் மணி மலர்ச் சோலையை மருவி

தேடி, அவ் வழிக் காண்பெனேல், தீரும் என் சிறுமை

ஊடு கண்டுடிலென்னென்னின், பின், உரியது ஒன்று இல்லை

வீடுவேன், மற்று இவ் விலங்கல்மேல் இலங்கையை வீட்டி

பக்கத்தில் நிமிர்ந்துள்ள அழகிய மலர்கள் அந்தச் சோலையை அடைந்து அவ்விடத்தில் தேடிப் பிராட்டியைப் பார்ப்பேனானால், என்னுடைய துன்பம் நீங்கும். சோலையின் உள்ளே காணப்பெற்றிலேன் என்றால் பிறகு திரிகூட

மலையில் உள்ள இந்த இலங்கைமா நகரை பாழாக்கி யான் இறப்பேன் செய்வதற்கு உரிய செயல் வேறு ஒன்று கிடையாது.

**5070. என்று, சோலை புக்கு எய்தினன், இராகவன் தூதன்
ஒன்றி வானவர் பூ மழை பொழிந்தனர் உவந்தார்
அன்று, அவ் வாள் அரக்கன் சிறை அவ் வழி வைத்த
துன்று அல் ஓதிதன் நிலை இனிச் சொல்லுவான் துணிந்தாம்.**

என்று சிந்தித்து இராமபிரானின் தூதனான அனுமன் சோலைக்குள் சென்று சேர்ந்தான். தேவலோகத்திருப்பவர் ஒன்று சேர்ந்து பூமாரி பொழிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். இனிமேல் வாள் ஏந்திய இராவணனான அச்சோலையில் சிறை வைக்கப்பெற்ற இருள் போன்ற கூந்தலையுடைய பிராட்டியின் அப்போதையை நிலையை சொல்லுவதற்குத் துணிந்தோம்.

**5071. வன் மருங்குல் வாள் அரக்கியர் நெருக்க அங்கு இருந்தான்
கல் மருங்கு, எழுந்து என்றும் ஓர் துளி வரக் காணா
நல் மருந்துபோல் நலன் அற உணங்கிய நங்கை
மென் மருங்குபோல் வேறு உள அங்கமும் மெலிந்தான்.**

கல்லின் பக்கத்திலே தோன்றி வளர்ந்து எக்காலத்திலும் ஒரு நீர்த்துளி வருதலை யறியாத உயர்ந்த மூலிகையைப் போல பருத்த இடையை உடைய கொடிய அரக்கியர்கள் துன்புறுத்த பிராட்டி மெல்லிய இடையைப் போல மற்றைய அங்கங்களும் இளைத்து அசோக வனத்தில் இருந்தான்.

**5072. துயில் எனக் கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்த்தலும் துறந்தாள்
வெயிலிடைத் தந்த விளக்கு என ஒளி இலா மெய்யாள்
மயில் இயல், குயில் மழலையாள் மான் இளம் பேடை
அயில் எயிற்று வெம் பலிக் குழாத்து அகப்பட்டதன்னான்
சூரியனுக்கு எதிரே ஏற்றப்பட்ட விளக்கைப்போல ஒளியற்ற பிராட்டி,
புலியின் கூட்டத்தில் அகப்பட்ட மான்போல இருந்தாள்.**

**5073. விழுதல், விம்முதல், மெய் உற வெதும்புதல், வெருவல்
எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல், இராமனை எண்ணித்
தொழுதல், சோருதல், துளங்குதல், துயர் உழந்து உயிர்த்தல்
அழுதல், அன்றி, மற்று அயல் ஒன்றும் செய்குவது அறியாள்.
பிராட்டி, அழுதல், முதலான செயல்களைத் தவிர வேறு ஒன்றும்
அறியாதவளாய் இருந்தாள்**

**5074. தழைத்த பொன் முலைத் தடம் கடந்து அருவி போய்த் தாழ்ப்
புழைத்த போல, நீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவால்**

**இழைக்கும் நுண்ணிய மருங்குவாள், இணை நெடுங்கண்கள்
மழைக்கண் என்பது காரணக் குறி என வகுத்தாள்.**

பிராட்டி, கண்கள் துளைப்பட்டு போனாற்போல சீரிய பொன்போன்றபசலை படர்ந்த தனங்களைத் தாண்டி அருவி சென்று கீழே இறங்க தண்ணீரை எப்போதும் பொழியும் மிகுதியால் மழைக்கண் என்று கூறப்படுவது காரணப் பெயர் என்று கூறும் படி நியமித்தான்.

**5075. அரிய மஞ்சினோடு அஞ்சனம் முதல் இவை அதிகம்
கரிய காண்டலும், கண்ணின் நீர் கடல் புக் கலுழ்வான்
உரிய காதலின் ஒருவரோடு ஒருவரை உலகில்
பிரிவு எனும் துயர் உருவு கொண்டாலனன் பிணியாள்**

மேகம், மை முதலான பொருள்கள் இராமபிரானை நினைப்பூட்டுதலால் பிராட்டி துன்புற்றாள்.

**5076. துப்பினால் செய்த கையொடு கால் பெற்ற துளி மஞ்சு
ஒப்பினான்தனை நினைதொறும், நெடுங் கண்கள் உகுத்த
அப்பினால் நனைந்து, அருந் துயர் உயிர்ப்புடை யாக்கை
வெப்பினால் புலர்ந்து, ஒரு நிலை உறாத மென் துகிலாள்.**

பவளத்தால் செய்யப்பெற்ற கைகளையும் கால்களையும் பெற்ற மழை பொழியும் மேகம் போன்ற நினைக்கும் போதெல்லாம் நீண்ட கண்கள் சிந்திய கண்ணீரால் நனையப்பெற்றது. போக்க முடியாத துன்பமும் பெருமூச்சும் பெற்ற உடம்பின் வெப்பத்தால் உலர்ந்து ஒருபடித்தாய் இராத மெல்லிய ஆடையுடையவளாய் இராநின்றாள்.

**5077. அரிது போகவோ, விதி வலி கடத்தல்! என்று அஞ்சி,
பரிதிவானவன் குலத்தையும் பழியையும் பாரா
கருதி நாயகன், வரும் வரும் என்பது ஓர் துணிவால்
கருதி மாதிரம் அனைத்தையும் அளக்கின்ற கண்ணாள்**

சிறையிலிருந்து தப்பிச் செல்லுதலோ விதியின் வலிமையைக் கடந்து போதலோ முடியாததாகும் என்று கருதி அச்சமுற்று வேதத்தின் தலைவனான இராமபிரான் தன்னுடைய சூரிய வம்சத்தையும் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் பார்த்து, வருவான் வருவான் என்று கூறும் உறுதிப்பாட்டால் இராமபிரானது வருகையை எதிர்பார்த்து எல்லாத்திசைகளையும் துழாவிப் பார்க்கும் கண்களையுடையான்.

**5078. கமையினாள் திரு முகத்து அயல் கதுப்பு உறக்கவ்வி,
சுமையுடைக் கற்றை, நிலத்திடைக் கிடந்த, தூ மதியை**

**அமைய வாயில் பெய்து, உமிழ்கின்ற அயில் எயிற்று அரவின்,
குமையுறத் திரண்டு, ஒரு சடை ஆகிய குழலாள்.**

பொறுமை உடைய பிராட்டியின் அழகிய முகத்தின் இரு பக்கங்களிலும் கன்னங்களில் நன்றாகப் பற்றி, பூமியிலே படிந்துள்ள பாரம் உடைய கூந்தலின் தொகுதியானது தூய்மையான சந்திரனை வரியல் இட்டு வெளியிலே உமிழ்கின்ற கூரிய பற்களையுடைய இராகுவைப் போல நெருக்கம் மிகுந்து திரட்சியாகி ஒரு சடையாகிய கூந்தலையுடையாள்.

**5079. ஆவி அம் துகில் புனைவது ஒன்று அன்றி வேறு அறியாள்
தூவி அன்னம் மென் புனலிடைத் தோய்கிலா மெய்யாள்
தேவுதெண் கடல் அமிழ்து கொண்டு அனங்கவேன் செய்த
ஓவியம் புகையுண்டதே ஒக்கின்ற உருவாள்.**

உடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஓராதையைத் தவிர வேறு ஒரு அழகிய பால் ஆவி ஒத்த ஆடையை அறியாது மயிலின் தோகை போன்ற நீலநிறமுடைய தெளிந்த நீரில் குளிக்காத மேனியை உடையவளாய் தெய்வத்தன்மை பெற்ற தெளிந்த பாற்கடலில் தோன்றிய அமுதத்தை மூலப் பொருளாகக் கொண்டு மன்மதனால் செய்யப்பெற்ற விக்கிரகம் புகையால் விழுங்கப் பெற்றதை ஒத்திருக்கின்ற வடிவத்தை உடையாள்.

**5080. கண்டிலன்கொலாம் இளவலும்? கனை கடல் நடுவண்
உண்டு இலங்கை என்று உணர்ந்திலர்? உலகு எலாம் ஒறுப்பான்
கொண்டு இறந்தமை அறிந்திலராம்? எனக் குழையா
புண் திறந்ததில் எரி நுழைந்தாலெனப் புகைவாள்.**

இளைய பெருமாளும்காணவில்லை போலும் எல்லா உலகங்களையும் வருத்தும் இராவணன், அபகரித்துக் கொண்டு கடல் கடந்து வந்ததை அறியவில்லை போலும். இலங்கை மாநகர் ஆரவாரிக்கும் கடல் நடுவில் உள்ளது என்று அறியவில்லையோ? என்று நினைத்து மனம் வருந்தி நெருப்பானது புண்ணைத் திறந்து அதற்குள் புகுந்தாற் போல மனம் வருத்தம் அடைவாள்.

**5081. மாண்டு போயினன் எருவைகட்கு அரசன் மன் மற்றோர்
யாண்டை என் நிலை அறிவுறுப்பார்கள்? இப்பிறப்பில்
காண்டலோ அரிது என்று என்று விம்முறும் கலங்கும்
மீண்டு மீண்டு புக்கு எரி நுழைந்தாலென மெலிவாள்.**

கழுகுகளின் தலைவனான சடாயு இறந்து விண்ணுலகை அடைந்தான். வேறுபிறர் எங்கே என்னுடைய தற்போதைய நிலையைச் சொல்வார்கள். இந்தப்

பிறப்பிலே இராமலக்குவர்களை காண்பது அருமையானதாகும் என்று பலபடியாக எண்ணி துன்புறுவாள். சஞ்சலம் அடைவாள். திரும்பத் திரும்ப நெருப்பு புகுந்து நுழைந்தாற்போல தளர்ச்சியடைவாள்.

5082. என்னை நாயகன் இளவலை எண்ணலா வினையேன்

சொன்ன வார்த்தை கேட்டு அறிவு இலள் எனத் துறந்தானோ?

முன்னை ஊழ்வினை முடிந்ததோ? என்று என்று முறையால்

பன்னி வாய் புலர்ந்து, உணர்வு தேய்ந்து, ஆர், உயிர் பதைப்பாள்.

இளைய பெருமாளை மதியாத தீவினையைச் செய்த யான் கூறிய கொடுஞ்சொற்களை கேள்விப்பட்டு இராமபிரான் என்னை அறிவற்றவன் என்று கருதி ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டானோ பழைய தீவினையானது துன்புறுத்துவதென்று தீர்மானித்து விட்டதோ என்று என்று வரிசைப்படி சொல்லிச் சொல்லி நா வறண்டு உணர்ச்சி தளர்ந்து அரிய உயிர் துடித்து வருந்துவாள்.

5083. அருந்தும் மெல் அடகு ஆர் இட அருந்தும்? என்று அழுங்கும்

விருந்து கண்டபோது என் உறுமோ? என்று விம்மும்

மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட நோய்க்கு? என்று மயங்கும்

இருந்த மா நிலம் செல் அரித்து எழவும் ஆண்டு எழாதாள்.

தான் அமர்ந்துள்ள இடப்பரப்பு கரையானால் அரிக்கப்பெற்றுப் புற்றுதோன்றினும் அவ்விடத்திருந்து பெயர்ந்து போகத பிராட்டி உண்ணும் மெல்லிய இலைக்கறி உணவை என்று கூறி இரங்கிப் பரிமாற உண்பான் என்று கூறி இரங்கித் துன்புறுவாள். விருந்தினரைப் பார்க்கும் சமயத்தில் என்ன துன்பம் அடைவானோ என்று நினைந்து ஏக்கம் அடைவாள் யானே வரவழைத்துக் கொண்ட பிணிக்கு மருந்தும் உள்ளதோ என்று கூறி சோர்வு அடைவாள்.

5084. வன்கண் வஞ்சனை அரக்கர், இத்துணைப் பகல் வையார்

தின்பர் என் இனிச் செயத்தக்கது? என்று தீர்ந்தானோ?

தன் குலப் பொறை தன் பொறை எனத் தணிந்தானோ?

என்கொல் எண்ணுவேன்? என்னும் அங்கு இராப் பகல் இல்லாள்.

இரவையும் பகலையும் அறியாத பிராட்டி அச்சோகவனத்தின்கண் கொடுமையும் வஞ்சகமும் உடைய அரக்கர்கள் இவ்வளவு நாள்கள் உயிருடன் வைத்திருக்கமாட்டார்கள் தின்றிருப்பார்கள் இப்போது என்று செய்யக்கூடியத யாது என்று கருதி என்னைத் தேடுவதை விட்டுவிட்டானோ? தன் குலத்தவர்கள் மேற்கொண்ட பொறுமை தன்னுடைய பாரம் என்று கருதி சாந்தம் அடைந்தானோ எதை நினைப்பேன் என்று கூறுவாள்.

5085. பெற்ற தாயரும் தம்பியும் பெயர்த்தும் வந்து எய்தி
கொற்ற மா நகர்க்கொண்டு இறந்தார்களோ? குறித்துச்
சொற்ற ஆண்டு எலாம் உறைந்தன்றி அந் நகர் துன்னான்
உற்றது உண்டு எனா, படர் உழந்து உறாதன உறுவாள்.

தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயார்களும் தம்பியாகிய பரதனும் வெற்றியுடைய அயோத்திக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களோ குறிப்பிட்ட பதினான்கு வருடமும் காட்டிலே தங்கித் திரும்புவானே தவிர அந்த அயோத்தியை யடையான். இராமபிரானுக்கு நேர்ந்த துன்பம் பெரியது என்று துன்பத்தால் மனம் சிதைந்து எவரும் அடையாத துன்பத்தால் வருந்துவாள்.

5086. முரன் எனத் தகும் மொய்ம்பினோர் முன் பொருதவர்போல்
வரனும், மாயமும், வஞ்சமும், வரம்பு இல வல்லோர்
பொர நிகழ்ந்தது ஓர் பூசல் உண்டாம்? எனப் பொருமா?
கரன் எதிர்த்தது கண்டனன் ஆம் எனக் கவல்வாள்.

முரன் என்று கூறத்தகுந்த வலிமை உடையவர்களாய் ஆதி காலத்தில் போர் செய்தவர்களைப் போல் வரங்கள் பெறுவதிலும் செய்வதிலும் பெற்றவர்கள் தாக்குதலாலோ பெரிதாக இருக்குமென்று கூறி மனம் கலங்கி, எதிர்த்து கரன் போர்க்களத்தில் போர் புரிவதை நேரே கண்டாற் போல வருந்துவாள்.

5087. தெவ் மடங்கிய சேண் நிலம் கேகயர்
தம் மடந்தை உம் தம்பியது ஆம் என
மும் மடங்கு பொலிந்த முகத்தினன்
வெம் மடங்கலை உன்னி வெதும்புவாள்.

கேகய அரசனின் மகளான கைகேசி பகைவர்கள் புற முதுகு காட்டி ஓடும்படி பரந்த கோசல நாடு தம்பியான பரதனுக்கே உரியது என்று கூற மூன்று மடங்கு பொலிவாக விளங்கிய முகத்தைப் பெற்ற யாவரும் விரும்பும் சிங்கம் போலும் இராமபிரானை வெப்பம் அடைவாள்.

5088. மெய்ந்தி ருப்பதம் மேவு என்ற போதினும்
இத் திருத் துறந்து ஏகு என்ற போதினும்
சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை
ஒத்திருக்கும் முகத்தினை உன்னுவாள்.

உண்மையான அரச பதவியை அடைக என்று கூறிய சமயத்திலும் இந்த பதவியை விட்டுவிட்டு கானகம் செல்க என்று கூறிய சமயத்திலும் சுவர்

ஓவியத்திலே மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்றிருக்கும் முகத்தினை
திருமுகத்தை நினைப்பான்.

4. உருக்காட்டுப் படலம்

அனுமன் தன்னுடைய மந்திர சக்தியினால் அரக்கியர்களுக்கு உறக்கத்தை வருவிக்கின்றான். அப்போது பிராட்டி பலவாறு புலம்புகிறான். என்னைச் சிறையிலிருந்து பெருமான் விடுவிக்கின்ற காலத்தில் யான் என் கற்பை எப்படி மெய்ப்பிப்பேன் என்று மனம் நொந்து தற்கொலை செய்துகொள்ள மாதவிச் சோலைக்குச் செல்கிறாள்.

அங்கு அனுமன் வெளிப்பட்டு, யான் இராமதாதன், நீ ஐயம் அடையாதே: கூறிய மொழிகளும், கொடுத்த அடையாளமும் உண்டு என்றான். அது கேட்ட பிராட்டி அவன்பால் நம்பிக்கைகொண்டு வீர! நீ யாவன்? என்றாள். அனுமன் தன் வரலாற்றையும், இராமபிரானின் திருமேனிப் பொலிவையும் விவரிக்கிறான். இவற்றைக் கேட்ட பிராட்டி தழலிலிட்ட மெழுகுபோல் மனம் உருகினாள். அப்போது அனுமன், இராமபிரான் சொல்லியனுப்பிய அடையாள மொழிகளைப் பகர்ந்தான். அடையாளம் கூறிய அனுமன், பெருமான் கொடுத்த திருவாழியைப் பிராட்டியிடம் காண்பித்தான். அதைக்கண்ட பிராட்டி பேருணர்வு பெற்றாள். திருவாழியை வாங்கி மார்பில் வைத்துக்கொண்டாள். சிரத்தில் தாங்கினாள். கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். உணர்ச்சி வயப்பட்ட பிராட்டி அனுமனுக்குச் சிரஞ்சீவிப் பதத்தைத் தருகிறாள். அப்போது அனுமன் பிராட்டியைப் பிரிந்த பிறகு இராமன் உற்ற துன்பத்தையும் அவன் சுக்கிரீவனுடன் நட்புக் கொண்டதையும், இராவணனை வென்ற வாலியைக் கொன்றதையும் பிறவற்றையும் விரிவாகச் சொன்னான். அது கேட்ட பிராட்டி இச்சிறு உருவத்தோடு எங்ஙனம் கடல் கடந்தாய் என்று வினவ, அனுமன் தன் பேருருவைக் காட்டுகிறான். அது கண்டு தேவி வியந்தாள். பேருருவை அடக்குக! என்றாள். அனுமன் சிற்றுருக் கொண்டு பணிந்து நின்றான்.

இப்படலம் சம்சார மண்டலத்தில் உழல்கின்ற புனித ஆன்மாவுக்கு இறைவனால் அனுப்பப் பெற்ற குரவர்பிரான் நம்பிக்கை ஊட்டுவதையும், ஆன்மா தெளிவு பெறுவதையும் குறிப்பால் உணர்த்துகிறது என்பர்.

திருவாழியை அனுமன் பிராட்டியின்பால் தருதல் குரவர்பிரான் புனித ஆன்மாவுக்குத் தீட்சை வழங்குதலைக் குறிக்கும்.

5228. காண்டற்கு ஒத்த காலமும் ஈதே தெறு காவல்

தூண்டற்கு ஒத்த சிந்தையினாரும் துயில்கில்லார்

வேண்டத் துஞ்சார் என்று, ஒரு விஞ்சை வினை செய்தான்

மாண்டு அற்றாராம் என்றிட, எல்லாம் மயர்வு உற்றார்.

பிராட்டியைக் காண்பதற்கேற்ற காலமும் இதுவேயாகும். வருத்துகின்ற பாதுகாப்பை பொருத்தமான உள்ளம் உடையவர்கள் உறங்காமல் உள்ளனர். யான் மனத்தால் விரும்ப உறங்கார் ஒப்பற்ற ஒரு மந்திரத்தை தொழில்படச் செய்தான் அரக்திகளும் இறந்து உயிரற்றன போல மயக்கம் அடைந்தனர்.

**5229. தஞ்சா தாரும் தஞ்சுதல் கண்டாள்: துயர் ஆற்றார்
நெஞ்சால் ஒன்றும் உய் வழி காணாள் நெகுகின்றாள்
அஞ்சாநின்றாள், பல் நெடு நாளும் அழிவுற்றாள்
எஞ்சா அன்பால், இன்ன பகர்ந்து, ஆங்கு இடர் உற்றாள்.**

பலநாட்கள் துன்புற்ற பிராட்டி உறங்காத அரக்கிமார்கள் உறங்குவதைப் பார்த்து, துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் உள்ளத்தால் தப்பிச்செல்லும் சிறிதும் அறியாமல் குறையாத அன்புடன் பயமடைந்து இவற்றைக்கூறி அங்கே துன்பம் அடைந்தாள் மனத்துடன் பேசுதல்.

**5230. கரு மேகம், நெடுங் கடல், கா அனையான்
தருமே, தனியேன் எனது ஆர் உயிர்தான்?
உரும்ஏறு உறழ் வெஞ் சிலை நாண் ஒலிதான்
வருமே? உரையாய், வலியார் வலியே!**

வலிமை மிகுந்த இராமலக்குவர்பால் உள்ள பலிமையே! கருத்த மேகமும் நெடுங்கடலும் சோலையும் ஒத்த இராமபிரான் தனித்திருக்கும் எனது அரிய உயிரை எனக்குத் தருவாரா? பேரிடி போன்ற கொடிய வில்லின் ஒலியானது இலங்கைக்கு வருமா கூறுக.

**5231. கல்லா மதியே! கதிர் வாள் நிலவே!
செல்லா இரவே! சிறுகா இருளே!
எல்லாம் எனையே முனிவீர்: நிணையா
வில்லாளனை, யாதும் விளித்திலிரோ?**

பயின்று அறியாத சந்திரனே சூரியனின் ஒளியைப் பெற்ற நிலவே கழியாத இராக்காலமே குறைவற்ற இருளே நீங்கள் யாவரும் தனித்துள்ள என்னையே சீறுகிறீர் என்னைக் கருதிப்பாராத வில்லேந்திய இராமபிரானை சிறிதும் கோபிக்கமாட்டீர்.

**5232. தழல் வீசி உலாவரு வாடை தழீஇ
அழல்வீர் எனது ஆவி அறிந்திலிரோ?
நிழல் வீரை அனானுடனே நெடு நாள்
உழல்வீர்: கொடியீர்! உரையாடிலிரோ?**

மதி முதலிய கொடியவர்களே நெருப்பைப் பரப்பி திரிந்து வருகின்ற வாடைக்காற்றைத் தழுவி சுடுகின்றீர் என் உயிரின் தன்மை அறியீரோ ஒளிவீசும் கடல்போன்ற இராமனுடன் நீண்ட நாட்கள் பழகியிருக்கிறீர்கள் பேசிவில்லையோ?

5233. வாராது ஒழியான் எனும் வண்மையினால்

ஓர் ஆயிர கோடி இடர்க்கு உடையேன்

தீராய் ஒரு நாள் வலி சேவகனே!

நாராயணனே! தனி நாயகனே!!

இங்கே வாராமல் அமைதி பெறான் என்கின்ற அவன் கருணை மிகுதியால் பலகோடியாகப் பெருகிவரும் துன்பங்கட்குத் தளராமல் உள்ளேன். வீரம் உடையவனே திருமால் போன்றவனே ஒப்பற்ற தலைவனே ஒரு தினம் என்னுடைய நோயைத் தீர்ப்பாயாக.

5234. தரு ஒன்றிய கான் அடைவாய், தவிர் நீ

வருவென் சில நாளினில் மா நகர்வாய்

இரு என்றனை: இன் அருள்தான் இதுவோ?

ஒருவென் தனி ஆவியை உண்ணுதியோ?

தரு ஒன்றிய மரங்கள் சேர்ந்துள்ள காட்டை அடைய விரும்புவனே, நீ அந்த எண்ணத்தை சில தினங்களிலே, திரும்பி வருவென். பெரிய நகரின் கண்ணை அதுவரை இருப்பாயாக என்று கூறினாய். உனது இனிய கருணை இப்படிப்பட்டதோ? ஆதாரம் இல்லாத உயிரை உண்ணுகின்றாயோ.

5235. பேணும் உணர்வே! உயிரே! பெரு நாள்

நாண் இன்று உழல்வீர்: தனி நாயகனைக்

காணும் துணையும் கழிவீர்அலிர்: நான்

பூணும் பழியோடு பொருந்துவதோ?

பாதுகாக்கப்பெற்ற அறிவே உயிரே பலநாட்கள் வெட்கம் இல்லாமல் வருத்தமடைகிறீர்கள் ஒப்பற்ற தலைவனான இராமபிரானை யான் சந்திக்கும் வரை நீங்கமாட்டீர்கள். யான் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள நிந்தையுடன் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதா?

5236. முடியா முடி மன்னன் முடிந்திடவும்

படி ஏழும் நெடுந் துயர் பாவிடவும்

மடியா நெறி வந்து வனம் புகுதும்

கொடியார் வரும் என்று, குலாவுவதோ?

இறப்பு இல்லாத முடி சூடிய முடிந்திடவும் ஏழு உலகங்களிலும் பெருந்துன்பம் பரவிப்பெருகவும் முடிவற்ற வழியிலே வந்து காட்டிலே

வாழ்ப்புகுந்த கொடியவரான இராமன் வந்து காண்பான் என்று
மகிழ்ச்சியடைவதா?

**5237. என்று என்று, உயிர் விம்மி, இருந்து அழிவாள்
மின் துன்னும் மருங்குதல் விளங்கு இழையாள்
ஒன்று என் உயிர் உண்டு எனின் உண்டு இடர் யான்
பொன்றும் பொழுதே, புகழ் பூணும் எனா**

மின்னலை ஒத்திருக்கும் இடையையும் விளங்கும் ஆபரணத்தையும்
உடைய பிராட்டி என்று பலவாறு நினைந்து பெருமூச்சுவிட்டு வருத்தம்
அடைவாளாகிய பிராட்டி உறுதிபெற்று, என்னுடன் ஒன்றுபட்டுள்ள என் உயிர்
இருந்தது என்றால் துன்பம் உள்ளதாகும். நான் இறக்கும் சமயத்தில்தான் புகழ்
என்னைச் சேரும் என்று கருதி.

**5238. பொறை இருந்து ஆற்றி, என் உயிரும் போற்றினேன்
அறை இருங் கழலவற் காணும் ஆசையால்
நிறை இரும் பல் பகல், நிருதர் நீள் நகர்ச்
சிறை இருந்தேனை, அப்புனிதன் தீண்டுமோ?**

ஒலிக்கின்ற பெரிய வீரக்கழல் அணிந்த இராமபிரானை காண வேண்டும்
என்னும் விருப்பத்தால் பொறுமையுடன் இருந்து அமைதிப்படுத்தி என்னுடைய
உயிரையும் பாதுகாத்தேன். ஆனால் அரக்கர்களின் பெரிய நகரில், மிகுதியான
பல நாட்கள் சிறையிலிருந்த என்னை அந்த ஒப்பற்ற இராமபிரான் தொடுவானோ.

**5239. உன்னினர் பிறர் என உணர்ந்தும், உய்ந்து, அவர்
சொன்னன சொன்னன செவியில் தூங்கவும்
மன் உயிர் காத்து, இருங் காலம் வைகினேன்
என்னின், வேறு அரக்கியர் யாண்டையார்கொலோ?**

அயலவர் என்னை நினைத்து விட்டார் என்று அறிந்தும் அதனால் கூறிய
இழிமொழிகள் செவியிலே தங்கியிருக்கவும் நிலைபெற்ற உயிரைப் பாதுகாத்து
நீண்ட காலம் சிறையில் பாதுகாத்து நீண்ட காலம் சிறையில் தங்கினேன்
என்னைப் போல மாறுபட்ட அரக்கிகள் எவ்விடத்துள்ளனர்?

**5240. சொல் பிரியாப் பழி சுமந்து தூங்குவேன்
நல் பிறப்பு உடைமையும் நாணும் நன்றுஅரோ!
கற்புடை மடந்தையர் கதையுளோர்கள்தாம்
இல் பிரிந்து உய்ந்தவர் யாவர் யான் அலால்?**

நிந்தையிலிருந்து விலகாத சொற்களைத் தாங்கி கவலையற்றிருக்கும்
என்னுடைய நல்ல சிறந்த குடிப்பிறப்பாகிய செல்வமும் நாணமும் மிகமிக

நன்றாக உள்ளது. கற்புடைய பெண்களிலும் வரலாற்றில் பேசப்படுபவர்களிலும் கணவனைப் பிரிந்து உயிருடன் வாழ்பவர் என்னைத் தவிர வேறு எவர் உள்ளனர்.

5241. பிறர் மனை எய்திய பெண்ணைப் பேணுதல்

திறன் அலது என்று உயிர்க்கு இறைவன் தீர்ந்தனன்

புறன் அலர், அவன் உற, போது போக்கி, யான்,

அறன் அலது இயற்றி, வேறு என் கொண்டு ஆற்றுகேன்?

அயலவர் வீட்டை அடைந்த பெண்ணை விரும்புதல் ஒழுக்கம் அற்ற செயல் என்று என் உயிரின் தலைவனான இராமபிரான் என்னைக் கைவிட்டு விட்டான். வெளி உலகில் அந்த இராமபிரான் பழிச்சொல் பெற இல்லற நெறிக்கு மாறுபட்டதைச் செய்து காலத்தைக் கழித்து நான் தனியாக எதை ஆதாரமாகக் கொண்டு உயிரை வைத்திருப்பேன்.

5242. எப் பொழுது இப் பெரும் பழியின் எய்தினேன்

அப் பொழுதே, உயிர் துறக்கும் ஆணையேன்

ஒப்பு அரும் பெரு மறு உலகம் ஓத, யான்,

துப்பு அழிந்து உய்வது, துறக்கம் துன்னவோ?

இந்தப் பெரிய பழியை எப்போது அடைந்தேனோ, அந்தச் சமயத்திலேயே உயிரை விட்டு விடும் ஆன்றோர் மரபை யான் உலக மக்கள் ஒப்பற்ற பெரிய நிந்தையை கூறிக் கொண்டிருக்க நான் பெருமை அழிய வாழ்வது சுவர்க்கத்தை அடையவோ?

5243. அன்பு அழி சிந்தையர் ஆய ஆடவர்

வன் பழி சுமக்கினும் சுமக்க வான் உயர்

துன்பு அழி, பெரும் புகழ்க் குலத்துள் தோன்றினேன்

என் பழி துடைப்பவர் என்னின் யாவரோ?

அன்பைத் தவிர்த்த உள்ளத்தைப் பெற்றவரான இராமலக்குவர்கள் கொடும்பழியை சுமந்தாலும் சுமக்கட்டும் வான்வரை உயர்ந்த பிறர் துன்பத்தைப் போக்கும் மிக்க புகழ் பெற்ற குலத்திலே பிறந்த யான் என்னுடைய நிந்தையை போக்குபவர்கள் என்னைவிட எவர் உள்ளார்.

5244. வஞ்சனை மானின் பின் மன்னைப் போக்கி, என்

மஞ்சனை வைது, “பின் வழிக் கொள்வாய்” எனா

நஞ்சு அனையான் அகம் புகுந்த நங்கை யான்

உயஞ்சனென் இருத்தலும், உலகம் கொள்ளுமோ?

பொய் மானுக்குப் பின்னே தலைவனான இராமபிரானை அனுப்பிவிட்டு என் மகனான இலக்குவனை இராமனைத் தேடி செல்க என்று பிறகு இழிந்துப்பேசி விடம் போன்ற இராவணனின் வீட்டை அடைந்த பெண்ணாகிய யான் உயிர் பிழைத்து இருப்பதை உலகம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா?

5245. வல் இயல் மறவர், தம் வருவின் தீர்பவர்
வெல்லினும் வெல்க, போர்: விளிந்து வீடுக
இல் இயல் அறத்தை யான் இறந்து வாழ்ந்த பின்
சொல்லிய என் பழிய அவரைச் சுற்றுமோ?

வலிய இயல்பை உடைய இராமலக்குவர்கள் தம்முடைய பழிக்குற்றத்திலிருந்து நீங்குபவராய்ப் போரில் வென்றாலும் வெற்றியடையட்டும் இறந்து அழியட்டும் நான் இல்லறத்திற்கு அமைந்த தர்மத்தை கடந்து வாழ்ந்த பிறகு உலகம் தூற்றிய எனக்குரிய நிந்தைகள் இராமலக்குவர்களைச் சூழுமோ?

5246. வருந்தல் இல் மானம், மா அனைய மாட்சியர்
பெருந் தவம் மடந்தையர் முன்பு, பேதையேன்
கருந் தனி முகிலினைப் பிரிந்து கள்வர் ஊர்
இருந்தவள் இவன் என ஏச நிற்பெனோ?

துன்பம் அடையாத மானமுடைமையின்கண் கவரிமானைப் போன்ற சிறப்பைப் பெற்ற பெருத்தவமுடைய மகளிருக்கு முன்னர் அறிவற்ற கரிய ஒப்பற்ற மேகம் போல் பலனை பிரிந்து இந்தச் சீதை கள்வர்கள் வாழும் இலங்கையில் வாழ்ந்தவள் என்று பழித்துப்பேச அதுகேட்டு இருப்பேனோ?

5247. அற்புதன் அரக்கர்தம் வருக்கம் ஆசு அற
வில் பணி கொண்டு அருஞ் சிறையின் மீட்ட நாள்
இல் புகத் தக்கலை என்னில், யானுடைக்
கற்பினை, எப் பரிசு இழைத்துக் காட்டுகேன்?

அதிசயப் பண்புற்ற இராமபிரான் அரக்கர்களின் குலம் பற்றுக்கோடு இல்லாமல் வில்லை ஏவல் கொண்டு கொடிய சிறையிலிருந்து மீட்கும் காலத்தில் என் வீட்டில் நுழையத் தகுதியுடைய அல்லை என்று என்று கூறினால் யான் கொண்டுள்ள கற்பை அந்த வகையால் நிரூபித்துக் காண்பிப்பேன்.

5248. ஆதலான் இறத்தலே அறத்தின் ஆறு எனா
சாதல் காப்பவரும் என் தவத்தின் சாம்பினார்
ஈது அலாது இடமும் வேறு இல்லை என்று ஒரு
போது உலாம் மாதவிப் பொதும்பர் எய்தினாள்.

ஆகையினாலே இறத்தலே அறத்தினால் காட்டப்பெற்ற வழியாகும் என்று உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு யான் இறப்பதைத் தடுப்பவரும் என்னுடைய தவத்தினாலே மயங்கியுள்ளனர். இந்தச் சமயம் தவிர வேறு இடமும் இல்லை வேறு சந்தர்ப்பமும் இல்லை என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டு சூழ்ந்துள்ள மலர்களைப் பெற்ற ஒரு குருக்கத்திச் சோலையை அடைந்தாள்.

5. சூடாமணிப் படலம்

அனுமன் பிராட்டியின் நிலையைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு எப்படியாவது பிராட்டியைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க எண்ணுகிறான். அவன் 'தாயே! தாங்கள் என் தோளில் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். தங்களை யான் இராமன் பால் சேர்ப்பிப்பேன்' என்று விண்ணப்பித்தான்.

அதுகேட்ட பிராட்டி அது பொருத்தமற்ற செயல் என்று விளக்கி உடன்படாது மறுக்கிறாள். பிராட்டியின் வார்த்தையைக் கேட்டு உணர்ந்த அனுமன் தன் கருத்தை விலக்கிக்கொண்டு, 'இராமபிரானுக்கு யான் கூற வேண்டிய செய்தி யாது? கூறுக' என்று கேட்கிறான்.

அனுமன் மொழி கேட்ட பிராட்டி 'நான் இன்னும் ஒரு மாதம் உயிரோடு இருப்பேன்' என்று நாயகன் பால் கூறுக' என்று கூறி அவலநிலையில் பலபடியாகப் பேசினான். பின்னர் அனுமன் தெளிவிக்க ஆறிய பிராட்டி 'அண்ணல் பால் நினைவுறுத்துக' என்று அடையான மொழிகளைக் கூறினாள்.

பிறகு தன் ஆடையில் முடித்து வைத்திருந்த சூடாமணியை அனுமனிடம் வழங்குகிறாள். சூடாமணியைப் பெற்ற அனுமன் பிராட்டியை மும்முறை வணங்கித் திரும்பிச் சென்றான்.

இப்படலம் சம்சார மண்டலத்தில் உழலும் ஆன்மாவைக் குரவர்பிரான் தேற்றி, நல்லுரை பகர்ந்து, பக்தியை வளர்த்து நம்பிக்கை ஊட்டுவதைக் குறிக்கிறது.

இராமகாதையிலேயே இப்படலம் தெய்வத்தன்மையோடு கூடியது என்று பகர்வர். இப்படலம் நாள், கோள்களால் வரும் இடையூறுகளைப் போக்கும் மந்திரசக்தி வாய்ந்தது.

5345. உண்டு துணை என்ன எளிதோ உலகின்? அம்மா!

புண்டரிகை போலும் இவள் இன்னல் புரிகிறாள்

அண்ட முதல் நாயகனது ஆவி அனையானைக்

கொண்டு அகல்வதே கருமம் என்று உணர்வுகொண்டான்

இலக்குமியைப் போன்றுள்ள சீதை தற்கொலை செய்துகொள்கிறாள். இந்த உலகின் கண்ணை உனக்குப் பாதுகாப்பாக உள்ளேன் என்று கூறுதல் சுலபமான செயலா உலகங்கட்கு மூலகாரணமாயுள்ள தலைவனான இராமபிரானின் உயிர் போன்ற பிராட்டியை சுமந்து கொண்டு நீங்குவதே செய்யத் தக்கது என்று எண்ணத்தை மேற்கொண்டான்.

5346. கேட்டி அடியேன் உரை: முனிந்தருளல் கேள் ஆய்!

வீட்டியிடும் மேல் அவனை வேறல் வினை அன்றால்

ஈட்டி இனி என் பல இராமன் எதிர் நினைக்க

காட்டி அடி தாழ்வென் இது காண்டி இது காலம்

அடியேனின் மொழியை கேட்பாயாக வெறுத்து ஒதுக்காதே. உன்னைக் கொண்டு விடுவானேயானால் அந்த இராவணனை வெல்வது செய்யத்தக்கது அன்று இப்போது பலவிதமான மொழிகளை தொகுப்பதால் என்ன பயன் இராமபிரானுக்கு முன்னே உன்னை காண்பித்து உங்கள் இருவரின் திருவடிகளையும் வணங்குவேன் இதைப்பார் அதற்கு ஏற்ற காலம் இதுவே.

5347. பொன் திணி பொலங்கொடி! என் மென் மயிர் பொருந்தித்

துன்றிய புயத்து இனிது இருக்க துயர் விட்டாய்

இன் துயில் விளைக்க ஓர் இமைப்பின் இறை வைகும்

குன்றிடை உனைக் கொடு குதிப்பென் இடை கொள்ளேன்.

செறிந்த அழகையுடைய தங்கக்கொடி போலும் அம்மையே மென்மையான மயிர் அமைந்து நெருங்கிய என் புயத்தின் கண்ணை அமைதியாக இருக்க துன்பத்தை விட்டவளாவாய் இனிய உறக்கம் உண்டாக உன்னைச் சுமந்து கொண்டு இராமபிரான் தங்கியுள்ள மலையில் ஓர் இமைக்கும் நேரத்தில் குதிப்பேன். நடுவில் தாமதம் செய்யேன்.

5348. அறிந்து இடை அரக்கர் தொடர்வார்கள் உளராமேல்

முறிந்து உதிர நூறி என் மனச் சினம் முடிப்பேன்

நெறிந்த குழல்! நின் நிலைமை கண்டும் நெடியோன்பால்

வெறுங் கை பெயரேன் - ஒருவராலும் விளியாதேன்.

சுருண்ட கூந்தலையுடைய அம்மையே! உன்னைச் சுமந்து போவதை தெரிந்து இடையிலே என்னைத் தொடரும் அரக்கர்கள் இருப்பார்களோயானால் அரக்கர்கள் சிதைந்து உதிரும்படி அழித்து என் உள்ளத்தில் உள்ள சீற்றத்தை தணித்துக் கொள்வேன். ஒருவராலும் சாகாவரம் பெற்ற நான் உன்னுடைய துன்ப நிலையைப் பார்த்தும் இராமபிரான் பக்கல் வெறுங்கையுடன் போகமாட்டேன்.

5349. இலங்கையொடும் ஏகுதிகொல் என்னினும் இடந்து, என்

வலம்கொள் ஒரு கைத்தலையில் வைத்து எதிர்தடுப்பான்

விலங்கினரை நூறி வரி வெஞ் சிலையினோர்தம்

பொலங் கொள்சுழல் தாழ்குவென் இது அன்னை! பொருள் அன்றால்.

தாயே இலங்கையுடன் என்னைக் கொண்டு செல் கட்டளையிட்டாலும் என்னுடைய வலிமை கொண்ட ஒரு கையின் கண்ணை என் முன்னே தடுக்கும்

பொருட்டுக் குறுக்கிடுபவரை அழித்து கட்டமைந்த கொடிய இராமலக்குவர்களின் அழகிய வீரக்கழல் அமைந்த திருவடியை வணங்குவேன் செயல் பெருஞ்செயல் அன்று.

**5350. அருந்ததி! உரைத்தி அழகற்கு அருகு சென்று உன்
மருந்து அனைய தேவி நெடு வஞ்சர் சிறை வைப்பில்
பெருந் துயரினோடும் ஒரு வீடு பெறுகில்லான்
இருந்தனள் எனப் பகரின் என் அடிமை என் ஆம்!**

அருந்ததியே அழகற்கு அருகு சென்று இராமபிரான் பக்கலிலே போய் உன்னுடைய அமுதம் போலும் தேவியானவள் மிக்க வஞ்சகக் குணமுடையவர்களின் சிறையிடத்தில் பெரிய துன்பத்துடன் ஒப்பற்ற விடுதலை பெறாதவளாய் இருந்தாள் என்று கூறினால் என்னுடைய தொண்டு என்ன பயனுடையதாகும்.

**5351. புண் தொடர்வு அகற்றிய புயத்தினொடு பக்கேன்
விண்டவர் வலத்தையும் விரித்து உரைசெய்கேனோ?
கொண்டு வருகின்றிலென் உயிர்க்கு உறுதி கொண்டேன்
கண்டு வருகின்றிலென் எனக் கழறுகேனோ?**

உயிருக்குப் பாதுகாப்பைத் தேடிக் கொண்டயான். போரால் உண்டாம் விழுப்புண்களின் சம்பந்தத்தை விலக்கிக் கொண்ட தோள்களுடன் இராமபிரான் சந்நிதானத்தை அடைந்து பகைவர்களின் பலத்தை விவரித்துப் பேசுவேனோ? பிராட்டியைக் கண்டு வரும் ஆற்றல் பெற்றேன் இல்லை. கொண்டு வரும் பாக்கியம் பெற்றேன் இல்லை என்று பொய் கூறுவேனா.

**5352. இருக்கும் மதிழ் சூழ் கடி இலங்கையை இமைப்பின்
உருக்கி எரியாமல் இகல் அரக்கனையும் ஒன்றா
முருக்கி நிருதக் குலம் முடித்து வினை முற்றிப்
பொருக்க அகல்க என்னினும் அது இன்று புரிகின்றேன்.**

மதில்களால் சூழப்பட்டு காவலுடன் இருக்கின்ற இலங்கை மாநகரை இமைப்பதற்குள் நெருப்பினாலே உருக்கிவிட்டு மாறுபாடு கொண்ட இராவணனையும் ஒருசேர அரக்கர் கூட்டத்தை ஒழித்து செய்துவிட்டு விரைவாக இலங்கையைவிட்டு நீங்குக என்று கட்டளை இட்டாலும் அச்செயலை இப்பொழுது செய்வேன்.

**5353. இந்துநுதல்! நின்னொடு இவண் எய்தி இகல் வீரன்
சிந்தை உறு வெந் துயர் தவிர்ந்து தெளிவோடும்
அந்தம் இல் அரக்கர் குலம் அற்று அவிய நூறி**

நந்தல் இல் புவிக்கண் இடர் பின் களைதல் நன்றால்.

சந்திரனை ஒத்த நெற்றியை உடைய அம்மையே பேராற்றல் பெற்ற இராமபிரான் மனத்திலே மிக்குள்ள பெருந்துன்பம் நீங்கப்பெற்று அறிவுத் தெளிவுடனே உன்னுடன் இந்த இலங்கையை அடைந்து பிறகு முடிவுற்ற இராக்கதர் கூட்டம் சிதைந்து அழியக் கொண்டு அழிவற்ற பூமியன்கண்ணே துன்பத்தை களைந்தெடுப்பது சிறப்பானதாகும்.

5354. வேறு இனி விளம்ப உளதன்று விதியால் இப்
பேறு பெற என்கண் அருள் தந்தருளு பின் போய்
ஆறு துயர் அம் சொல் இள வஞ்சி! அடியேன் தோள்
ஏறு கடிது என்று தொழுது இன் அடி பணிந்தான்.

அழகிய சொற்களைப் பேசும் இளங்கொடி போல்வாய்! இப்போது கூறுவதற்கு வேறுமொழிகள் இல்லை. இந்தப் பாக்கியத்தை முறைப்படி அடியேன் பெறுவதற்கு அடியேன்பால் திருவருளை வழங்கியருள் அதற்குப்பின் இராமபிரான் பக்கலில் போய் துன்பத்தைத் தணிப்பாயாக. அடியேனுடைய தோளில் விரைந்து ஆரோகணிப்பாயாக என்று கூறிப் பணிந்து நன்மைதரும் திருவடிகளை வணங்கினான்.

5355. ஏய நல் மொழி எய்த விளம்பிய
தாயை முன்னிய கன்று அனையான்தனக்கு
ஆய தன்மை அரியது அன்றால் என
தூய மென்சொல் இனையன சொல்லினாள்.

நன்மை தரும் சொற்களை பொருத்தமாகவும் நன்றாகவும் தாயை எதிரே கண்ட இளங்கன்று போலும் அனுமனுக்கு நீ கூறிய அச்செயல் உன்னால் செய்ய முடியாதது அன்று என்று கூறிவிட்டு இப்படிப்பட்ட தூய்மையான மென்மையான சொற்களைக் கூறினாள்.

5356. அரியது அன்று நின் ஆற்றலுக்கு ஏற்றதே
தெரிய எண்ணினை செய்வதும் செய்தியே
உரியது அன்று என ஓர்கின்றது உண்டு அது என்
பெரிய பேதைமைச் சில் மதிப் பெண்மையால்

உன்னால் செய்ய முடியாததல்ல நின் ஆற்றலுக்கு ஏற்றதே விளக்கமாக ஆராய்ந்தாய் செய்வாய் மிக்க அறியாமையும் குறைந்த அறிவும் பெற்ற பெண்மைத் தன்மையால் அச்செயல் ஏற்ற செயல் அன்று என்று அறிவும் பண்பு என்பால் உள்ளது.

5357. வேலையின்னிடையே வந்து, வெய்யவர்
கோலி நின்னொடும் வெஞ் சரம் கோத்தபோது
ஆலம் அன்னவர்க்கு அல்லை, எற்கு அல்லையால்
சாலவும் தடுமாறும் தனிமையோய்!

கொடிய அரக்கர்கள் கடலுக்கு நடுவே வந்து உன்னை வளைத்துக் கொண்டு உன்னுடன் கொடிய அம்புகளை வில்லில் தொடுத்துப் போர் புரியும்போது விடம் போன்றவர்களுடன் போர் புரிவதற்கும் ஏற்றவனாகாய் என்னைப் பாதுகாப்பதற்கும் உரியவனாகாய் மிகவும் சஞ்சலம் அடையும் தனிமை உடையவனாவாய்.

5358. அன்றியும் பிறிது உள்ளது ஒன்று ஆரியன்
வென்றி வெஞ் சிலை மாசுணும் வேறு இனி
நன்றி என்? பதம் வஞ்சித்த நாய்களின்
நின்ற வஞ்சனை நீயும் நினைத்தியோ?

இது அல்லாமலும் வேறு ஒரு காரணம் இருக்கிறது இராமபிரானின் வெற்றிமிக்க கோதண்டம் களங்கம் அடையும். நன்மை என்ன? சோற்றை ஏமாற்றி உண்ணும் நாய்களைப் போல வஞ்சித்துக் கவர்ந்த அரக்கரிடத்து நிலைத்த வஞ்சகத்தை நீயும் கருதுகின்றாயா?

5359. கொண்ட போரின் எம் கொற்றவன் வில் தொழில்
அண்டர் எவரும் நோக்க என் ஆக்கையைக்
கண்ட வாள் அரக்கன் விழி காகங்கள்
உண்டபோது அன்றி யான் உளென் ஆவெனோ?

எம்முடைய தலைவனாகிய இராமபிரான் வில்லின் தொழிலை மேற்கொண்ட போர்க்களத்தில் எல்லாத் தேவர்களும் பார்க்கும்படியாக என் உடலை முறையற்றுப் பார்த்து கொடிய அரக்கனின் கண்களை காகங்கள் உண்ட போதே அல்லாமல் யான் உயிருடன் உள்ளவன் ஆவேனா.

5360. வெற்றி நாணுடை வில்லியர் வில் தொழில்
முற்ற நாண் இல் அரக்கியர் முக்கொடும்
அற்ற நாணினர் ஆயின போது அன்றி,
பெற்ற நாணமும் பெற்றியது ஆகுமோ?

வெற்றியையும் நாணையும் பெற்ற வில்லேந்திய இராமலக்குவர்களின் வில்லாற்புரியும் போர்த்தொழில் முதிர்ச்சியடைய நாணமற்ற அரக்கிகள் அறுபட்ட மங்கல் நாண உடையவரான போதே அல்லாமல் யான் பெற்ற நாணமும் சிறப்புடைய தாகுமோ?

5361. பொன் பிறங்கல் இலங்கை பொருந்தலர்

என்பு மால் வரை ஆகிலதேஎனின்

இற் பிறப்பும் ஒழுக்கும் இழுக்கம் இல்

கற்பும் யான் பிறர்க்கு எங்ஙனம் காட்டுகேன்?

பொன்மலையில் அமைந்த இலங்கை மாநகரம் அறத்துடன் பொருந்தாத அரக்கர்களின் பெரிய எலும்பு மலையாக ஆகாமற் போனால் நான் என்னுடைய சிறந்த குடிப்பிறப்பையும் ஒழுக்கத்தையும் சிதைவு இல்லாத கற்பையும் உலக மக்களுக்கு எப்படித் தெளிவுபடுத்தி அறிவிப்பேன்.

5362. அல்லல் மாக்கள் இலங்கையது ஆகுமோ?

எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும் என்

சொல்லினால் சுடுவேன் அது தூயவன்

வில்லின் ஆற்றற்கு மாசு என்று வீசினேன்

துன்பம் விலங்கு போன்றவர்கள் வாழும் இலங்கையளவுடன் நின்று விடுமா வரம்பைக் கடந்து போகும் எல்லாவுலகங்களையும் என்னுடைய சொல்லினாலேயே சுட்டெரித்து விடுவேன் அவ்வாறு செய்வது தூயவனாகிய இராமபிரானின் வில்லினுடைய வலிமைக்கு களங்கம் உண்டாக்கும் என்று ஒதுக்கித் தள்ளினேன்.

5363. வேறும் உண்டு உரை கேள் அது மெய்ம்மையோய்!

ஏறு சேவகன் மெனி அல்லாமல் இடை

ஆறும் ஐம்பொறி நின்னையும் ஆண் எனக்

கூறும் இவ் உருந்தீண்டுதல் கூடுமோ?

உண்மையின் வடிவமானவளே சொல்லும் சொல் வேறு ஒன்றும் உள்ளது. அதைக் கேட்பாயாக. வளரும் வீரத்தைப் பெற்ற இராமபிரானின் திருமேனியை அல்லாமல் தோற்றுப்போய் அவிந்துபோன ஐம்பொறிகளைப் பெற்ற உன்னையும் ஆண் என்று பேசும் இந்த மேனியை தொடுவது தகுமா?

5364. தீண்டினான்எனின் இத்தனை சேண் பகல்

ஈண்டுமோ உயிர் மெய்யின்?? இமைப்பின்முன்

மாண்டு தீர்வென் என்றே நிலம் வன்கையால்

கீண்டு கொண்டு எழுந்து ஏகினன் கீழ்மையான்

இழிந்த பண்புடைய இராவணன் என்னைத் தொட்டிருப்பானேயானால் இவ்வளவு நீண்ட நாட்கள் இராவணனின் உயிரானது அவன் உடலில் தங்கியிருக்குமா? கண் இமைக்கும் நேரத்தில் அழிந்து ஒழிவேன் என்று கருதியே

பேராற்றலால் யான் இருந்த பூமியை பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டு இலங்கைக்குச் சென்றான்.

6. பொழில் இறுத்த படலம்

பிராட்டியிடம் சூடாமணியுடன் விடைபெற்றுக் கொண்ட அனுமன், மேற்கொண்டு செய்த செயல்களைக் கூறுவது இந்தப்பகுதி.

இதனுள் விடைபெற்ற அனுமன் மனநிலை அவன் அசோக வனத்தை அழித்தல், பிராட்டியிருந்த மரம் மட்டும் அழியாது திகழ்தல் வனத்தை அழித்து நின்ற அனுமன் நிலை, அனுமனைக் கண்டு அஞ்சிய அரக்கியர் பிராட்டியை வினாவுதல், பிராட்டியின் பதில், காவலர் இராவணனிடம் சென்று செய்தி கூறுதல், அனுமன் ஆரவாரம் செய்தல் முதலிய செய்திகள் அடங்கியுள்ளன.

5429. நெறிக் கொடு வடக்கு உறும் நினைப்பினில் நிமிர்ந்தான்

பொறிக் குல மலர்ப் பொழிலிடைக் கடிது போவான்

சிறுத் தொழில் முடித்து அகல்தல் தீது எனல் தெரிந்தான்

மறித்தும் ஓர் செயற்கு உரிய காரியம் மதித்தான்

வழியைக் கருதி வடக்குமுகமாகச் செல்லும் நினைப்போடு அதற்கு ஏற்பப் பெரியவடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டு வண்டுக்கூட்டங்கள் மொய்க்கும் மலர்கள் நிறைந்த அசோகவனத்தினுடையே விரைந்து செல்பவனாகிய அனுமன் சிறு செயலை மட்டும் முடித்துக்கொண்டு போவது குறைவு என்று உணர்ந்து மீண்டும் தான் செய்வதற்குப் பொருப்பான ஒரு செலைச் செய்ய எண்ணினான்.

5430. ஈனம் உறு பற்றலரை எற்றி எயில் முதூர்

மீன நிலையத்தின் உக வீசி விழி மானை

மானவன் மலர்க் கழலில் வைத்தும்இலென் என்றால்

ஆன பொழுது எப் பரிசின் நான் அடியன் ஆவேன்?

இழிவான செயல்கள் பொருந்திய பகைவர்களாகிய அரக்கர்களைத் தாக்கி அழித்து மதில்கள் சூழ்ந்த இந்த இலங்கை நகரை மீன்களுக்கு இருப்பிடமான கடலில் சிதறி விழும்படி வீசி எறிந்து கண் பார்வையால் மானை ஒத்த பிராட்டியை இராமபிரானுடைய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளில் வைத்து வணங்கவில்லை என்றால் அந்நிலையில் நான் உள்ள போதும் எவ்விதத்தில் நான் இராமபிரானுக்கு உண்மை அடியவனாக ஆவேன்?

5431. வஞ்சனை அரக்கனை நெருக்கி, நெடு வாலால்

அஞ்சினுடன் அஞ்சு தலை தோள் உற அசைத்தே

வெஞ் சிறையில் வைத்தும்இலென் வென்றும்இலென் என்றால்

தஞ்சம் ஒருவர்க்கு ஒருவர் என்றல் தகும் அன்றோ?

கபடத்தன்மை பொருந்திய அரக்கனாகிய இராவணனை எனது நெடிய வாலினால் பத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களும் ஒன்றுசேரும்படி

நெருக்கிக்கட்டி சிறைக்காவலில் வைத்தேனும் அல்லேன். போரில் அவனை வென்றேனும் அல்லேன் என்று சொல்லுவமானால் ஒருவர்க்கு ஒருவர் பற்றுக்கோடு என்ற உறுதிமொழி கூறல் தகுதி உடையதாகுமல்லவோ?

5432. கண்ட நிருதக் கடல் கலக்கினென் வலத்தின்
திண் தில் அரக்கனும் இருக்க ஓர் திறத்தின்
மண்டவதரத்தவன் மலர்க் குழல் பிடித்து
கொண்டு சிறை வைத்திடுதலில் குறையும் உண்டோ?

என் வலிமையினால் கண்ணுக்குத் தெரிகின்ற அரக்கர் கூட்டத்தை செய்தவனாய் மிக்க வலிமை உடைய அரக்கனாகிய இராவணனும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க ஒப்பற்ற எனது ஆற்றலினால் பட்டத்து மண்டோதரியின் மலரணிந்த கூந்தலைப் பற்றி, சிறையாகக் கொண்டு வைப்பதில் குறைவு உள்ளதோ?

5433. மீட்டும் இனி எண்ணும் வினை வேறும் உளது அன்றால்
ஒட்டி இவ் அரக்கரை உலைத்து உரிமை எல்லாம்
காட்டும் இதுவே கருமம் அன்னர் கடும் போர்
மூட்டும் வகை யாவதுகொல்? என்று முயல்கிறான்.

இந்த அரக்கர்கள் எல்லாம் வருத்தி ஓடச் செய்து, இராமபிரானுக்கு அடியனாரும் உரிமைத்தன்மை எல்லாம் வெளிப்படையாகக் காட்டுகின்ற இதுவே நான் செய்யத்தக்க செயல் இனிமேல், மறுபடியும் ஆலோசிக்க வேண்டிய காரியம் வேறு ஒன்றும் இல்லை அரக்கரை கொடிய போரில்முளச் செய்யும் விதம் எதுவாகும் என்று நினைத்து ஆலோசிப்பவனாயினான் அனுமன்.

5434. இப்பொழிலினைக் கடிது இறுக்குவென் இறுத்தால்
அப்பெரிய பூசல் செவி சார்தலும் அரக்கர்
வெப்புறு சினத்தர் எதிர் மேல்வருவர் வந்தால்
துப்பு உற முருக்கி உயிர் உண்பல் இது சூதால்.

இந்தச் சோலையை விரைவில் முறித்து அழிப்பேன். அவ்வாறு யான் அழித்தால் அந்தப் பெரிய ஆரவாரம் தமது காதில் பட்டவுடன் அரக்கர் கோபத்தினராகி போர் புரிய வருவார்கள். எனது வலிமையைக் கொண்டு அவர்களை அழித்து, உயிர்களை இதுவே யான் செய்யத்தக்க உபாயம்.

5435. வந்தவர்கள் வந்தவர்கள் மீள்கிலர் மடிந்தால்
வெந் திறல் அரக்கனும், விலக்க அரு வலத்தால்
முந்தும் எனின் அன்னவன் முடித் தலை முசித்து என்
சிந்தை உறு வெந் துயர் தவிர்த்து இனிது செல்வேன்.

என்னை எதிர்த்துப் போர் செய்ய வந்தவர்கள் எல்லாரும் திரும்பிச் செல்லாதவர்களாய் இறந்தால் கொடிய வலியான இராவணனும் விலக்க முடியாத வலிமையோடு என் மீது போருக்கு வருவான். அவ்வாறு வந்தானானால் இந்த இராவணனது, மகுடம் அணிந்த தலைகளை அழித்துக் கொண்டு என் மனத்தில் உள்ள கொடிய துயரைப் போக்கி மகிழ்வோடு திரும்பிப் போவேன்.

5436. என்று நினையா இரவி சந்திரன் இயங்கும்

**குன்றம் இரு தோள் அனைய தன் உருவு கொண்டான்
அன்று உலகு எயிற்றிடை கொள் எனம் எனல் ஆனான்
துன்று கடி காவினை அடிக்கொடு துகைத்தான்**

என்று மனத்தில் எண்ணி இயங்கும் சூரியனும் சந்திரனும் சுற்றி வலம் வருகின்ற மேருமலையை ஒத்த இரண்டு தோள்களை உடைய தனது பெரிய வடிவை எடுத்துக்கொண்டு முற்காலத்தில் பூமியைத் தன் பற்களின் இடையே கொண்டவராக மூர்த்திக்கு ஒப்பவனாக விளங்கி மரங்கள் அடர்ந்த காவல்மிகுந்த அசோகவனத்தை தனது கால்களால் தாக்கி மிதித்து அழித்தான்.

5437. முடிந்தன பிளந்தன முரிந்தன நெரிந்த

**மடிந்தன பொடிந்தன மறிந்தன முறிந்த
இடிந்தன தகர்ந்தன எரிந்தன கரிந்த
ஒடிந்தன ஒசிந்தன உதிர்ந்தன பிதிர்ந்த**

கால்களால் துகைக்கப்பட்ட மரங்களில் சில அழிந்து போயின. பிளவுபட்டன. ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கி நொறுக்கி அழிந்தன. தலைசாய்ந்தன. சிதள் சிதளாய்த் தெறித்து போயின. துவண்டு உதிர்ந்தன. இன்னபின்னப்பட்டன.

5438. வேரொடு மறிந்த சில வெந்த சில விண்ணில்

**காரொடு செறிந்த சில காலினொடு வேலைத்
தூரொடு பறிந்த சில தும்பியொடு வானோர்
ஊரொடு மலைந்த சில உக்க சில நெக்க**

சில மரங்கள் வேரொடு கீழே விழுந்தன. சில மரங்கள் வெந்து போயின. சில மரங்கள் ஆகாயத்தில் உள்ள மேகத்தோடு நெருங்கின. மரங்கள் காற்றினால் அழிந்தன. சில பிளந்து சிதறிச் சிந்தின.

5439. சோனை முதல் மற்றவை சுழற்றிய திசைப்போர்

**ஆனை நுகரக் குளகும் ஆன அடி பற்றா
மேல் நிமிர விட்டன விசும்பின் வழி மீப்பொய்
வானவர்கள் நந்தன வனத்தையும் மடித்த.**

அனுமனால் சுழற்றி எறியப்பட்ட மேகத்தைத் தம்மிடம் கொண்ட மற்றும் சில மரங்கள் எட்டுத்திக்குகளையும் காக்கும் போரில் சிறந்த யானைகள் உண்ணும் தழை உணவு ஆயின. அடியைப் பற்றி வானத்தில் செல்லும்படி வீசி எறியப்பட்ட சில மரங்கள் ஆகாய வழியாக மேலே சென்று தேவர்களது அழகிய பூஞ்சோலையையும் அழித்தன.

**5440. அலைந்தன கடல் திரை அரக்கர் அகல் மாடல்
குலைந்து உக இடிந்தன குலக் கிரிகளோடு
மலைந்து பொடி உற்றன மயங்கி நெடு வானத்து
உலைந்து விழும் மீனினோடு வெண் மலர் உதிர்ந்த**

கடலின் அலைகள் அலைவனவாயின. அரக்கருக்குரிய பெரிய மாளிகைகள் நிலை கெட்டுச் சிதறிச் சிந்தும்படி இடிந்து போயின. ஏழுலகுப் பருவதங்களோடு மோதிப் பொடியாய்ச் சிந்தின. மரங்களில் உள்ள வெள்ளிய பூக்கள் ஆகாயத்தினின்றும் நிலை கலங்கிக் கீழே விழக்கூடிய நட்சத்திரங்களோடு கலந்து கீழே சிந்தின.

**5441. முடக்கு நெடு வேரோடு முகந்து உலகம் முற்றும்
கடக்கும்வகை வீசின களித்த திசை யானை
மடப் பிடியனுக்கு உதவ மையின் நிமிர் கை வைத்து
இடுக்கியன ஒத்தன எயிற்றின் இடை ஞால்வ.**

உலகம் முழுவதும் கடந்து செல்லும்படி வளைந்துள்ள நீண்ட வேருடனே பிடுங்கி அனுமனால் எறியப்பட்ட சில மரங்கள் மதமேற்கொண்ட திக்கு யானைகளின் தந்தங்களின் நடுவில் தொங்குவனவாகி இளமையுள்ள பெண் யானைகளுக்குக் கொடுக்க மேகத்தைப் போல மேலே நிமிர்ந்து எழுந்த தன் துதிக்கையில் வைத்து இடுக்கிக் கொண்டுள்ளனவற்றைப் போலத் தோன்றின.

**5442. விஞ்சை உலகத்தினும் இயக்கர் மலைமேலும்
துஞ்சுதல் இல் லானவர் துறக்க நகரத்தும்
பஞ்சி அடி வஞ்சியர்கள் மொய்த்தனர் பறித்தார்
நஞ்சம் அனையானுடைய சோலையின் நறும்பூ.**

விடம் போன்ற கொடிய இராவணனது அசோக வனத்து நறுமணம் மிக்க மலர்களை வித்தியாதரர் உலகத்திலும் யட்சர்கள் வாழும் மலைகளின் மீதும் இறத்தல் என்பது இல்லாத தேவர்கள் வாழ்கின்ற சுவர்க்க நகரத்திலும் செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்டிய பாதங்களை உடைய மகளிர் கூட்டமாய் நெருங்கி வந்து பறித்துக் கொண்டார்கள்.

5443. பொன் திணி மணிப் பரு மரன் திசைகள் போவ
மின் திரிவ ஒத்தன வெயில் கதிரும் ஒத்த
ஒன்றினோடும் ஒன்று இடை புடைத்து உதிர ஊழின்
தன் திரள் ஒழுக்கி விழு தாரகையும் ஒத்த.

நான்கு திசைகளிலும் செல்லும் பொன்னால் பதிக்கப்பெற்ற மரங்கள் மின்னல்கள் திரிவனவற்றை ஒத்தன. இரத்தினங்களால் பதிக்கப்பெற்ற மரங்கள் சூரியனுடைய ஒளியையும் ஒத்திருந்தன. மரங்கள் இடையே ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கப்பட்டுத் தகர்ந்து தூளாகிக் கீழே உதிரும்படி கூட்டமாக விழும் நட்சத்திரங்கள் போலவும் விளங்கின.

5444. புள்ளினோடு வண்டும் மிளிறும் கடிகொள் பூவும்
கள்ளும் முகையும் தளிர்களோடு இனிய காயும்
வெள்ள நெடு வேலையிடை மீன்இனம் விழுங்கித்
துள்ளின மரன் பட நெரிந்தன துடித்த.

பறவைகளையும் வண்டுகளையும் மிளிறுகளையும் நறுமணம் உள்ள மலர்களையும் அரும்புகளையும் தேனையும் துளிர்களையும் இன் சுவையுள்ள காய்களையும் நிர்ப்பெருக்கை உடைய பெரிய கடலிலே உள்ள மீன் கூட்டங்கள் உட்கொண்டு துள்ளிக் குதித்தன. வீழ்ந்த மரங்கள் தம் மேற்பட்டுத்தாக்குவதால் நசுங்கினவாகித் துடிக்கலாயின.

5445. தூவிய மலர்த்தொகை சுமந்து திசைதோறும்
பூவின் மணம் நாறாவ புலால் கமழ்கிலாத
தேவியர்களோடும் உயர் தேவர் இனிது ஆடும்
ஆவி எனல் ஆய திரை ஆர்கலிகள் அம்மா!

சிதறின மலர்களின் கூட்டங்களைத் தாங்கி எங்கும் மலர்களின் மணமே வீசுவன. புலால் நாற்றம் வீசாமல் அடங்கியுள்ளனவான அலைகளை உடைய கடல்கள் உயர்ந்த தேவர்கள் தம் மனைவிமார்களுடன் மகிழ்வோடு நீராடுகின்ற பொய்கை என்று சொல்லத்தக்கவாயின.

5446. இடந்த மணி வேதியும் இறுத்த கடி காவும்
தொடர்ந்தன துரந்தன படிந்து நெறி தூர
கடந்து செலவு என்பது கடந்தன இது காலால்
நடந்து செலல் ஆகும் எனல் ஆகியது நல் நீர்.

பெயர்த்தெறிந்த இரத்தினமயமான மேடைகளும் ஒடித்த காவலுள்ள சோபையின் மரங்களும் தொடர்ந்து வேகமாகச் சென்று கடலிலே ஒழுங்காக விழுந்து, அதனை வழிபோலத் தூர்த்து விட்டதனால் மணம் கொண்ட கடலானது

தாண்டிச் செல்ல வேண்டியது என்ற தன்மையைக் கடந்ததாகி நடந்து செல்லக் கூடியது என்று சொல்லத்தக்கதாயிற்று.

5447. வேனில் விளையாடு சுடரோனின் ஒளி விம்மும்

வானினிடை வீசிய அரும் பணை மரத்தால்

தானவர்கள் மாளிகை தகர்ந்து பொடி ஆய

வான இடியால் ஒடியும் மால் வரைகள் மான

கோடைக்காலத்தில் முழு உற்சாகத்தோடு காய்கின்ற சூரியனைப் போல ஒளி மிகுகின்ற ஆகாயத்தில் வீசி எறிந்த மிகப்பெரிய மரங்களால் அரக்கரது மாளிகைகள் ஆகாயத்திலிருந்து விழும் இடியினால் உடைந்த பெரிய மலைகளைப் போல இடிந்து பொடிபட்டன.

5448. எண் இல் தரு கோடிகள் எறிந்தன செறிந்தே

தண்ணென் மழைபோல் இடை தழைந்தது சலத்தால்

அண்ணல் அனுமான் அடல் இராவணனது அந்நாள்

விண்ணினும் ஓர் சோலை உளது ஆம் என விதித்தான்.

அந்தக் காலத்தில் பிடுங்கி எறிந்தவனான அளவிறந்த மரங்களின் கூட்டங்கள் நெருங்கி குளிர்ந்த மேகம் போல விண்ணிடத்தில் தழைந்து தோன்றியது. பெருமை பொருந்திய அனுமான் கோபத்தால் வலிமைமிக்க இராவணனுடைய அசோகவனச் சோலை வானத்தும் உள்ளது என்று சொல்லும் படிச் செய்தான்.

5449. தேன் உறை துளிப்ப நிறை புள் பல சிலம்ப

பூ நிறை மணித் தரு விசும்பிடை போவ

மீன் முறை நெருக்க ஒளி வாளொடு வில் வீச

வானிடை நடாய நெடு மானம் எனல் ஆன.

தேன் துளிகள் சிந்தவும் அங்கு நிறைந்து வாழ்ந்து வந்த பறவைகள் ஒலிக்கவும் மலர்கள் நிறைந்த இரத்தின மயமான மரங்கள் ஆகாயத்தினிடத்தே போவனவாய் நட்சத்திரங்கள் முறையே நெருக்கவும் ஒளியானத வாளொடு போட்டியிட்டு ஒளி வீசவும் ஆகாயத்தில் செல்லும் பெரிய விமானம் என்று சொல்லத்தக்கனவாயின.

7. கிங்கரர் வதைப் படலம்

அனுமன், கிங்கரர் என்னும் அரக்க வீரர்களைக் கொன்ற செய்தியைக் கூறுவது, இந்தப் பகுதி. கிங்கரர் - ஏவலாளர் இராவணனால் அனுமன் மேல் ஏவப்பட்டவர்.

5489. அரு வரை முழையில் முட்டும் அசனியின் இடிப்பும் ஆழி
வெருவரு முழக்கும் ஈசன் வில் இறும் ஒலியும் என்ன
குரு மணி மகுட கோடி முடித் தலை குலுங்கும் வண்ணம்
இருபது செவியினூடும் நுழைந்தது அவ் எழுந்த ஓசை.

பெரிய மலையின் குகையிலே போய்த் தாக்கும் இடியின் முழக்கமும் அச்சம் உண்டாகுமாறு தோன்றுகின்ற கடலின் ஒலியும் சிவனது வில்லை ஒடித்த போது ஏற்பட்ட ஒலியும் என்று சொல்லும்படி ஒளி பொருந்திய இரத்தினங்களை பதிக்கப் பெற்ற கிரீடங்களை வரிசையாக அணிந்த மயிர் முடியை உடைய பத்துத் தலைகளும் அசையும்படி எங்கும் பரந்தெழுந்த அந்தப் பேரோசை இராவணன் இருபது காதுகளின் வழியே உட்புகுந்து சென்றது.

5490. புல்லிய முறுவல் தோன்ற பொறாமையும் சிறிது பொங்க
எல்லை இல் ஆற்றல் மாக்கள் எண் இறந்தாரை ஏவி
வல்லையின் அகலா வண்ணம் வானையும் வழியை மாற்றி
கொல்லலிர் குரங்கை நொய்தின் பற்றுதிர் கொணர்திர் என்றான்.

அற்பமான சிறுநகை உண்டாகவும் பொறாமையும் சிறிது மேற் கிளம்பவும் அளவற்ற வலிமை பெற்ற ஏவலர்கள் எண்ணிறந்தவர்களை ஏவி அனுப்பி ஆகாய வழியையும் தடுத்து அந்தக் குரங்கை தப்பி அப்புறம் செல்லாதபடி கொல்லாமல் விரைவில் எளிதாக பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள் என்றான்.

5491. சூலம் வாள் முசலம் கூர் வேல் தோமரம் தண்டு பிண்டி
பாலமே முதலா உள்ள படைக்கலம் பரித்த கையர்
ஆலமே அனைய மெய்யர் அகலிடம் அழிவு செய்யும்
காலம் மேல்எழுந்த முரிக் கடல் என கடிது செல்வார்.

சூலாயுதம் முதலிய பலவகையான போர்க்கருவிகளைத் தாங்கிய கையர்களாகவும் விஷத்தை ஒத்த கறுத்த உடலை உடையவராகவும் உள்ள அரக்கர்கள் பூமிப்பரப்பு முழுவதையும் அழித்து விடுதலை உடைய பிரளய காலத்தில் பொங்கிக் கிளம்பிய வலிய கடல் போல போவாராயினர்.

5492. நானிலம் அதனில் உண்டு போர் என நவிலின் அச்சொல்
தேனினும் களிப்புச் செய்யும் சிந்தையர் தெரித்தும் என்னின்
கானினும் பெரியர் ஓசை கடலினும் பெரியர் கீர்த்தி

வானினும் பெரியர் மேனி மலையினும் பெரியர் மாதோ!

இந்நிலகில் போர் நிகழும் என்று சொன்ன அளவில் அந்த வார்த்தை தேனைவிட மிக்க சுவையை உண்டாக்கும் மனத்தினர் அறிவிப்போம் என்றால் காட்டைவிடப் பெரியவர் உடல் தோற்றத்தால் மலையை விடப் பெரியவர்கள்.

5493. திருகுறும் சினத்து தேவர் தானவர் என்னும் தெவ்வர்

இரு குறும்பு எறிந்து நின்ற இசையினார் வசை என்று எண்ணி

பொரு குறும்பு என்று வென்று புணர்வது பூ உண்ண வாழ்க்கை

ஒரு குறுங்குரங்கு! என்று எண்ணி நெடிது நாண் உழக்கும் நெஞ்சர்

முரண் கொண்ட கோபத்தை உடைய தேவர்களை அசுரர்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற பகைவர்களுடைய பெரிய அரண்களை அழித்து பெற்ற புகழையுடையவர்களுக்கு பொருகின்ற போரினை மேற்கொண்டு மலர் முதலியவற்றை உண்டு வாழ்கின்ற ஒரு சின்னக்குரங்கு வெற்றி அடைவது இது ஒரு பெரும் பழிப்பு ஆகும் என்று நினைத்து வெட்கத்தால் வருந்தும் மனத்தினராயினர்.

5494. கட்டிய வாளர் இட்ட கவகத்தர் கழலர் திக்கைத்

தட்டிய தோளர் மேகம் தடவிய கையர் வாளை

எட்டிய முடியர் தாளால் இடறிய பொருப்பர் ஈட்டிக்

கொட்டிய பேரி என்ன மழை என குமுறும் சொல்லார்.

இடையில் கட்டிய வாளாயுதத்தை உடையவர்கள் பூண்ட கவசத்தையும் வீரக்கழல் களையும் உடையவர்கள் திக்குகளின் எல்லையை முட்டிய தோள்களை உடையவர்கள் மேகங்களைத் தடவும்படி நீண்ட கைகளை உடையவர்கள். வான மண்டலத்தை தம் கால்களால் இடறியெறியும் மலைகளை உடையவர்கள் ஒருங்கே சேர்த்து முழக்கப்பட்ட பேரிகை போலவும், மேகத்தின் இடி போலவும் முழங்குகின்ற சொற்களை உடையவர்கள்.

5495. வானவர் எறிந்த தெய்வ அடு படை வடுக்கள் மற்றைத்

தானவர் துரந்த ஏதித் தழும்பொழு தயங்கும் தோளர்

யானையும் பிடியும் வாரி இடும் பில வாயர் ஈன்ற

கூனல் வெண்பிறையின் தோன்றும் எயிற்றினர் கொதிக்கும் கண்ணர்

தேவர்கள் தம் மீது வீசி எறிந்த தெய்வத்தன்மை உள்ள, கொல்ல வல்ல அற்புதங்களால் உண்டான தழும்புகள் வேறான அசுரர்கள் போரில் தூண்டிய அற்புதங்களால் உண்டான தழும்புகளோடு விளங்குகின்ற தோள்களை உடையவர்கள். ஆண் யானையையும் பெண்யானையையும் வாரி உண்ணுகின்ற குகை போன் வாயினை உடையவர்கள். புதிதாக தோன்றிய வளைந்த

வெண்மையான பிறைச் சந்திரன் போன்று காணப்படுகின்ற பற்களை உடையவர்கள். கோபத்தால் பொங்கும் கண்களை உடையவர்கள்.

5496. சக்கரம், உலக்கை, தண்டு, தாரை, வாள், பரிகம், சங்கு, முற்கரம் முசுண்டி, பிண்டிபாலம், வேல், சூலம், முட்கோல், பொன் கரக் குலிசம், பாசம், புகர் மழு, ஏழு பொன் குந்தம், வில், கருங்கணை, விட்டேறு, கழுக்கடை, எழுக்கள் மின்ன.

சக்கராயுதங்களும் உலக்கைகளும் கூர் நுனியை உடைய வாளாயுதங்களும் இருப்பு வளைதடிகளும் சங்கங்களும் சம்மட்டிகளும் முசுண்டி என்னும் ஆயுதங்களும் எறியீட்டிகளும் வேல்களும் சூலங்களும் முட்கோல்களும் அழகிய ஒளி வீசுகின்ற வச்சிராயுதங்களும் கயிற்றின் வடிவான ஆயுதங்களும் ஒளியுள்ள மழுக்களும் மேலெழுந்து தோன்றுகின்ற அழகிய ஈட்டிகளும் வில்லும் பெரிய அம்புகளும் வீசி எறிதற்குரிய விட்டேறு என்னும் ஆயுதங்களும் கூர் நுனியை உடைய இரும்புத்தடிகளும் ஒளிவிட.

5497. பொன் நின்று களுலும் தெய்வப் பூணினர் பொருப்புத் தோளர் மின் நின்ற படையும், கண்ணும், வெயில் விரிக்கின்ற மெய்யர், என்? என்றார்க்கு என்? என்? என்றார் முன் நின்றார் முதுகு தீய, பின் நின்றார் முடுகுகின்றார்.

அழகு நிலை பெற்று விளங்கும் தெய்வத்தன்மையுள்ள அணிகலனை உடையவர். ஒளி பொருந்திய ஆயுதங்களையம் கண்களையும் வெயில் போல ஒளி பரப்பப்பெற்ற உடல்களையும் உடையவர். ஏன் போவது தடைப்படுகின்றது என்று தம் முன் நின்றவர்களைக் கேட்டவர்க்கு அவர்கள் போகமுடியாமல் நெருக்கத்தால் தடையுற்றதை அறியாதவர்களாகி தம் முன்னே நின்றவர்களுடைய முதுகுகள், அவர்களது மூச்சுக்காற்றால் தீப்பட்டன போல சூடுகொள்ள என்ன என்ன விரைந்து வினவுபவராய் விரைபவரானார்கள்.

5498. வெய்துறு படையின் மின்னர் வில்லினர் வீச காலர் மையுறு விசம்பின் தோன்றும் மேனியர் மடிக்கும் வாயர் கை பரந்து உலகு பொங்கிக் கடையுகம் முடியும்காலை பெய்ய என்று எழுந்த மாரிக்கு உவமை சால் பெருமை பெற்றார்.

மடிக்கின்ற உதட்டை உடையவர்களாகிய அந்த அரக்கர்கள் கொடுமை மிகுந்த ஆயுதங்களான மின்னலை உடையவர்களாய் விற்களை உடையவர்களாய் வீசுகின்ற மூச்சுக்காற்றை உடையவர்களாய் பக்கங்களில் பரவி உலகின் மீது பெருக்கெடுத்து யுகங்கள் முடியும் காலத்தில் பெரு

மழைபெய்வதற்கு மேற்கிளம்பிய மேகத்துக்கு உவமையாதற்கு ஏற்ற பெருமையைப் பெற்றவர்களாய் விளங்கினர்.

5499. பனி உறு செயலை சிந்தி வேரமும் பறித்தது அம்மா!

தனி ஒரு குரங்கு போலாம்! நன்று நம் தருக்கு! என்கின்றார்!

இனி ஒருபழி மற்று உண்டோ இதனின்? என்று இரைத்துப் பொங்கி முனிவுறு மனத்தின் தாவி, முந்துற முடுகுகின்றார்.

குளிர்ச்சி பொருந்திய அசோகவனச் சோலையை அழித்து அங்கிருந்த சயித்த மண்டபத்தையும் அடியோடு பெயர்த்து அழித்தது தனியாய் வந்த ஒரு குரங்கு என்றால் நம் வலிமை நன்றாயிருந்தது என்று சொல்கின்றவர்களாய் வேறொரு அவமானம் அரக்கர் குலத்துக்கு இன்னும் உள்ளதோ? என்று ஆரவாரம் செய்து கொதித்து கோபம் கொண்ட மனத்தோடு முற்பட விரைந்து செல்பவரானார்கள்.

5500. எற்றுறு முரசும், வில், நாண் ஏறவிட்டு எடுத்த ஆர்ப்பும்

சுற்றுறு கழலும் சங்கும் தெழி தெழித்து உரப்பும் சொல்லும்

உற்று உடன்று ஒன்றாய் ஓங்கி ஒலித்து எழுந்து ஊழிப்பேர்வில்

நல் திரைக் கடல்களோடு மழைகளை, நா அடக்க.

தாக்கி அடிக்கப்படுகின்ற முரசத்தின் ஓசையும் வில்லிலே நாணை ஏற்றிப்பூட்டி எழுப்பிய ஒலியும் காலில் சுற்றிக் கட்டிய வீரக்கழல்களின் ஒலியும் சங்குகளை முழக்கும் ஒலியும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து மிகப்பெரிய பேரொலியாகக் கிளம்பி யுகங்கள் முடிந்து மாறுங்காலத்தில் அலைகளோடு எழும் கடல்களின் கொந்தளிப்போடு அப்போது உண்டாகும் மழைகளின் ஒலியையும் அடக்கும்படி.

5501. தெரு இடம் இல் என்று எண்ணி வானிடைச் செல்கின்றாரும்

புருவமும் சிலையும் கோட்டி புகை உயிர்த்து உயிர்க்கின்றாரும்

ஒருவரின் ஒருவர் முந்தி முறை மறுத்து உருக்கின்றாரும்

விரிவு இலது இலங்கை என்று வழி பெறார் விளிக்கின்றாரும்

தெருவில் நடப்பதற்குப் போதுமான இடம் இல்லை என்று கருதி ஆகாய வழியாகச் செல்கின்றவர்களும் தம்புருவங்களையும் விற்களையும் வளைத்து புகையை வெளிப்படுத்தி பெருமூச்சு விடுகின்றவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் முன்னிட்டு முறை தவறியதனால் கோபம் கொள்கின்றவர்களும் தாம் செல்லும் வழியைப் பெறாதவர்களாய், இன்னது செய்வது என்று அறியாமல் மருண்டு விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றவர்களும்.

5502. வாள் உறை விதிர்க்கின்றாரும் வாயினை மடிக்கின்றாரும்

தோள் உறத் தட்டிக் கல்லைத் துகள்படத் துகைக்கின்றாரும்

**தாள் பெயர்த்து இடம் பெறாது தருக்கினர் நெருக்குவாரும்
கோள் வளை எயிறு தின்று தீ எனக் கொதிக்கின்றாரும்.**

வாளை உறையினின்னும் எடுத்து அசைக்கின்றவர்களும் தம் வாயிதழ்களை மடிக்கின்றவர்களும் தோள்களை நன்றாகத் தட்டிக்கொண்டு பெருங்கற்களையும் தூளாகப் போகும்படி நொறுக்குகின்றவர்களும் தம் கால்களை பெயர்த்து மேலே அடி வைப்பதற்கு இடம் கிடைக்காமல் செருக்குகின்றவர்களும் வலிய வளைவான தம் பற்களைக் கடித்து நெருப்பைப் போலக் கொத்து எழுகின்றவர்களும்.

**5503. அனைவரும் மலை என நின்றார் அளவு அறுபடைகள் பயின்றார்
அனைவரும் அமரின் உயர்ந்தார் அகலிடம் தெளிய நடந்தார்
அனைவரும் வரனின் அமைந்தார் அசனியின் அணிகள் அணிந்தார்
அனைவரும் அமரரை வென்றார் அசுரரை உயிரை அயின்றார்**

கிங்கர வீரர் யாவரும் மலையைப் போல சலியாது நிற்பவர்கள் மிகப் பல படைக்கலப் பயிற்சி பெற்றவர்கள். யாவரும் போர் செய்வதில் யாவரும் வர பலம் பொருந்தப் பெற்றவர்கள். வச்சிராயுதம் போல் ஒளி வீசும் ஆபரணங்களை அணிந்தவர்கள். யாவரும் தேவர்களைப் போரில் வென்றவர்கள். அசுரர்களது உயிரைக் கொன்று தின்றவர்கள் இத்தகையவர்கள். பூமி நெளியும்படி நடந்தார்கள்.

**5504. குறுகின கவசமும், மின்போல் குரை கழல் உரகரும் வன்போர்
முறுகின பொழுதின் உடைந்தார் முதுகிட முறுவல் பயின்றார்
இறுகின நிதி கிழவன் போர் இசை கெட அளகை எறிந்தார்
தெறுகுநர் இன்மையின் வன் தோள் தினவுற உலகு திரிந்தார்.**

உடலுடன் நெருங்கி ஒட்டிய கவசங்கள் கொண்ட நிவாதகவசர் என்னும் அசுரரும் மின்னல் போல ஒளி வீசுவனவும் ஒலிக்கின்றவையுமான வீரக்கழல்கள் அணிந்த நாகர்களும் வலிய போர் முற்றியபோது தோற்றவர்களாய்ப் புறமுதுகிட்டு ஓடியதால் புன்முறுவல் கொண்டனர் இந்தக் கிங்கரர். செறிந்த செல்வங்களுக்கு உரியவனாகிய குபேரனின் அளகாபுரியைத் தாக்கி தங்களை எதிர்த்துப் போர் செய்வோர் எவரும் இல்லாமையால் வலிமையான தோள்கள் தினவு எடுக்கும்படி உலகெங்கும் திரிந்தனர்.

**5505. வரைகளை இடறுமின் என்றால் மறிகட் பருகுமின் என்றால்
இரவியை விழ விடும் என்றால் எழு மழை பிழியுமின் என்றால்
அரவினது அரசனை ஒன்றோ தரையினோடு அரையுமின் என்றால்
தரையினை எடும்எடும் என்றால் ஒருவர் அது அமைதல் சமைந்தார்**

மலைகளை இடறித்தள்ளுங்கள் என்றாலும் அலைபுரளுகின்ற கடல் நீரைக்குடித்து விடுங்கள் என்றாலும் சூரியனைக் கீழே விழும்படி தள்ளிவிடுங்கள் என்றாலும் இந்த பூமியைப் பெயர்த்து விடுங்கள் என்றாலும் ஒருவர் அத்தொழிலைச் செய்து முடிக்கத்தக்கவராவார். இவர்களது வல்லமை இத்தோடு அடங்காது என்றபடி.

**5506. தூளியின் நிமிர் படலம் போய் இமையவர் விழி துற வெம்போர்
மீளியின் இனம் என வன் தாள் விரை புலி நிரை என விண் தோய்
ஆளியின் அணி என, அன்றேல் அலைகடல் விடம் என அஞ்சார்
வாளியின் விசைகொடு திண் கார் வரை வருவன என வந்தார்.**

புழுதியின் தொகுதி மேலே சென்று தேவர்களின் கண்களைத் தூர்த்திவிட கொடிய போர் செய்யவல்ல பேய்களின் கூட்டம் என்னும் படியாகவும் வலிய கால்களால் விரைந்து செல்லும் புலிக்கூட்டங்கள் என்னும்படியாகவும் வானத்தில் பாய்ந்து செல்லும் சிங்கங்களின் கூட்டம் என்னும்படியாகவும் பயப்படாமல் அம்பின் வேகத்தோடு வலிய மேகங்கள் மலையை நோக்கி வருவனபோல வந்தார்கள்.

**5507. பொறி தரவிழி, உயிர் ஒன்றோ? புகை உக அயில் ஒளி மின்போல்
தெறி தர உரும் அதிர்கின்றார் திசைதொறும் விசைகொடு சென்றார்
எறிதரு கடையுக் வன் கால் இடறிட, உடுவின் இனம் போய்
மறிதர, மழை அகல் விண்போல் வடிவு அழிபொழிலை வளைந்தார்.**

பெருமூச்சுக் காற்று மாத்திரமோ? கண்களினின்று நெருப்புப் பொறி பரக்கவும் புகையை வெளியே கக்கவும் எட்டுத் திக்குகளிலும் விரைந்து சென்றவர்களாய் கொடிய பெருங்காற்று எற்றி வீசுதலால் நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் நீங்கி விழுந்துவிடவும் மேகம் இல்லாத ஆகாயம் போல தன்னுருவம் அழிந்த அசோகவனத்தை சூழ்ந்துகொண்டார்.

**5508. வயிர் ஒலி வளை ஒலி வான்கார் மழை ஒலி முரசு ஒலி மண்பால்
உயிர் உலைவுற நிமிரும் போர் உறும்ஒலி செவியின் உணர்ந்தான்
வெயில் விரி கதிரவனும் போய் வெருவிட வெளியிடை விண்தோய்
கயிலையின்மலை எனநின்றான் அனையவர் வருதொழில் கண்டான்.**

வெயிலை வீசுகின்ற சூரியனும் அஞ்சி விலகிப் போய்விட ஆகாயத்தை எட்டிய கயிலை மலை போல திறந்த வெளியிடத்தில் நின்றவனாகிய அனுமன் ஊது கொம்பின் வலிய கார்காலத்து முரசங்களின் முழக்கமும் ஓங்கும் போர் வருவதைக் குறிக்கும் ஒலியும் காதினால் கேட்டு உணர்ந்தவனாகி அரக்கர் வருவதைக் கண்ணால் நேரிலும் கண்டான்.

5509. இத இயல் இது முந்தே இயைவுற இனிது தெரிந்தான்
பத இயல் அறிவு பயந்தால் அதின் நல பயன் உளது உண்டோ?
சிதவு இயல் கடி பொழில் ஒன்றே சிதறிய செயல் தருதிண் போர்
உதவு இயல் இனிதின் உவந்தான் எவரினும் அதிகம் உயர்ந்தான்.

யாவரினும் மிகவும் சிறந்த அனுமன் முதலில் தான் இந்த அசோகவனத்தை அழித்தது நல்ல செயல் என்று பொருத்தமாக நன்கு அறிந்து கொண்டான். பக்குவமுடைய அறிவு தோன்றினால் அதைக்காட்டிலும் நல்லதான பயன் தரத்தக்கது வேறு உண்டோ? காவலுள்ள அசோகவனத்தை அழித்தான் செய்கை ஒன்று மட்டுமே தோற்றோடுகின்ற செயலை உண்டாக்கக் கூடிய வலிய போரை உதவி நின்ற தன்மைகண்டு பெரிதும் மகிழ் வெய்தினான்.

8. சம்புமாலி வதைப்படலம்

அனுமனைப் பற்றிக் கொணருமாறு இராவணன் சம்புமாலி என்பவனுக்கு ஆணையிட்டான். ஆணையை ஏற்றுச்சென்று போரிட்ட சம்புமாலியின் வதையைப் பற்றிக் கூறுவது இந்தப்படலம்.

5550. கூம்பின கையன் நின்ற குன்று எனக் குவவுத் திண்தோள்
பாம்பு இவர் தறுகண் சம்புமாலி என்பவனைப் பாரா
வாம் பரித் தானையோடு வளைத்து அதன் மறனை மாற்றி
தாம்பினின் பற்றி தந்து என் மனச் சினம் தணித்தி என்றான்.

குவித்து வணங்கிய கைகளை உடையவனாய் தனக்கு அருகில் நின்ற மலைபோல் திரண்ட வலிய தோள்களையும் பாம்பை ஒத்த அஞ்சாமையையும் கொண்ட சம்புமாலி என்னும் அரக்கனைப் பார்த்து தாவிச்செல்லும் குதிரைப் படைகளோடு சென்று அந்தக் குரங்கை வளைத்து அதன் வலிமையை அடக்கி கயிற்றினால் கட்டி என்னிடம் கொண்டு வந்து விட்டு என் மனத்தில் உள்ள கோபத்தை ஆற்றுவாய் என்று இராவணன் கூறினான்.

5551. ஆயவன் வணங்கி, ஐய! அளப்பரும் அரக்கர் முன்னர்
நீஇது முடித்தி என்று நேர்ந்தனை நினைவின் எண்ணி
ஏயினை என்னப்பெற்றால் என்னின் யார் உயர்ந்தார் என்னா
போயினன் இலங்கை வேந்தன் போர்ச் சினம் போவது ஒப்பான்.

சம்புமாலி என்பவன் இராவணனை வணங்கி தலைவனே அளவிடுதற்கு அரிய அரக்கர் கூட்டத்திடையே மனத்தில் ஆலோசித்துப் பார்த்து நான் சொல்லுவதற்கு இசைந்து ஏவாமல் என்னை நோக்கி இக்காரியத்தைச் செய்து முடிப்பாயாக என்று ஆணையிட்டாய் என்னும் பெருமையை யான் அடையப் பெற்றேன் என்றால் என்னைவிட உயர்ந்தவர் வேறு யார் உளர் என்று சொல்லி இலங்கை அரசனான இராவணனது போரில் மூண்டு எழும் கோபமே, ஒரு உருவெடுத்துப் போவது போன்று சென்றான்.

5552. தன்னுடைத் தானையோடும் தயமுகன் தருக என்று ஏய
மன்னுடைச் சேனையோடும் தாதை வந்து ஈந்த வாளின்
மின்னுடைப் பரவையோடும் வெறுளோர் சிறப்பின் விட்ட
பின்னுடை அனிகத்தோடும் பெயர்ந்தனன் பெரும் போர் பெற்றான்.

பெரிய போர் செய்யும் பேறுபெற்ற சம்புமாலி தனக்கு உரியதான சேனையுடையும் பத்து முகங்களை உடைய அழைத்து வருக என்று ஏவப்பட்ட மன்னனுக்கே உரிய சேனைகளுடனும் தன் தகப்பன் பிரகஸ்தன் கொண்டு வந்து கொடுத்த வாளினால் விளக்கம் பெற்ற சேனைக் கடலுடனும் மற்றும்

உள்ளவர்களான நண்பர்கள் மிகுதியாக அனுப்பிய பின்னே காவலாக வந்த சேனைகளுடனும் சென்றான்.

**5553. உரும் ஒத்த முழக்கன் செங் கண் வெள் எயிற்று ஓடை நெற்றிப்
பருமித்த கிரியின் தோன்றும் வேழமும் பதுமத்து அண்ணல்
நிருமித்த எழிலி முற்றிற்று என்னலாம் நிலைய நேமி
சொரி முத்த மாலை சூழும் துகிற்கொடி தடந்தேர் சுற்ற**

இடி போன்ற பிளிறலையும் சிவந்த கண்களையும் வெண்மையான தந்தங்களையும் முகபடாம் அணிந்த நெற்றியையும் உடைய மலைபோலத் தோன்றுகின்ற பெருமிதம் கொண்ட யானைகளும் சக்கரங்களையும் சொரிகின்ற முத்துமாலைகள் சூழப்பெற்ற வெண்ணிறத் துகில் கொடிகளையுடைய பெரிய தேர்களும் தன்னைச் சூழ்ந்து வரவும்.

**5554. காற்றினை மருங்கில் கட்டி கால் வகுத்து உயிரும் கூட்டி
கூற்றினை ஏற்றியன்ன குலப் பரி குழுவ குன்றின்
தூற்றினின் எழுப்பி ஆண்டு தொகுத்தென கழல் பைங்கண்ண
வேற்று இனப் புலிஏறு என்ன வியந்து எழும் பதாதி ஈட்டம்.**

பக்கங்களில் உள்ள காற்றைப் பிடித்துத் தொகுத்து அதற்கு நான்கு கால்களையும் உண்டாக்கி உயிரினையும் அதில் சேர்த்து எமனை மேலே ஏற்றியது போன்றுள்ள நல்லசாதிக் குதிரைகளைக் கூட்டமாகத் தொடரவும் கூட்டத்தை மலைப்புதர்களிலிருந்து எழுப்பி அந்தப் போர்க்களத்தில் ஒன்று சேர்ந்தனவும் சுழலுகின்ற பசுமையான கண்களை உடையனவுமான வெவ்வேறு வகையான ஆண் புலிகள் போலத் தோன்றவும்.

**5555. தோமரம் உலக்கை கூர் வாள் சுடர் மழு குலிசம் தோட்டி
தாம் அரம் தின்ற கூர் வேல், தழல் ஒளி வட்டம் சாபம்
காமர் தண்டு எழுக்கள், காந்தும் கப்பணம், கால பாசம்,
மா மரம், வலயம், வெங் கோல் முதலிய வயங்க மாதோ.**

பெரிய தண்டாயுதம் உலக்கை, கூர்மையான வாளாயுதம், வச்சிராயுதம், வில் இரும்புத் தண்டுகள், இரும்பு நெருங்சி முட்பட்டைகள், பெரிய மரங்கள் வளையல்கள் கொடிய அம்புகள் முதலிய ஆயுதங்கள் விளங்கவும்.

**5556. எத்திய அயில், வேல், குந்தம், எழு, கழு முதல ஏந்தி
குத்திய திளைப்ப மீதில் குழுவின் மழை மார்க்கொண்டல்
பொத்து உகு பொரு இல் நல் நீர் சொரிவன போவ போல
சித்திரப் பதாகை ஈட்டம் திசைதொறும் செறிவ செல்ல.**

தாக்கி எறியப்பட்ட எறியீட்டிகள், குத்தித் திளைப்பதால் மேலே கூடியிருந்த மழையை பொழியக் கூடிய பெரும் இருண்ட மேகங்கள் குத்தப்பட்டுச் சிந்தும் ஒப்பில்லாத நல்ல நீரைச் சொரிவனவாய்ச் செல்வன வோல அழகுள்ள கொடிகளின் கூட்டம் எல்லாத் திக்குகளிலும் நெருங்கப் பெற்றனவாய்ச் செல்லவும்.

**5557. பல்லியம் துவைப்ப நல் மாப் பணிலங்கள் முலர பொன்தேர்ச்
சில்லிகள் இடிப்ப வாசி சிரித்திட செறி பொன் தாரும்
வில்லும் நின்று இசைப்ப யானை முழக்கம்விட்டு ஆர்ப் விண்தோல்
ஒல் ஒலி வானில் தேவர் உரை தெரிவு ஒழிக்க மன்னோ.**

பலவகை வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும் அழகிய பெரிய சங்குகள் முழங்கவும் பொன் மயமான தேரின் சக்கரங்கள் ஒலியை உண்டாக்கவும் குதிரைகள் சிரிப்பன போலக் கணைக்கவும் அடர்ந்த பொன்னால் அமைந்த கிண்கிணி மாலைகளும் யானைகள் பெருமுழக்கத்தை உண்டாக்கிப் பிளிறவும் வானில் உள்ள தேவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடி நீக்கிவிடவும்.

**5558. மின் நகு கிரிகள் யாவும் மேருவின் விளங்கித் தோன்ற
தொல் நகர் பிறவும் எல்லாம் பொலிந்தன துறக்கம் என்ன
அன்னவன் சேனை செல்ல ஆர்கலி இலங்கை ஆய
பொன் நகர் தகர்ந்து பொங்கி ஆர்த்து எழு தூளி போர்ப்ப.**

அந்தச் சம்புமாலியினது படைகள் செல்வதால் கடலால் சூழப்பட்ட இலங்கை என்ற பொன்னால் அமைந்த நகரமானது உடைபட்டு மிகவும் நிறைந்து பழைய இந்த இலங்கை நகரும் மற்றைய நகரங்களும் பொன்னுலக மான சுவர்க்கலோகம் போல விளங்கின.

**5559. ஆயிரம் ஐந்தொடு ஐந்து ஆம் ஆழி அம் தடந்தேர் அத்தோர்க்கு
ஏயின இரட்டி யானை யானையின் இரட்டி பாய் மா
போயின பதாதி சொன்ன புரவியின் இரட்டி போலாம்
தீயவன் தடந் தேர் சுற்றித் தெற்றெனச் சென்ற சேனை.**

கொடியவனான சம்புமாலியினது பெரிய தேரைச் சூழ்ந்து விரைவாக சென்ற அரக்கர் படையில் தேர்கள் பத்தாயிரமாகும். அங்குப் பொருந்திய யானைகளின் அளவு தேர்த்தொகைக்கு இரட்டிப்பாகும். குதிரைகள் யானைத்தொகையினும் இருமடங்காகும். காலாட்படை குதிரைத் தொகையினும் இரு மடங்காகும்.

5560. வில் மறைக் கிழவா நாளா விஞ்சையர் வரத்தின் மிக்கார்
வன் மறக் கண்ணர் ஆற்றல் வரம்பு இலா வயிரத் தோளார்
தொல் மறக் குலத்தர் தூணி தூக்கிய புறத்தர் மாப்பின்
கல் மறைத்து ஒளிரும் செம்பொன் கவசத்தர் கடுந்தேர் ஆட்கள்.

விரைந்து செல்லும் தேர் வீரர்கள் தனுர் வேதத்து உரியவர்கள் பலவிதமான மாய வித்தையில் வல்லவர்கள் பெற்ற வரங்களால் சிறந்தவர்கள். வீரத்தைக் காட்டும் கண்களை உடையவர்கள். எல்லையற்ற வலிமை வாய்ந்த பழமையான வீரக்குடியில் பிறந்தவர்கள். மார்பாகிய மலையை மறைத்து சிவந்த பொன்னாலான கவசங்களைப் பூண்டவர்கள்.

5561. பொரு திசை யானை ஊரும் புனிதனைப் பொருவும் பொற்பர்
கரிபடைத் தொழிலும் மற்றை அங்குசத் தொழிலும் தொக்கார்
நிருதியின் பிறந்த வீரர் நெருப்பு இடை பரப்பும் கண்ணர்
பரிதியின் பொலியும் மெய்யர் படு மதக் களிற்றின் பாகர்.

மதநீர் தோன்றுகின்ற ஆண் யானைகளைச் செலுத்தும் போர் வீரர்கள் போர் செய்யும் நன்மையுள்ள திக்கின் யானையாகிய ஐராவதத்தைச் செலுத்துகின்ற பரிசுத்தமான இந்திரனை ஒத்த அழகுடையவர்கள். நெருப்பை இடையிடையே பொழியும் கண்களை உடையவர்கள். சூரியனைப் போன்று ஒளிவிட்டு விளங்கும் உடலை உடையவர்கள்.

5562. ஏர் கெழு திசையும் சாரி பதினெட்டும் இயல்பின் எண்ணிப்
போர் கெழு படையும் கற்ற வித்தகப் புலவர் போரில்
தேர் கெழு மறவர் யானைச் சேவகர் சிரத்தில் செல்லும்
தார் கெழு புரவி என்னும் தம் மனம் தாவப் போனார்

அழகிய திசைகளையும் பதினெட்டு வகைப்பட்ட சாரிகளையும் முறைப்படி சிந்தித்துப் பார்த்து கலைத்திறமை மிக்க அறிஞர்களாகிய வீரர்கள் தேர்ப்படை வீரர்கள் யானைப் படை வீரர்கள் ஆகியோர் செல்லும் பக்கமாகச் செல்லுகின்ற கிண்கிணி மாலைகள் அணிந்த குதிரைகள் என்னும் தங்கள் மனம் தாவுமாறு சென்றனர்.

5563. அந் நெடுந் தானை சுற்ற அமரரை அச்சம் சுற்ற
பொன் நெடுந் தேரில் போனான் பொருப்பிடை நெருப்பின் பொங்கி
தன் நெடுங் கண்கள் காந்த தாழ் பெருங் கவசம் மாப்பில்
மின்னிட வெயிலும் வீச வில் இடும் எயிற்று வீரன்.

ஒளி வீசுகின்ற கோரைப் பற்களை உடைய வீரனான சம்புமாலி அவ்வாறான பெரிய சேனைகள் தன்னைச் சூழ்ந்து வரவும் தேவர்களைப் பயம்

சூழ்ந்து கொள்ளவும் தன் பெரிய கண்கள் கோபத்தால் ஒளிவீசவும் மார்பில் தங்கிய பெரிய கவசம் ஒளிவிட்டு மின்னலிடம் தோன்றும் ஒளிபோன்று பிரகாசிக்கவும் மலையிடையே உள்ள நெருப்பு போல சினங்கொண்டு பொன்மயமான பெரிய தேரில் ஏறிச் சென்றான்.

5564. நந்தனவனத்துன் நின்ற நாயகன் தூதன்தானும்

வந்திலர் அரக்கர் என்னும் மனத்தினன் வழியை நோக்கி

சந்திரன் முதல வான மீன் எலாம் தழுவ நின்ற

இந்திர தனுவின் தோன்றும் தோரணம் இவாந்து நின்றான்.

நந்தனவனத்துள் நின்ற இராமபிரான் தூதனான அனுமனும் அரக்கர்கள் தன்னுடன் போரிட வரவில்லையே என்ற எண்ணுடையவனாகி அவர்கள் வரும் வழியை எதிர்நோக்கிக் கொண்டு சந்திரன் முதலவாகிய கிரகங்களும் ஆகாயத்தில் உள்ள நட்சத்திரங்கள் எல்லாமும் சூழ்ந்திருக்க விளங்கிய இந்திர வில் என்னும் வானவில்லைப் போன்று தோன்றிய அங்கிருந்த தோரண வாயில் மீது ஏறி நின்றான்.

5565. கேழ் இரு மணியும் பொன்னும் விசம்பு இருள் கிழித்து நீங்க

ஊழ் இருங் கதிர்களோடும் தோரணத்து உம்பர் மேலான்

சூழ் இருங் கதிர்கள் எல்லாம் தோற்றிடச் சுடரும் சோதி

ஆழியின் நடுவண் தோன்றும் அருக்கனே அனையன் ஆவான்.

நல்ல திறமுள்ள பெரிய இரத்தினங்களும் வானில் இருளைப் பிளந்து நீங்கிட தோன்றுகின்ற கிரணங்களோடும் கூடிய அத்தோரண வாயிலின் மேல் ஏறி நின்ற அனுமன் தன்னைச் சூழ்ந்த பெருங்கிரணங்கள் யாவும் தோன்றி விளங்க கடலின் நடுவில் விளங்குகின்ற பேரொளியை உடைய சூரியனை ஒத்தவன் ஆவான்.

5566. செல்லொடு மேகம் சிந்த திரைக்கடல் சிலைப்புத் தீர்

கல் அளைக் கிடந்த நாகம் உயிரொடு விடமும் கால

கொல் இயல் அரக்கர் நெஞ்சில் குடி புக அச்சம் வீரன்

வில் என இடிக்க விண்ணோர் நடுக்குற வீரன் ஆர்த்தான்.

மேகங்கள் இடியுடன் சிதறி விழவும் கடல் அடங்கிப் போகவும் பிறரைக் கொல்லும் அரக்கர்களது மனத்தில் பயம் வந்து புகுந்து நிலையாக நிற்கவும் தேவர்கள் நடுக்கம் அடையவும் சிறந்த வீரனான அனுமன் காச்சனை செய்தான்.

5567. நின்றன திசைக்கண் வேழம் நெடுங் களிச் செருக்கு நீங்க

தென்திசை நமனும் உள்ளம் துணுக்கென சிந்தி வானில்

பொன்றல் இல் மீன்கள் எல்லாம் பூ என உதிர பூவும்

குன்றமும் பிளக்க வேலை துளக்குற கொட்டினாள் தோள்.

எட்டுத்திசைகளிலும் நின்றவையான திக்கு யானைகள் மதக்களிப்பு நீங்கவும் தெற்குத்திக்குப் பாலனாகிய யமனும் திடுக்கிட்டு மனம் சிதறவும் ஆகாயத்தில் அழிவு பெறாத நட்சத்திரங்கள் யாவும் மலர்களைப் போலக் கீழே உதிர்ந்து விழவும் பூமியும் மலர்களும் பிளந்து போகவும் தோளைத் தட்டினான்.

**5568. அவ் வழி, அரக்கர் எல்லாம் அலை நெடுங் கடலின் ஆர்த்தார்
செவ் வழிச் செறல் ஆற்றார் பிணப்பெருங் குன்றம் தெற்றி
வெவ் வழி குருதி வெள்ளம் புடை மிடைந்து உயர்ந்து வீங்க
எவ் வழிச் சேறும் என்றார்: தமது உடம்பு இடறி வீழ்வார்.**

போருக்குச் சென்ற அரக்கர்கள் யாவரும் அலைகளை உடைய பெரிய கடல் போல ஆரவாரித்து பெரிய பிணமலைகள் கிடந்து போக வொட்டாது தடுத்தலாலும் வெம்மையுடனே பெருகின்ற இரத்தப்பெருக்கு பெருகுவதாலும் தமது சுற்றத்தவர்களுடைய பிணங்களின் மேல் இடறி வீழ்கின்றவராய் நேரான வழியில் செல்ல முடியாதவர்களாய் எந்த வழியாகப் போய்ச் சேருவோம் என்று செல்லும் வழி தெரியாது திகைத்து நின்றார்கள்.

**5569. ஆண்டு நின்று அரக்கன் வெவ்வேறு அணி வகுத்து அனிகம்தன்னை
முண்டு இரு புடையும் முன்னும் முறை முறை முடுக ஏவி
தூண்டினன் தானும் திண் தோர் தோரணத்து இருந்த தோன்றல்
வேண்டியது எதிர்ந்தான் என்ன வீங்கினன் விசயத் திண் தோள்.**

சம்புமாலி அங்கிருந்து தனது சேனையை வெவ்வேறு அணியாகப் பிரித்து அனுமனது இரண்டு பக்கங்களிலும் எதிரிலும் முறைமுறையாக முண்டு விரையும் பாடி ஆணையிட்டு தானும் தனது வலிய தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு சென்றான். தோரணத்தின் மீது அமர்ந்திருந்த அனுமன் தான் விரும்பியது தன்முன் எதிர்ப்பட்டது என்று தனது வெற்றிதரும் வலிய தோள்கள் பூரிக்கப்பெற்றான்.

9. பஞ்ச சேனாபதிகள் வதைப் படலம்

இராவணனின் ஐந்து படைத் தலைவர்களையும் அனுமன் அழித்ததைக் கூறுவது இந்தப் படலம்.

5601. சிலந்தி உண்பது ஓர் குரங்கின்மேல் சேறியேல் திறலோய்!

கலந்த போரில் நின் கண்புலக் கடுங் கனல் கதுவ
உலந்த மால் வரை அருவி ஆறு ஒழுக்கு அற்ற ஒக்கப்
புலர்ந்த மா மதம் பூக்கும் அன்றே திசைப்பூட்கை?

இராவணனை நோக்கி வலிமை வாய்ந்தவனே! குரங்கின் மேல் போர் செய்யப் போவாயானால் எட்டுத்திக்கு யானைகள் நீ எதிர்த்துப் புரிந்த போரில் உனது கண்களிலிருந்து கொடிய நெருப்புப் பொறி பறக்க வெயிலால் காய்ந்த பெரிய மலையில் அருவிகள் தம் வழியே செல்லும் ஓட்டம் அற்றுப் போனது போல வலிமை அற்றுப்போன மிக்க மதநீர் மீண்டும் தோன்றப் பெறும் அல்லவா?

5602. இலங்க வெஞ் சினத்து அம் சிறை எறும் வலிக் கலுழன்

உலங்கின்மேல் உருத்தென்ன நீ குரங்கின்மேல் உருக்கின்
அலங்கல் மாலை நின் புயம் நினைந்து அல்லும் நன் பகலும்
குலுங்கும் வன் துயர் நீங்குமால் வெள்ளியங் குன்றம்.

விளங்குகின்ற கொடிய கோபத்தையும் அழகிய சிறகுகளையும் மிக்க வலிமையையும் உடைய கருடன் ஒரு கொசுகின் மேல் கோபித்துப் போர் செய்வது போல நீ அற்பக் குரங்கின் மீது போர் புரியச் சென்றால் அசைந்தாடும் வெற்றி மாலை அணிந்த நினது தோள் வலிமையை நினைந்து கயிலை மலை இரவிலும் நல்ல பகலிலும் அச்சத்தால் நடுங்கும் கொடுந்துன்பம் நீங்கப்பெறும்.

5603. உறுவது என்கொலோ? உரன் அழிவு என்பது ஒன்று உடையார்

பெறுவது யாது ஒன்றும் காண்கிலர் கேட்கிலர் பெயர்ந்தார்
சிறுமை ஈது ஒப்பது யாது? நீ குரங்கின்மேல் செல்லின்
முறுவல் பூக்கும் அன்றே நின்ற மூவர்க்கும் முகங்கள்?

நீ குரங்கை எதிர்த்துப் போர் செய்யப் புகுவதால் அழிவதென்னும் நிலை உடையவர்கள். வீரத்தன்மைக்கு இது போன்ற இழிவு வேறொன்று என்ன இருக்கிறது. நீ ஒரு குரங்கை எதிர்த்துப் போர் செய்யப் போவாயாயின. உன்னை எதிர்ப்பதை விடுத்து ஒதுங்கியுள்ளன. மும்மூர்த்திகளுக்கும் முகத்தில் புன்சிரிப்புத் தோன்றுமன்றோ?

5604. அன்றியும் உனக்கு ஆள் இன்மை தோன்றுமால் அரச!

வென்றி இல்லவர் மெல்லியோர்தமைச் செல விட்டாய்
நன்றி இன்று ஒன்று காண்டியேல் எமைச் செல நயத்தி

என்று கைதொழுது இறைஞ்சினார் அரக்கனும் இசைந்தான்.

அரசனே இவை அல்லாமலும் உனக்கு ஏவற்பணி செய்யும் வீரர்கள் இல்லாம விளங்கும். இன்று ஒரு நற்செயலை நீ காணவிரும்புவாயானால் எங்களைப் போருக்குச் செலுத்த விரும்புவாய் என்று சொல்லி கைகளால் கும்பிட்டு வணங்கினார். இராவணனும் அதற்கு உடன்பட்டான்.

**5605. உலகம் மூன்றிற்கும் முதன்மை பெற்றோர் என உயர்ந்தார்
திலகம் மண் உற வணங்கினர் கோயிலின் தீர்ந்தார்
அலகு இல் தேர் பரி கரியொடு ஆள் மிடைந்த போர் அரக்கர்
தொலைவு இலாதன கதுமென வருக எனச் சொன்னார்.**

மூன்று உலகங்களுக்கும் தலைமை பெற்றவர் போன்று உயர்ந்தவரான பஞ்ச சேனாபதிகள் தமது நெற்றித்திலகம் தரையில் படும்படி இராவணனை நோக்கிக் கீழே விழுந்து வணங்கினார்கள். அரண்மனையை விட்டு வெளிவந்து அளவற்ற தேர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் நெருக்கமாக உள்ள போர் செய்யவல்ல அரக்கவீரர்கள் விரைவாக வரக்கடவர் என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

**5606. ஆனைமேல் முரசு அறைந்தனர் வள்ளுவர் அமைந்தார்
பேன வலையின் புடை பரந்தது பெருஞ் சேனை
சோனை மா மழை முகில் எனப் போர்ப் பணை துவைத்த
மீன வான் இடு வில் எனப் படைக்கலம் மிடைந்த.**

பறையறைவோராக இருந்தவர் யானையின் மீது ஏறிப் போர் முரசை முழக்கினார். பெரிய அரக்கா படைகள் கடலைப் போல பரவலாயிற்று. போர் முரசங்கள் ஒலித்தன. ஆகாயத்தில் தோன்றும் வானவில்லைப் போல போர்ப் படைக்கருவிகள் நெருங்கி விளங்கின.

**5607. தானை மாக்கொடி மழை பொதித்து உயர் நெடுந்தாள
மானம் மாற்ற அரு மாருதி முனிய நாள் உலந்து
போன மாற்றலர் புகழ் எனக் கால் பொரப் புரண்ட
வானயாற்று வெண் திரை என வரம்பு இல பரந்த.**

மேகத்தைக் குத்துமாறு மேலே உயர்ந்து செல்லும் நீண்ட கால்களை உடையனவும் ஆகாய கங்கையாற்றின் அலைப் போலவும் வெண்ணிறக் கொடிகள் மாற்ற முடியாத பெருமைய உடைய அனுமன் கோபித்திட ஆயட்காலம் அழிந்து வீரசுவர்க்கம் சென்ற பகைவர்களது புகழைப் போல காற்று மோதுதலால் அசைந்தாடின.

**5608. விரவு பொற் கழல் விசித்தனர் வெரிந் உற்று விளங்கச்
சரம் ஒடுக்கின புட்டிலும் சாத்தினர் சமையக்**

**கருவி புக்கனர் அரக்கர் மாப் பல்லனம் கலினப்
புரவி இட்ட தேர் பூட்டின பருமித்த பூட்கை.**

இராக்கத வீரர்கள் பொன்னால் செய்த வீரக்கழல்களைக் காலில் கட்டி அம்பறாத தூணியை முதுகில் பொருத்தி கவசத்தையும் பூண்டனர். குதிரைகள், சிறந்த சேணங்கள் அழகாக விளங்க அணியப்பட்டன. தேர்கள் சித்தம் செய்யப்பட்டன. யானைகள் அலங்கரிக்கப்பட்டவை ஆயின.

**5609. ஆறு செய்தன ஆனையின் மதங்கள் அவ் ஆற்றைச்
சேறு செய்தன தேர்களின் சில்லி அச் சேற்றை
நீறு செய்தன புரவியின் குரம் மற்று அந் நீற்றை
வீறு செய்தன அப் பரிக் கலின மா விலாழி.**

யானைகளின் மதப்பெருக்குகள் ஆறுகளை உண்டாக்கின. மதநீர் ஆற்றை தேர்களின் சக்கரங்கள் குழப்பி விட்டன. குதிரைகளின் குளம்புகள் மிதித்துப் புழுதியாகச் செய்தன. அந்தப் புழுதியை குதிரைகளின் கடிவாளம் பூண்ட வாயிலிருந்து வழிகின்ற நுரைகள் வேறு வேறாய்ப் பிளவுபடச் செய்தன.

**5610. வழங்கு தேர்களின் இடிப்பொடு வாசியின் ஆர்ப்பும்
முழங்கு வெங் களிற்று அதிர்ச்சியும் மொய் கழல் ஒலியும்
தழங்கு பல்லியத்து அமலையும் கடையுக்கத்து ஆழி
முழங்கும் ஓதையின் மும்மடங்கு எழுந்தது முடுகி**

தேர்களின் ஒலியும் குதிரைகளின் கனைப்பு ஒலியும் யானைகள் பிளிரும் ஒலியும் யுக முடிவுக்காலத்தில் கடல்கள் ஒலிக்கின்ற ஓசையைவிட மூன்று மடங்கு அதிகமாக விரைந்து மேற்கிளம்பியது.

**5611. ஆழித் தேர்த் தொகை ஐம்பதினாயிரம் அ.:தே
சூழிப் பூட்கைக்குத் தொகை அவற்று இரட்டியின் தொகைய
ஊழிக் காற்று அன்ன புரவி மற்று அவற்றினுக்கு இரட்டி
பாழித் தோள் நெடும் படைக்கலப் பதாதியின் பகுதி**

சக்கரங்களைக் கொண்ட தேர்களின் கணக்கு ஐம்பதினாயிரம் என்னும் அளவினதாம். யுகாந்த காலத்தில் தோன்றுகின்ற பெருங்காற்றுப் போல வேகமாகச் செல்கின்ற குதிரைகள் அந்தத் தேர்ப்படை யானைப் படைகளைவிட இருமடங்கு தொகை உடையன. காலாட்படை பிரிவுகளின் கணக்கு குதிரைப் படைகளுக்கு இரு மடங்காகும்.

**5612. கூய்த் தரும்தொறும் தரும்தொறும் தானை வெங்குழுவின்
நீத்தம் வந்து வந்து இயங்கிடும் இடன் இன்றி நெருங்க
காய்த்து அமைந்த வெங் கதிர்ப்படை ஒன்று ஒன்று கதுவி**

தேய்த்து எழுந்தன பொறிக்குலம் மழைக்குலம் தீய.

படைத்தலைவர்கள் கூவி அழைக்கும்போதெல்லாம் தானைக் கழுவின் நீத்தம் கொடிய அச்சேனைக் கூட்டத்தின் பெருக்கம் மேன்மேலும் வந்து இடம் இல்லாமல் நெருங்கி நிற்க உலைக்களத்தில் காய்ச்சிக் கூறாக வடித்த கொடிய ஒளியுள்ள ஆயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று பற்றி உராய்ந்து தேய்த்தலினால் நெருப்புப் பொறிகளின் கூட்டம், மேகக்கூட்டங்களைச் சுட்டெரிக்க மேற்கிளம்பிச் சென்றன.

**5613. பண் மணிக் குல யானையின் புடைதொறும் பரந்த
ஒண் மணிக் குலம் மழையினை உரும் என ஒலிப்ப
கண் மணிக் குலம் கனல் எனக் கரந்துவ கதுப்பின்
தண் மணிக் குலம் மழை எழும் கதிர் எனத் தழைப்ப.**

அழகு செய்யப்பட்ட உயர்ந்த இலக்கணங்கள் அமைந்த யானைகளின் இருபக்கங்களிலும் பரவியுள்ள அழகிய மணிகிளன் இடியோசை போன்று பேரொலி செய்ய கண்ணின் மணியாகிய விழிக்கூட்டம் கனலே போல ஒளி வீசின. முத்துக்களின் கூட்டம் சந்திரனை போன்று நிறைந்து விளங்கின.

**5614. தொக்கது ஆம் படை சரி குழல் மடந்தையர் தொடிக்கை
மக்கள், தாயர், மற்று யாவரும் தடுத்தனர் மறுகி
ஒக்க ஏகுதும் குரங்கினுக்கு உயிர் தர ஒருவர்
புக்கு மீண்டடிலர் என்று அழுது இரங்கினர் புலம்பி.**

திரண்டதான படைவீரர்களை சுருண்ட கூந்தலை உடைய பெண்களும் மக்களும் சுற்றத்தினரும் தடுத்துச் சொல்லி, இதுவரை அந்தக் குரங்கோடு போருக்குச் சென்றவர் ஒருவரும் திரும்பினாரில்லை. அந்தக் குரங்குக்கு உயிரைத் தர வேண்டுமானால் நாம் எல்லோரும் ஒருமிக்கச் செல்வோம்!

**5615. கை பரந்து எழு சேனைஅம் கடலிடைக் கலந்தார்
செய்கைதாம் வரும் தேரிடைக் கதிர் எனச் செல்வார்
மெய் கலந்த மா நிகர்வரும் உவமையை வென்றார்
ஐவரும் பெரும் பூதம் ஓர் ஐந்தும் ஒத்து அமைந்தார்.**

ஐந்து சேனைத்தலைவர்களும் ஐந்து பூதங்களும் ஒன்று சேர்ந்தன போல விளங்கியவர்களாய் பக்கங்களில் பரவிக் கிளம்பிய சேனைகளாகிய கடலின் நடுவில் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டனர். அற்புதமான வேலைப்பாடமைந்த தேர்மீது வருகின்ற சூரியனைப் போல விரைந்து செல்வாராயினர்.

**5616. முந்து இயம் பல கறங்கிட முறை முறை பொறிகள்
சிந்தி அம்பு உறு கொடுஞ் சிலை உரும் எனத் தெறிப்பார்**

**வந்து இயம்புறு முனிவர்க்கும் அமரர்க்கும் வலியார்
இந்தியம் பகை ஆகியவை ஐந்தும் ஒத்து இயைந்தார்.**

தங்கள் சேனைக்கு முன்பாக பல போர் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கும்படியாக நெருப்புப்பொறிகளை சிதறிவிட்டு அம்புகள் பொருந்திய வளைந்த விற்களை இடிபோல் ஒலி எழும்படியாக வில் நாணைத் தெறிப்பார்கள். ஆன்மாக்களுக்குப் பகையாகிய இந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து விட்டதுபோல இணைந்தவர்கள் அப்படைத்தலைவர்கள்.

5617. வாசவன் வயக் குலிசமும் வருணன் வன் கயிறும்

ஏசு இல் தென்திசைக்கிழவன்தன் எரி முனை எழுவும்

ஈசன் வன் தனிச் சூலமும் என்று இவை ஒன்றும்

ஊசி போழ்வது ஓர் வடுச் செயா நெடும் புயம் உடையார்.

இந்திரனுடைய வெற்றி தரும் வச்சிராயுதமும் வருணனுடைய வலிய பாசாயுதமும் தண்டாயுதமும் சூலாயுதமும் என்று பெருமையாய்ச் சொல்லக்கூடிய இவை ஒன்றும் ஊசி ஊடுருவிச் செல்லக்கூடிய ஒரு வடுவையேனும் செய்ய மாட்டாத பெரிய தோள்களை உடையவர்.

5618. சூர் தடிந்தவன் மயிலிடைப் பறித்த வன் தோகை

பார் பயந்தவன் அன்னத்தின் இறகிடைப் பறித்த

மூரி வெஞ் சிறகு இடை இட்டுத் தொடுத்தன முறுக்கி

வீர சூடிகை நெற்றியின் அயல் இட்டு விசித்தார்.

சூரபதுமனைக் கொன்ற முருகக் கடவுளின் வாகனமாகிய மயிலின் இறகுகளையும் அன்னப்பறவையின் சிறகுகளையும் நடுநடுவே தொடுத்தவனான வீரத்துக்கு அறிகுறியான சுட்டியை நெற்றியினிடத்திலே வைத்துக் கட்டிக் கொண்டிருப்பவர்கள்.

5619. பொன் திணிந்த தோள் இராவணன் மார்பொடும் பொருத

அன்று இழந்த கோடு அரிந்து இடும் அழகு உறு குழையார்

நின்ற வன் திசை நெடுங் களி யானையின் நெற்றி

மின் திணிந்த அன ஓடையின் வீர பட்டத்தார்.

பொன்னாபரணங்கள் நிறைந்த தோள்களை உடைய இராவணனது மார்பினோடும் போர்புரிந்த அந்திக்காலத்தில் இழந்தவையான கொம்புகளை அறுத்து அவற்றைக் கொண்டு செய்த அழகு பொருந்திய காதணியை உடையவர்கள் எட்டுத்திக்குகளிலும் தோற்றுநின்ற வலிய பெரிய செருக்குற்ற யானைகளின் நெற்றிகளில் அணிந்த மின்னல்கள் நெருங்கி நின்றாற் போன்ற முகுபடாத்தினால் இயன்ற வீரபட்டத்தை அணிந்தவர்.

5620. நிதி நெடுங் கிழவனை நெருக்கி நீள் நகர்ப்
பதியொடும் பெருந் திருப் பறித்த பண்டை நாள்
விதி என அன்னவன் வெந்நிட்டு ஓடவே
பொதியொடும் வாரிய பொலன் கொள் பூணினார்.

பெருஞ்செல்வத்துக்குரியவனான குபேரனை போரில் தாக்கி நீண்ட நகரமாகிய அளகா புரியொடும் அவன் பெருஞ்செல்வதையும் கவர்ந்து கொண்ட முற்காலத்தில் நம் பண்டைவினை என்று சொல்லி புறமுதுகிட்டு ஓடியவுடன் சுமைகளாக வாரிக்கொண்ட பொன்னால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களை உடையவர்கள்.

10. அக்குமாரன் வதைப்படலம்

இராவணனது இளைய மகனான அக்கன் என்பவன், அனுமனோடு போர் செய்து மடிந்ததைப் பற்றிக் கூறுவது இந்தப் படலம்.

5668. கேட்டலும் வெகுளி வெந் தீக் கிளர்ந்து எழும் உயிர்ப்பனாகி
தோட்டு அலர் தெரியல் மாலை வண்டொடும் சுறுக்கொண்டு ஏற
ஊட்டு அரக்கு உண்ட போலும் நயனத்தான் ஒருப்பட்டாணை
தாள் துணை தொழுது மைந்தன் தடுத்து இடை தருதி என்றான்.

பூசப்பட்ட அரக்குப் படியப்பெற்றது போன்ற செந்நிறமாய் விளங்கும் கண்களை உடைய இராவணன் கோபம் பொங்கி பெருமூச்சை உடையவனாகிய அவனுடைய மாலை நாற்றம் பரந்து வீச போருக்கு ஆயத்தமாய் நின்ற இராவணனை அவன் மகனாகிய அக்ககுமாரன் பாதங்களிலும் வணங்கி போருக்குச் செல்லாமல் தடுத்து போருக்கு செல்ல 'வாய்ப்புத் தருக' என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

5669. முக்கணான் ஊர்தி அன்றேல் மூன்று உலகு அடியின் தாயோன்
ஒக்க ஊர் பறவை அன்றேல் அவன் துயில் உரகம் அன்றேல்
திக்கயம் அல்லதேல் புன் குரங்கின்மேல் சேறி போலாம்!
இக் கடன் அடியேற்கு ஈதி இருத்தி ஈண்டு இனிதின் எந்தாய்!

மூன்று கண்களை யுடைய சிவபிரானது வாகனமாகிய இடபம் அன்றாயின் திருமால் சிறப்பமைய ஊர்ந்து செல்லும் பறவையாகிய கருடன் அன்றாயின் ஆதிசேடன் அன்றாயின் யானைகளில் ஒன்றும் அன்றாயின் அற்பக் குரங்கின் மீது போருக்குச் செல்கின்றாள் போலும்! இந்தக் கடமையை எனக்குத் தந்து இங்கு நீ இனிதாக இருப்பாயாக.

5670. அண்டர்கோன்தன்னைப் பற்றித் தருக எனா அடியேன் நிற்க
கொண்டனை என்முன் தன்னைப் பணி என நெஞ்சம் கோடல்
உண்டு அது தீரும் அன்றே? உரன் இலாக் குரங்க ஒன்றேனும்
எண் திசை வென்ற தீயே ஏவுதி என்னை என்றான்.

அடியவனான நான் இருக்கவும் என் தமையனான மேகநாதனை தொழிலைச் செய்யக் கொண்டாய் என்று மனத்தில் கொண்ட குறை ஒன்று உள்ளது, வலியற்ற ஒரு குரங்கையாவது பற்றித் தருக என்றால் அக்குறை ஒருவாறு நீங்கும் அல்லவா? எட்டுத்திக்குகளையும் வென்ற நீயே என்னை அத்தொழிலுக்கு ஏவுவாயாக என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

5671. கொய் தளிர் கோதும் வாழ்க்கைக் கோடாத்து உருவு கொண்டு
கைதவம் கண்ணி, ஈண்டு ஓர் சிறு பழி இழைக்கும் கற்பான்

எய்தினன் இமையா முக்கன் ஈசனே என்ற போதும்

நொய்தினின் வென்று பற்றித் தருகுவென் நொடியில் நுன்பால்.

சிவபிரானே இலங்கையில் ஒரு சிறிய அவமதிப்பைச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைவினால் கொய்யும் தளிர்களை மெதுவாகக் கடித்துத் தின்னும் எளிய வாழ்வை உடைய அற்பக்குரங்கினது வடிவத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளான். வெகு விரைவில் பிடித்து உன்னிடம் கொணர்ந்து விட்டுவிடுவேன்.

5672. துண்டத் தூண் அதனில் தோன்றும் கோளரி சுடர் வெண் கோட்டு
மண் தொத்த நிமிர்ந்த பன்றி ஆயினும் மலைதல் ஆற்றா
அண்டத்தைக் கடந்து போகி அப் புறத்து அகலின் என்பால்
தண்டத்தை இடுதி அன்றே நின்வயின் தந்திலேனேல்!

துண்டமாகிய ஒரு கம்பத்தலிருந்து தோன்றிய பற்றுதல்வல்ல நரசிங்கமானாலும் ஓங்கி வளர்ந்த வராகமே ஆனாலும் என்னுடைய பொருதற்குத் தரமுடையன அல்ல அண்ட கோளத்தைத் தாண்டி அப்பாற் சென்று புறு அண்டத்தில் அகன்று சென்றாலும் உன்னிடத்துத் தராது விட்டேன் என்றால் அதற்குரிய தண்டனையை எனக்கு விதிப்பாய்.

5673. என இவை இயம்பி ஈதி விடை என இறைஞ்சி நின்ற
வனை கழல் வயிரத் திண் தோள் மைந்தனை மகிழ்ந்து நோக்கி
துனை பரித் தேர்மேல் ஏறிச் சேறி என்று இனைய சொன்னான்
புனை மலர்த் தாரினானும் போர் அணி அணிந்து போனான்.

என்று இச்சொற்களைக் கூறிய எனக்கு அனுமதி அளிப்பாயாக என்று வணங்கித் தன் முன் நிற்கின்ற கட்டிய வீரக் கழல்களையும் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்து விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய தேர் மீது ஏறி போவாயாக என்று இவ்வாறாகச் சொன்னான். மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்துள்ள அக்ககுமாரனும் போர்க்கோலம் பூண்டு சென்றான்.

5674. ஏறினன் என்ப மன்னோ இந்திரன் இகலின் இட்ட
நூறொடு நூறு பூண்ட நொறில் வயப்புரவி நோன் தேர்
கூறினர் அரக்கர் ஆசி குமுறின முரசக் கொண்மு
ஊறின உரவுத் தானை ஊழி பேர் கடலை ஒப்ப.

இந்திரன் பேரில் தோற்றுக் கைவிட்டுப்போன விரைவுள்ளனவும் வெற்றி தரக் கூடியவுமான இருநூறு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற வலிய தேரின் மீது ஏறினான். அரக்கர்கள் வாழ்த்துக் கூறினார்கள். யுக முடிவுக் காலத்தில் நிலைபெயர்ந்து வரும் கடலைப் போல வலிய சேனைகள் மேன்மேலும் அதிகமாகத் தொடங்கின.

5675. பொரு கடல் மகரம் எண்ணில் எண்ணலாம் பூட்கை பொங்கித்
திரிவன மீன்கள் எண்ணில் எண்ணலாம் செம்பொன் திண்தோர்
உரு உறு மணலை எண்ணில் எண்ணலாம் உரவந் தானை
வரு திரை மரபின் எண்ணில் எண்ணலாம் வாவும் வாசி

அலைகள் மோதும் கடலில் உள்ள சுறாமீன்களை எண்ணக்கூடுமானால்
யானைகளை எண்ணிக் கணக்கிடலாம். அக்கடலில் தனித்தனியாகப் பிரித்து
வைத்த மணலை எண்ணக் கூடுமானால் வலிமை பொருந்திய காலாள்
சேனையை எண்ண முடியும். முறைமுறையாக வரும் அலைகளை
எண்ணக்கூடுமானால் தாவிச்செல்லும் குதிரைகளை எண்ண முடியும்.

5676. ஆறு இரண்டு அடுத்த எண்ணின் ஆயிரம்
வேறு இலாத் தோழர் வென்றி அரக்கர்தம்
ஏறிய தேரர் சூழ்ந்தார் இறுதியின் யாவும்
சீறிய காலத் தீயின் செறி சுடர்ச் சிகைகள்

யுகமுடிவுக் காலத்தில் பொருள்கள் அனைத்தையும் அழிக்கும் பொருட்டு
ஊழித்தீயின் கொழுந்துகள் போன்றவர்களும் வெற்றியை உடைய அரசர்கள்
குல அரசர்களின் புதல்வர்களுமாகிய பன்னீராயிரம் குமாரர்கள் தேர்களில்
ஏறினவர்களாய் அக்ககுமாரனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

5677. மந்திரக் கிழவர் மைந்தர் மதி நெறி அமைச்சர் மக்கள்
தந்திரத் தலைவர் ஈன்ற தனயர்கள் பிறரும் தாதைக்கு
அந்தரத்து அரம்பைமாரில் தோன்றினர் ஆதி ஆனோர்
எந்திரத் தேரர் சூழ்ந்தர் ஈர் இரண்டு இலக்கம் வீரர்.

மந்திராலோசனைக்குரியோருடைய குமாரர்கள் புத்தியில் மிக்க
மந்திரிகளுடைய மைந்தர்கள் சேனைத் தலைவர்கள் பெற்ற புதல்வர்கள்
தந்தையாகிய இராவணனுக்குத் தேவலோகத்துத் தெய்வமகளிரிடம் நான்கு
லட்சம் வீரர்கள் எந்திரமுள்ள தேரின் மீது ஏறியவர்களாய் அக்குமாரனைச்
சூழ்ந்து கொண்டு போருக்குச் சென்றனர்.

5678. தோமரம் உலக்கை சூலம் சுடர் மழு குலிசம் தோட்டி
ஏ மரு வரி வில் வேல் கோல் ஈட்டி வாள் எழு விட்டேறு
மா மரம் வீசு பாசம் ஏழு முளை வயிரத் தண்டு
காமரு கணையம் குந்தம் கப்பணம் கால நேமி.

தண்டாயுதம் உலக்கைகள் அங்குசங்கள் விற்கள் வாள்கள் மரங்கள்
கயிறுகள் தண்டாயுதங்கள் குத்துக்கோல்கள் யானை நெருஞ்சி முட்கள்
தவறாமல் கொல்லவல்ல சக்கராயுதங்கள்.

5679. என்று இவை முதல ஆய எறிதரு படைகள் ஈண்டி
மின் திரண்டனைய ஆகிய வெயிலொடு நிலவு வீச
துன்று இருந் தூளி பொங்கித் துறுதலால் இறுதிசெல்லாப்
பொன் திணி உலகம் எல்லாம் பூதலம் ஆய மாதோ!

என்று சொல்லப்படுகின்ற முதலாக உள்ள தாக்குதற்குரிய ஆயுதங்கள் நெருங்கியதனால் மின்னல்கள் ஒரு சேரத் திரண்டாற் போன்று நெருங்கியமிக்க மேலெழுந்து நெருங்கியதனால் முடிவுக்காலம் இது என்று கணிக்க முடியாத பொன் திணிந்து அமைக்கப்பெற்ற உலகம் யாவும் நில உலகம் போன்று விளங்கின.

5680. காகமும் கழுகும் பேயும் காலனும் கணக்கு இல் காலம்
சேகு உற வினையின் செய்த தீமையும் தொடர்ந்து செல்ல
பாகுஇயல் கிளவிச் செவ்வாய்ப் படைவிழிப் பணைத்த வேய்த்தோல்
தோகையர் மனமும் தொக்க தும்பியும் தொடர்ந்து சுற்ற.

காகமும் கழுகுகளும் யனமும் பலகாலம் திண்மை உண்டாக செய்த பாவமும் பின் தொடர்ந்து செல்ல பாகின் இனிமை வாய்ந்த சொற்களையும் வாயையும் கண்களையும் மூங்கில்கள் போன்ற தோள்களையும் உடைய மயில் போன்ற மனமும் தொகுதியான வண்டுக்கூட்டங்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்து சுற்றிச்செல்லவும்.

5681. உழைக்குல நோக்கினார்கள் உலந்தவர்க்கு உரிய மாதர்
அழைத்து அழு குரலின் வேலை அமலையின் அரவச் சேனை
தழைத்து எழும் ஒலியின் நானாப் பல் இயம் துவைக்கும் தா இல்
மழைக் குரல் இடியின் சொன்ன மாற்றங்கள் ஒழிப்ப மன்னோ.

அரக்கர்களுக்கு உரிய மனைவியர்களாகிய மான் கூட்டம் போன்ற பார்வையை உடைய அரக்கியர்கள் குரலினாலும் கடலின் ஒலியினாலும் பலவகையான வாத்தியங்கள் ஒலிக்கின்ற போரொலியாலும் ஒருவர்க்கு ஒருவர் பேசிய வார்த்தைகள் பிறர்க்குக் கேட்காமல் அடங்கிவிடவும்..

5682. வெயில் கர மணிகள் வீசும் விரி கதிர் விழுங்க வெய்ய
அயில் கர மணிகள் காலும் அவிர் ஒளி பருக அ.கா
எயிற்று இளம் பிறைகள் ஈன்ற இலங்கு ஒளி ஒதுங்க யாணர்
உயிர்க்கு உலவுஇரவும் அன்று பகல்அன்று என்று உணர்வுதோன்ற

வெயிலைப் போன்ற ஒளி பொருந்திய இரத்தினங்கள் உலகம் முழுவதும் பரவி ஒளியை அடக்கவும் குறைவுபடாத அரக்கர்கள் பற்களாகிய

இளம்பிறைகள் உண்டாக்கிய விளங்கும் ஒளி ஒதுங்கி மறையவும்
இராக்காலமும் அல்ல பகலும் அல்ல என்று உண்டாகவும்..

**5683. ஓங்கு இருந்தந் தேர் பூண்ட உளை வயப் புரவி ஒல்கித்
தூங்கின வீழ், தோளும் கண்களும் இடத்துத் துள்ள
வீங்கின மேகம் எங்கும் குருதி நீர்த் துள்ளி வீழ்ப்ப
ஏங்கின காகம் ஆர்ப்ப இருள் இல் விண் இடிப்ப மாதோ.**

மிகப்பெரிய தேர்களில் கட்டப்பெற்ற குதிரைகள் தூங்கி விழவும்
இராக்கதரது தோள்களும் கண்களும் இடப்பக்கத்துத் துடிக்கவும் ஏங்கியிருந்த
காகங்கள் ஆரவாரிக்கவும் இருள் அடையாத ஆகாயம் இடி முழங்குவது போல
ஒலி உண்டாக்கவும்.

**5684. வெள்ள வெஞ் சேனை சூழ விண் உளோர் வெருவி விம்ம
உள்ளம் நொந்து அனுங்கி வெய்ய கூற்றமுமு: உறுவது உன்ன
துள்ளிய சுழல் கண் பேய்கள் தோள் புடைத்த ஆர்ப்ப தோன்றும்
கள் அவிழ் அலங்கலானைக் காற்றின் சேய் வரவு கண்டான்.**

வெள்ளம் என்னும் கணக்கான கொடிய சேனைகள் தன்னைச் சூழ்ந்து
வரவும் மனம் வருந்தியிருந்த கொடிய யமனும் எது என்ன ஆகுமோ என
அழுங்கி நிற்கவும் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியனவும் சுழல்கின்ற கண்களை
உடையனவுமாகிய பேய்கள் வாயுவின் மகனாகிய அனுமன் விளக்கமாகத்
தெரியும் தேன் சொரியும் மாலை அணிந்த அக்குமாரனின் வருகையைப்
பார்த்தான்.

**5685. இந்திரசித்தோ? மற்று அவ் இராவணனேயோ என்னா
சிந்தையின் உவகை கொண்டு முனிவுற்ற குரக்குச் சீயம்
வந்தனன் முடிந்தது அன்றோ மனக் கருத்து? என்ன
சுந்தரத் தோளை நோக்கி இராமனைத் தொழுது சொன்னான்.**

சிங்கம் போன்ற அனுமன் இந்திரசித்தோ? இராவணன் போருக்கு
வந்துள்ளான் என்று மனத்தில் மகிழ்ச்சி மேற்கொண்டு எனது எண்ணம்
நிறைவேறிவிட்டதன்றோ என்று சொல்லி அழகிய தோள்களைப் பார்த்து
வாழ்த்துக் கூறி இராமபிரானை மனத்தால் நினைத்து வணங்கிவிட்டு
சொல்லிக்கொண்டான்.

**5686. எண்ணிய இருவாதம்முள் ஒருவானால் யான் முன் செய்த
புண்ணியம் உளதால் எம் கோன் தவத்தொடும் பொருந்தினானே
நண்ணினன் நானும் நின்றேன் காலனும் நணுகி நின்றான்
கண்ணிய கருமம் இன்றே முடிக்குவென் கடிதின் என்றான்.**

இந்திரசித்து, இராவணன் என்ற இருவர்களுள் ஒருவனாக இருந்தால் யான் முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணியப்பயன் எனக்கு உள்ளது. எங்கள் தலைவனான சுக்கிரீவனும் செய்த தவப்பயன் பொருந்தப் பெற்றவனானான். நானும் நிற்கின்றேன். யமனும் நெருங்கி நிற்கின்றான். யான் கருதிய காரியத்தை இன்றைக்கே விரைவில் முடித்து விடுவேன் என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

5687. பழி இலது உரு என்றாலும் பல் தலை அரக்கன் அல்லன்
விழிகள் ஆயிரமும் கொண்ட வேந்தை வென்றானும் அல்லன்
மொழியின் மற்றுஅவர்க்கு மேலான் முரண்தொழில் முருகன்அல்லன்
அழிவு இல் ஒண் குமரன் யாரோ அஞ்சனக் குன்றம் அன்னான்?

மைந்நீலமலை போல விளங்குகின்ற இவன் இவனுடைய வடிவம் குற்றம் அற்றது என்றாலும் பத்துத் தலைகளை உடைய இராவணன் அல்லன். ஆயிரம் கண்களை உடைய தேவேந்திரனை வென்ற இந்திரசித்தும் அல்லன். மற்றைய அவர்களுக்கும் மேம்பட்டவனாகத் தோன்றுகின்றான். போர்த்தொழிலிற் சிறந்த முருகக்கடவுளும் அல்லன். கேடு என்பதே இல்லாத பராக்கிரமமுடைய இக்குமரன் யாரோ?

Prepared by
Dr. S. BALAMURUGAN
Associate Professor of Tamil
P.M.T. College, Sankarankovil.